ਇੱਕੋ ਆਤਮਾ, ਕਈ ਸਰੀਰ

ਪ੍ਰਗਤੀ ਥੈਰੇਪੀ ਰਾਹੀਂ

ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇਲਾਜ

ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰੋ

ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ.

ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ.

ਮੁਫ਼ਤ ਪ੍ਰੈਸ

ਨਯੂ ਯੋਕ ਲੰਡਨ ਟੋਰਾਂਟੋ ਸਿਡਨੀ

Table of Contents

ਐਪੀਗ੍ਰਾਫ਼
ਲੇਖਕ ਦਾ ਨੋਟ
ਮੁਖਬੰਧ
ਅਧਿਆਇ 1: ਅਮਰਤਾ
ਅਧਿਆਇ 2: ਜਾਰਜ: ਗੁੱਸਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ
ਅਧਿਆਇ 3: ਵਿਕਟੋਰੀਆ, ਐਵਲਿਨ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਲ: ਸਿਹਤ
ਅਧਿਆਇ 4: ਸਮੰਥਾ ਅਤੇ ਮੈਕਸ: ਹਮਦਰਦੀ
ਅਧਿਆਇ 5: ਹਿਊਗ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰਾ: ਦਇਆ
ਅਧਿਆਇ 6: ਪੌਲੁਸ: ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਮਝ
ਅਧਿਆਇ 7: ਐਮਿਲੀ, ਜੋਇਸ, ਰੌਬਰਟਾ, ਅਤੇ ਐਨ: ਅਹਿੰਸਾ
ਅਧਿਆਇ 8: ਬਰੂਸ: ਰਿਸ਼ਤੇ
ਅਧਿਆਇ 9: ਪੈਟਰਿਕ: ਸੁਰੱਖਿਆ
ਅਧਿਆਇ 10: ਯੂਹੰਨਾ: ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ
ਅਧਿਆਇ 11: ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ
ਅਧਿਆਇ 12: ਡੇਵਿਡ: ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ
ਅਧਿਆਇ 13: ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ: ਪਿਆਰ
ਅਧਿਆਇ 14: ਗੈਰੀ: ਭਵਿੱਖ
ਧੰਨਵਾਦ
ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ
ਕਾਪੀਰਾਈਟ

ਇਸ ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ ਈ-ਬੁੱਕ ਨੂੰ ਡਾਊਨਲੋਡ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ।

ਸਾਡੀ ਮੇਲਿੰਗ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਫ਼ਤ ਈ-ਬੁੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਨਾਲ ਹੀ, ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ ਤੋਂ ਨਵੀਆਂ ਰੀਲੀਜ਼ਾਂ, ਡੀਲਾਂ, ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਾਰੇ ਅੱਪਡੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਸਾਈਨ ਅੱਪ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਕਲਿੱਕ ਕਰੋ।

ਸਾਈਨ ਅੱਪ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕਲਿੱਕ ਕਰੋ

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਾਹਕ ਹੋ? ਆਪਣਾ ਈਮੇਲ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਈ-ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹੋਰ ਭੇਜ ਸਕੀਏ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਨਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਸਮੱਗਰੀ

ਪੀਗ੍ਰਾਫ਼
ਖਕ ਦਾ ਨੋਟ
ਜਤਾਵਨਾ
ਧਿਆਇ 1 ਅਮਰਤਾ
ਧਿਆਇ 2 ਜਾਰਜ: ਗੁੱਸਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ
ਧਿਆਇ 3 ਵਿਕਟੋਰੀਆ, ਐਵਲਿਨ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਲ: ਸਿਹਤ
ਧਿਆਇ 4 ਸਮੰਥਾ ਅਤੇ ਮੈਕਸ: ਹਮਦਰਦੀ
ਧਿਆਇ 5 ਹਿਊ ਅਤੇ ਚਿਤਰਾ: ਦਇਆ
ਧਿਆਇ 6 ਪੌਲੁਸ: ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਮਝ
ਧਿਆਇ 7 ਐਮਿਲੀ, ਜੋਇਸ, ਰੌਬਰਟਾ, ਅਤੇ ਐਨ: ਅਹਿੰਸਾ
ਧਿਆਇ 8 ਬਰੂਸ: ਰਿਸ਼ਤੇ
ਧਿਆਇ 9 ਪੈਟ੍ਰਿਕ: ਸੁਰੱਖਿਆ
ਧਿਆਇ 10 ਯੂਹੰਨਾ: ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ
ਧਿਆਇ 11 ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ
ਧਿਆਇ 12 ਡੇਵਿਡ: ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ
ਧਿਆਇ 13 ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ: ਪਿਆਰ
ਧਿਆਇ 14 ਗੈਰੀ: ਭਵਿੱਖ
ਵਾਨਗੀਆਂ

ਖਕ ਬਾਰੇ

ਕਈ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਆਤਮਾ ਹੈ।
Constellation name (optional

ਲੇਖਕ ਦਾ ਨੋਟ

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਨਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਛਾਣ ਜਾਣਕਾਰੀ - ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ, ਭੂਗੋਲਿਕ ਤੱਥ (ਸ਼ਹਿਰ, ਗਲੀਆਂ), ਆਦਿ - ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਪਛਾਣ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੰਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਲ-ਵਿਤਕਰੇ ਵੇਖੋਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੈਨੀ ਲਾਈਵਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੀ.ਸੀ. ਤਾਰੀਖ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਲਈ ਇਹ "ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ" ਮੂਰਖਾਂ ਦਾ ਸੋਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਮਕਾਲੀ ਮਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਿਲਟਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਅੱਜ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਭੂਤਕਾਲ ਤੋਂ ਹਨ - ਅਤੇ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ।

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ: ਭਵਿੱਖ।

ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਚੌਵੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਅਤੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲ ਗਈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਅਤੇ ਵਰਣਨਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ - ਇੱਕ ਯੇਲ- ਅਤੇ ਕੋਲੰਬੀਆ-ਸਿਖਿਅਤ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ - ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮੇਰੇ "ਵਿਗਿਆਨ" ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਉਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਤੋਂ ਸਬਕ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦੇ - ਅਨਿਰਾਕਾਰ ਗਾਈਡ ਜਾਂ ਮਹਾਨ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ 'ਤੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਬੁੱਧੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਸਨ ਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਦੂ ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਖੇਤਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ, ਹੈਰਾਨ - ਅਤੇ ਡਰ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੌਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇਗਾ? ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਸੀ? ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਰਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦੇਖਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗਾ। ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਨੂੰ "ਮੇਰੀ ਲਾਈਫਜ਼, ਮੈਨੀ ਮਾਸਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ।

ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ, ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਥੈਰੇਪਿਸਟ, ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਤੱਥ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਦਮੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਜੇ ਖੋਜ ਦਾ ਮੋਹ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਦਮਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ! "ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ।" ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ।

ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਸਟਰਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਵਿਲੱਖਣ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਲਈ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖ ਅਜੇ ਵਾਪਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮਰੀਜ਼ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਹੈ, ਹਕੀਕਤ ਨਹੀਂ? ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਦੀ ਹੈ। "ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ।" ਕੌਣ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਸਲੀ ਹੈ? ਕਿ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਇਹ

ਸਮਝਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿਆਣਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਵਿਗਾੜ, ਕਲਪਨਾ, ਰੂਪਕ, ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ, ਅਸਲ ਭਵਿੱਖ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਵੇ - ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਡਰਾਈਵਰ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਮੌਤ? ਕੀ ਉਹ ਘਬਰਾ ਜਾਵੇਗਾ? ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਏਗਾ? ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਹਮਲੇ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ? ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਜਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਸਵੈ-ਪੂਰਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਭਰਮ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਜੋਖਮ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੌਵੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ, "ਇਹ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਹੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯਾਦਾਂ (ਹਾਂ, ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ!), ਦਰਸ਼ਨਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹੈ।" ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਗੇ। ਇਲਾਜ ਮੁੱਲ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਚੋਣਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕਾਂਟੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ, "ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਦੂਜਾ ਲੈਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ?" ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪੂਰਵ-ਬੋਧਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਕੀ ਵਾਪਰੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੈਸੈਂਡਰਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸਹੀ-ਸਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਹ ਜੋ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਉਹ ਸੀ ਉਸਦੇ

ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ। ਇਹ "ਅਸਲੀ" ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਘਬਰਾ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਾਲ ਚਿੱਟੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ।

“ਦੇਖੋ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੈਥਰੀਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਸਹੀ ਸੀ, “ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਸੱਚ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ - ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਤ, ਸਰਪ੍ਰਸਤ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ, ਜਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹੋ, ਇਹ ਸਭ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਉੱਚ ਊਰਜਾ, ਉੱਚ ਚੇਤਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਭੇਜੋ, ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰੋ।”

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਸੀ: ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੱਟੀਆਂ ਹਟਾਈਆਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਚਿੱਟੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

* * *

ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਲੱਭ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਓਨਾ ਹੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦੇ ਸਨ।

ਪਿਛਲੇ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਰੂਜ਼ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਸੌਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੇ ਜਿੱਥੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਸੰਮੋਹਣ ਦੇ। ਇਸ ਵਾਰ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ - ਵਾਲਟਰ,

ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਜੋ ਸਾਫਟਵੇਅਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਅੱਗੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ!

ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਖੇਤਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ, "ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ" ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਕਾਰਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਰ ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਤਬਾਹੀ ਜਾਂ ਪਲੇਗ ਜਾਂ ਉਪਜਾਊ ਸ਼ਕਤੀ ਦਰ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਕਾਰਨ। ਉਹ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਲੋਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਖੁਸ਼, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੋ ਵੀ ਆਬਾਦੀ ਨੂੰ ਪਤਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਤਾਰੀਖ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਅਮੀਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਬਾਰੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਹਨ ਜੋ ਦਾਨ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਦਾਨ ਦੇ ਕੰਮ ਜੋ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸੁਹਾਵਣੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਫ਼ਤ ਬਾਰੇ ਸੋਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਅਟੱਲਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੇਖੇ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤਕਾਲ, ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਇੱਕ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ

ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਭੂਤਕਾਲ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ: "ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਭਵਿੱਖ, ਭਾਵੇਂ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦੂਰ, ਸਾਡਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਫੀਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬਿਹਤਰ ਚੋਣਾਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਫੀਡਬੈਕ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ।"

ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ! ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬੇਅੰਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬੇਅੰਤ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕੀ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵੱਢੋਗੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਬੀਜ ਬੀਜਦੇ ਹੋ, ਬਿਹਤਰ ਫਸਲਾਂ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਢੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਵੇਗੀ।

ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ। ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ, ਇੱਛਾ ਪੂਰਤੀ, ਕਲਪਨਾ - ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ, ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਅੰਤਮ ਸਬਕ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਕੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਗਿਆਨ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਿੰਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਰੰਗ ਲਿਆਵੇਗਾ।

ਭਵਿੱਖ ਭੂਤਕਾਲ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਸਤਾ ਵਧੀ ਹੋਈ ਸਮਝ ਲਈ ਰਾਹ ਪੱਧਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣਪ ਭਰੇ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਲਚਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਹਾਂਗੇ, ਇਹ ਉਹ ਸੰਕਲਪ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਮਦਰਦੀ, ਹਮਦਰਦੀ, ਅਹਿੰਸਾ, ਸਬਰ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬਕ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣੇ

ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਏਗੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਿਉਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਧਾਰਨ ਅਭਿਆਸਾਂ ਜੋੜਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਂਹਖਿੱਚੂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਅਗਲਾ ਜੀਵਨ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਆਸਾਨ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅੰਤਮ ਟੀਚਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ ਪਿਆਰ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 1

ਅਮਰਤਾ

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਅਮਰ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਨ, ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਆਪਣੇ ਢੰਗ-ਤਰੀਕੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ "ਤਰੀਕੇ" ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਨਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ - ਕਲਾ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੁੱਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨਵਾਂ ਤਰੀਕਾ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਵਿਚਾਰ, ਬਲੂਬੇਰੀ ਪਾਈ ਦੀ ਵਿਅੰਜਨ - ਸਾਡੇ ਬਾਅਦ ਜਿਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ, ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜਿਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸਿਗਮੰਡ ਫਰਾਇਡ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੱਸਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਚੇਤ ਮਨ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਣ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਅਚੇਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਕੇ ਹੀ ਅਸੀਂ

ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ, ਉਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ, ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ - ਫਰਾਇਡ ਦਾ ਅਚੇਤ। ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ - ਅਤੇ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ - ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਣ, ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਵੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ: ਅਮਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ।

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਯਤਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੂਜੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। (ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਜੋ ਅਕਸਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ "ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕ ਹਨ?" ਮੈਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਇਕੱਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਪ ਹਨ, ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹਾਂ? ਊਰਜਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਈ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੰਡੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।) ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਆਤਮਾ ਦਾ ਡੀਐਨਏ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਨੋਬਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜੇਤੂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਜੇਮਜ਼ ਵਾਟਸਨ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸਿਸ ਕ੍ਰਿਕ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਭੌਤਿਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕਿੱਸੇ ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ 1863 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਅਰਬ ਅਤੇ 1756 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਸਪੇਨ ਵਰਗੇ ਵਿਲੱਖਣ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ ਸੀ।

ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ (ਓਨਲੀ ਲਵ ਇਜ਼ ਰੀਅਲ ਵਿੱਚ), ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਲਿੰਡਾ (ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ ਵਿੱਚ), ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਗਿਲੋਟਿਨ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਹਾਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਡੈਨ, ਲੌਰਾ, ਅਤੇ ਹੋਪ (ਮੇਸੇਜਜ਼ ਫਰਾਮ ਦ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ); ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਰ - ਕੁਝ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਹੀਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀਆਂ

ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਮਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈਆਂ ਹਨ। (ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀਆਂ ਜਾਂ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਇੱਕ ਵਰਤਾਰਾ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ "ਸਬੂਤ" ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ।)

ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਦਮੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਘੱਟ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ: ਇਲਾਜ ਵੱਲ ਵਧਣਾ।

ਜੇ ਮੈਂ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇਖੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਪਰ ਬੋਧੀ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਕਾਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੈਂਸਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਏਲੀਯਾਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ; ਏਲੀਯਾਹ ਯੂਹੰਨਾ ਤੋਂ ਨੌਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਯਹੂਦੀ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ; ਕੁਝ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੱਕ ਮਿਆਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ।

ਸੈਂਕੜੇ ਹੋਰ ਥੈਰੇਪਿਸਟਾਂ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਟੇਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਖਾਸ ਵੇਰਵਿਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਝੂਠੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਇਹੀ ਸਾਡੀ ਅਮਰਤਾ ਹੈ।

* * *

ਮਰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ, ਸਾਡਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਵੇਲੇ ਸੁਚੇਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੈਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੰਗਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਹੁਣੇ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ

ਅਨੁਭਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਾਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੁਬਲਰ-ਰੌਸ ਅਤੇ ਰੇਮੰਡ ਮੂਡੀ ਦੁਆਰਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੁਝ ਕੁ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜੀਵਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹਨ।

ਇੱਕ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਓਨਲੀ ਲਵ ਇਜ਼ ਰੀਅਲ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ), ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਿਆਮੀ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸ਼ੂਗਰ ਰੋਗੀ, ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚਾਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ (ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਧੜਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ), ਅਤੇ ਉਹ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਦਿਖਾਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਹ ਇੰਟੈਂਸਿਵ ਕੇਅਰ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਵਿਲੱਖਣ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪੈਂਨ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ।

ਔਰਤ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਟੀਮ ਉਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤੈਰਦੀ ਹੋਈ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਦੀ ਗੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ, ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਕਟਰ ਉਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਤਰਸ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋ ਰਹੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਹਰ ਗੱਲ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਸੀ।

ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਔਰਤ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਗਈ।

"ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇਖੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।

ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। "ਤੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਤੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ। ਤੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੀ!"

"ਇਹ ਇੱਕ ਸੋਹਣਾ ਪੈੱਨ ਸੀ ਜੋ ਤੂੰ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ?"

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕਲਮ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਨਰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਗਏ ਕੱਪੜੇ, ਆਈਸੀਯੂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ - ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਦਿਲ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਦੇ ਮਾਹਰ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਔਰਤ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸਹੀ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸੀ! ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ।

ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਮਰੀਜ਼ ਸਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਸ ਆਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਮਰਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਿੱਖਿਆ: "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ।" ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਗਿਆ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਅਕਸਰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਤੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੈੱਟਵਰਕ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਊਜ਼ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਐਂਡਰੀਆ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗ੍ਰੇਟ ਪਲੇਨਜ਼ ਫਾਰਮ ਔਰਤ

ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਲੰਬੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੀ ਰਹੀ, ਇਸਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੀਲਾ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ, ਲਗਭਗ ਕਲਾਸਿਕ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਐਂਡਰੀਆ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ - ਖੁਦ - ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

* * *

ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਯਾਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ। ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਣੇ ਛੱਡ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਮਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਊਰਜਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਇਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਦੁਬਾਰਾ, ਨਾਮ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।

ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਟੱਲ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਅਭੇਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਉਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਹੁਣੇ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਮੀਖਿਆ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦਰਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਕਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦਰਦ, ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ,

ਦੁਬਾਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹਮਦਰਦ ਬਣਨਾ ਸਿੱਖਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀ ਸਮੀਖਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਹੋਰ ਦੂਰ ਜਾਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲੱਭਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਂਡਰੀਆ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ; ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਰੂਹਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਿੱਖਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋਣਾ ਹੈ (ਅਮਰ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਅਭੇਦ ਹੋਣਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ), ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸਬਕ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ - ਸਮਾਂ ਬਦਲਦਾ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਭੇਦ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਉਦਾਸੀ ਹੈ, ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅਭੇਦ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਨੰਦ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤਤਾ ਇਸ ਪੱਧਰ, ਇਸ ਆਯਾਮ, ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਇੱਕ ਭਰਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਓਨੇ ਹੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਵਾਂਗ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਬੈਠੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਪਰ ਵਿਗਿਆਨੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਣੂ, ਅਣੂ, ਊਰਜਾ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਊਰਜਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ, ਸੀਮਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਹਾਂ।

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਭਰਮ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ਭਰਮ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ, ਵੱਖਰੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਥੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹਰ ਦੂਜੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਸੰਘਣੇ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਹਨ; ਉਹ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ। ਪਰ ਉੱਚੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ,

ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁੱਧ ਚੇਤਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ - ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ - ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਇੱਕ ਹਨ, ਸਮਾਂ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤਕਾਲ, ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

* * *

ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜਨੂੰਨ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ, ਸਮਝ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ, ਵਿਕਾਸ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ। ਅਚੇਤ (ਜਾਂ ਅਵਚੇਤਨ ਜਾਂ ਅਤਿ-ਚੇਤਨ ਮਨ ਜਾਂ ਆਤਮਾ) ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਹਰ ਸਮੇਂ, ਸਿਹਤ ਵੱਲ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਪਾਠਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇਹ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੋਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਇਲਾਜ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤਰੱਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਫੀਡਬੈਕ ਲੂਪ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਮਝ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਸੋਚਣ ਲਈ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਸਾਡਾ ਟੀਚਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਭੌਤਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਦੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹਨ। ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਸਰੀਰਕ ਖੁਸ਼ੀ, ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਸਬਕ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਣ ਅਤੇ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ

ਵਧਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੀਏ, ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਹਰ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ - ਸੁਚੇਤ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ, ਯਾਨੀ ਕਿ, ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ - ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

* * *

ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਲਾਜ ਵੱਲ ਵਧ ਸਕੀਏ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਮਾਪੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।

ਮੈਂ ਐਲਵਿਨ ਅਤੇ ਡੋਰਥੀ ਵੇਇਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਨਾ ਚੁਣਿਆ। ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਮੀਗਤ ਚੈੱਕ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਲੜਾਕੂ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ 1942 ਜਾਂ '43 ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਐਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ; ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੇਬੀਲੋਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਵਜੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਸੀ। ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵੇਇਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚੁਣਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿੱਖਣਾ ਆਸਾਨ ਬਣਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਬਣਾਂ। ਉਹ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਰੱਬੀ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਸਟਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ

ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਮਾਪੇ ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ, ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਜੀਵਨ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ? ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ, ਦੂਤ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੱਦਾਮ ਹੁਸੈਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚੁਣਿਆ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਓਸਾਮਾ ਬਿਨ ਲਾਦੇਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ, ਹਿੰਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਅਤੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਬਣਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਇੱਛਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਫੀਲਡ ਟੈਸਟ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਹੇ।

ਇਹ ਸਭ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਹਨ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਿੰਸਾ, ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਵਿਕਲਪ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈਆਂ ਸਨ। (ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦੀ, ਪੱਖਪਾਤ ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਨਫ਼ਰਤ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਚੋਣ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਦੁਬਾਰਾ ਚੋਣਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ।

ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਬੋਗੋਟਾ ਜਾਂ ਹਾਰਲੇਮ ਵਿੱਚ ਚੂਹਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਝੁੱਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਸਾਥੀ, ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਝੁੱਗੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ; ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਅਦਾਕਾਰ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੂਹਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਰੀਬ ਹੋਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਅਮੀਰ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਅਮੀਰ, ਗਰੀਬ, ਮਰਦ, ਔਰਤ, ਸਿਹਤਮੰਦ, ਬਿਮਾਰ, ਵੱਡਾ, ਛੋਟਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਮੀਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੋਗੋਟਾ ਦੀਆਂ ਝੁੱਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇੱਥੇ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਹਨ। ਦੂਜਾ, ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

* * *

ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਹੈ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ? ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਵਰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੇ ਨਿਰਵਾਣ।

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਧਰਤੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਹਵਾ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਕਲਾਸਰੂਮ!

ਅਗਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਕੂਲ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਇਹ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਉੱਚ ਮਨ, ਏਕਤਾ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਗ੍ਰਹਿ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਵਾਸ਼ਪੀਕਰਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਸਹਿਣਗੀਆਂ; ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਕੂਲ ਲੱਭਣਗੇ।

ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ; ਇਹ ਓਨੀ ਭੌਤਿਕ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ।

* * *

ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਮਰ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਰੂਹਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੱਦਾਮ ਹੁਸੈਨ ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਆਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਗੋਂ, ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਚੁਣਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਾਂ, ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਕੀ ਹਨ। ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਚੁਣਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲ। ਮੈਂ ਕੈਰੋਲ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੈਟਸਕਿਲ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ; ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਸ ਬੁਆਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸਮਤ। ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਰਾਹ - ਲੱਖਾਂ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਾਂਗ - ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਡੇਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਦਿਆਲਤਾ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਅਸੀਂ ਸਵਾਰਥ ਨਾਲੋਂ ਉਦਾਰਤਾ, ਪੱਖਪਾਤ ਨਾਲੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਪੁਲਿਤਜ਼ਰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜੇਤੂ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਹਾਰਵਰਡ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿਖੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਜੌਨ ਈ. ਮੈਕ, ਐਮ.ਡੀ., ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਵਿਖੰਡਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਗਿਆਨ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਧੁਨਿਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੋਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ... ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਦੋਵਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੁੰਜਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਨਿਆਂ, ਸੱਚ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯੂਟੋਪੀਅਨ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪੱਛਮੀ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ "ਗੈਰ-ਆਮ" ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਵਨਾ, ਰਹੱਸਮਈ ਏਕਤਾ, ਹੋਂਦ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧ, ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਪਿਆਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। . . . ਚੇਤਨਾ ਜਾਂ ਹੋਂਦ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਆਮ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਸਥਾਰ ਹੈ।

ਮੈਂ "ਆਤਮਾ" ਨੂੰ "ਆਪਣੇ ਆਪ" ਦੀ ਥਾਂ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਾਂਗਾ ਕਿ ਸੀਮਾਵਾਂ ਮਾਪਣਯੋਗ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ।

* * *

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਮੂਲ ਵਿੱਚ ਸਾਦੇ ਸੱਚ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਚੌਵੀ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਦੀਵੀ ਹਾਂ। ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਨਗੀਆਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਮਰਤਾ ਸਾਡੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਜਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਰਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਇੱਥੇ, ਹੁਣ, ਅੱਜ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਅਤੇ ਹਰ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਗੀਆਂ, ਇਲਾਜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਰੀਸਾਈਕਲ ਕਰਾਂਗੇ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਾਰਚ ਕਰਾਂਗੇ - ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਅਮਰ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖ ਕੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਿਹਤਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਣੇ ਹਨ; ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ

ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਵਧੇਰੇ ਹਮਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ; ਸਰੀਰਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ; ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ; ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਕਿਵੇਂ ਮਾਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਮਰਤਾ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਹੁਣ, ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਜੋ ਤਰੱਕੀਆਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਦਕਾ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਲਈ ਸਗੋਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ। ਇਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 2

ਜਾਰਜ: ਗੁੱਸਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ

ਗੁੱਸੇ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੁਨਰ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਦੁਹਰਾਓ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਕੇਸ ਹਿਸਟਰੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

* * *

ਜਾਰਜ ਸਕਲਨਿਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਅਤੇ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਗਰਟ ਪੀਂਦਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਰੱਦ

ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੈ ਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਜੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਮਾਹਰ, ਬਾਰਬਰਾ ਟਰੇਸੀ ਨੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਤਣਾਅ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਮਿਲੇ।

"ਜਾਰਜ ਇੱਕ ਔਖਾ ਕੇਸ ਹੈ," ਬਾਰਬਰਾ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਧਮਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ।"

ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਬੈਟੀ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗੀ," ਜਾਰਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ।"

"ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ," ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।

“ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।” ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਬੇਨਤੀ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ।

ਜਾਰਜ ਇੱਕ ਬੈਠਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਬਾਹਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਢਿੱਡ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਐਥਲੈਟਿਕ ਬੇਬ ਰੂਥ। ਉਸਦਾ ਚੰਦਰਮਾ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਫੁੱਲਦਾਰ ਸੀ; ਉਸਦੇ ਨੱਕ ਦੁਆਲੇ ਕੇਸ਼ਿਕਾਵਾਂ ਫਟ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦਾ ਮੰਨਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਡਾਕਟਰ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - ਇੱਕ ਤੱਥ, ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ।

"ਮੈਂ ਹਾਂ।"

"ਮੈਂ ਉਸ ਬਕਵਾਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"

"ਡਾ. ਟਰੇਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

"ਹਾਂ। ਅਕਸਰ ਇਹ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

"ਬੱਲਸ਼—" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।"

ਦਰਅਸਲ, ਜਾਰਜ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਾਰਬਰਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਨੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਬੱਦਲ ਵੱਲ ਉੱਠਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ: ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਲਈ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ।

"ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਨਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਡਾ. ਟਰੇਸੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋ।"

"ਸਕੂਲਨਿਕ ਠੇਕੇਦਾਰ। ਅਸੀਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ, ਗੋਦਾਮਾਂ ਅਤੇ ਦਫਤਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਹਨ।"

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੀ।

"ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਲਗਾਤਾਰ ਦਬਾਅ। ਜੇ ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਸਾਈਟ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਗਲਤੀ ਕਰੇਗਾ।"

"ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਉੱਠੀਆਂ। "ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਬਾਰਬਰਾ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਗੁੱਸਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ ਜੋ ਜਾਰਜ ਲਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਕੰਟਰੋਲ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਟਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।" ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।"

"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"

"ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਡਰਿੰਕਸ ਪੀਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਵਾਂਗਾ। ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਪਾਓ! ਆਪਣਾ ਹੋਮਵਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਵਾਹ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ 'ਤੇ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ। ਪਰ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ-"

"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੀਏ ਕਿ ਗੁੱਸਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੀਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵੀ ਪੀਂਦੇ ਸਨ।"

"ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ।"

"ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਕੋਈ ਗੱਲ?"

ਮੈਂ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ?"

"ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਰਾਹੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਐਪੀਸੋਡ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਓਗੇ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਜਾਂ ਦਰਦਨਾਕ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਤੀਬਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰੁਕ ਜਾਵਾਂਗੇ।"

ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ: "ਤੁਸੀਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਰਤਦੇ ਹੋ, ਠੀਕ?"

"ਹਾਂ।"

"ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ?"

"ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ।"

"ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ?"

"ਬਿਲਕੁਲ।"

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਂ, ਪੱਕਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ। ਆਓ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ।"

* * *

"ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ" ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖਿਆ:

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਮੁੱਖ ਤਕਨੀਕ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ। . . . ਸੰਮੋਹਨ ਦਾ ਇੱਕ ਟੀਚਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਧਿਆਨ, ਅਵਚੇਤਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨਾ ਹੈ। . . . ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਸਾਡੀ ਸੁਚੇਤ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ, ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਦੇ ਪਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਸਾਡੀ ਸੁਚੇਤ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਫਲੈਸ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਸਾਡੇ ਤਰਕ, ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। . . . ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਪਰੇ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਆਮ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਵਚੇਤਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤੱਕ ਇੱਕ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਵਿਚਕਾਰ ਆਮ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੰਰਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਅਵਚੇਤਨ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਸਕੇ। . . .

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਡੂੰਘੇ ਅਵਚੇਤਨ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਲੋਚਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਂਸਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਬੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ "ਸੱਚ ਸੀਰਮ" ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਟਾਈਮ ਮਸ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤਮਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। . . .

ਇਹ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਝ ਲੱਗੇ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੁਨਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਗਣ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਗੋਜਿਕ ਅਵਸਥਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। . . .

ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨਾ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੰਮੋਹਨ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੰਮੋਹਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੰਮੋਹਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਮੋਹਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ "ਫਸਿਆ" ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਚਾਹੋ ਸੰਮੋਹਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਉਭਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮੁਰਗੀ ਜਾਂ ਬੱਤਖ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੋ।

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਚੇਤ ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਬਚਪਨ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਅਤੇ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ, ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਲ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਨ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਬਚਪਨ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਲ 1900 ਚਮਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਰਾਮਿਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਲ ਈ.ਪੂ. ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਅਸਲ ਅੱਖਰ ਨਾ ਦੇਖੋ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਰੀਜ਼, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੱਧਯੁਗੀ ਯੂਰਪੀਅਨ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਲੜ ਰਿਹਾ ਕਿਸਾਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੱਚੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਰੀਖਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਦਿ।

ਉਸਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਮਨ ਸੁਚੇਤ ਹੈ, ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ

ਹੈ। ਉਹ ਫਿਲਮ ਦਾ ਦਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਆਲੋਚਕ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਸਟਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਸੰਮੋਹਿਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਕੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਇਹ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਦੂਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਦਾ ਰੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਇਲਾਜ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਰੁੱਖ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਬੇਰੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਖਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਕਿਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹਨ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਟੈਪ ਕਰਨ ਲਈ ਚੇਤੰਨ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਰਟ-ਸਰਕਟ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੈਂ ਜਾਰਜ ਨੂੰ ਉਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੇਰੀਆਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੀ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖ ਕੇ, ਸਿਰਫ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾ ਦਿਖਾ ਕੇ, ਕੋਈ ਨੈਤਿਕ ਨਿਰਣੇ ਨਾ ਕਰਕੇ, ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਦੇ ਕੇ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਕੇ।

ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। "ਆਰਾਮ ਕਰੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ..." ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ।

* * *

“ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਸੱਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬੇਢੰਗਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਗੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਕਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਾਹਾਂ ਹੁਣ ਪਤਲੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੀਆਂ ਪਿੱਠ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਸੱਤ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। “ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ। ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੇਰਾ ਗੁੱਸਾ ਹਿੰਸਕ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ।"

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਸਟ੍ਰੋਕ ਜਾਂ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਧੀ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ।

(ਅਜਿਹੇ ਕ੍ਰਮ-ਕ੍ਰਮ ਆਮ ਹਨ। ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ।)

ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਅਣਥੱਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਕਾਰਨ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਥੱਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਹ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਗਲਤ ਜੀਵਨ

ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ।

"ਆਪਣਾ ਦੋਸ਼ ਛੱਡ ਦਿਓ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਮਾਲਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਸਬਕ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਮੋਹਿਤ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤਿੱਖੇ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸਨ।

"ਖ਼ਤਰੇ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਰੀਰ ਨਾਜ਼ੁਕ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਸਭ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ, ਵਾਪਸ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚਲਾ ਗਿਆ - ਪਹਿਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟ ਲਿਖਿਆ: "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ। ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪੈਟਰਨ। ਇੱਕ ਸਬਕ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਜਾਰਜ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉਡੀਕ ਸੀ।

* * *

ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼, ਫਰਾਂਸ ਲਈ ਲੜਦਿਆਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ ਇੱਕ ਧਮਾਕੇ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਦਰਦ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ, ਉਸ ਮੌਤ ਦੇ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ

ਉਸੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਕ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਜੋ ਉਹ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਦਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੋ ਪਿਆਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਘੋੜੇ, ਗਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਰਗੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਘਟਨਾਪੂਰਨ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਜੰਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ।

ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਉਸ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਫਾਲੋ-ਅੱਪ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਸੋਚਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। (ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ; ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਅਕਸਰ ਉਸੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ।) ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੰਗੋਲ ਜਾਂ ਤਾਤਾਰ, ਰੂਸ ਜਾਂ ਮੰਗੋਲੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਘੋੜਸਵਾਰ, ਉਹ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਉਹ ਅਕਸਰ ਮਾਸੂਮ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਸਾਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਮੁੰਡਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜਰਮਨ ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਸਬਕ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ; ਉਹ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਉਸਨੇ ਜੋ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਛਤਾਵਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।

ਉਸਦੇ ਮੰਗੋਲ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ: ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਹੋਵੇ।

ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਹਿੰਸਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਸਨ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਗਿਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੱਸੀ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੋਧੇ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਹਿੰਸਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦਾ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਜੇ ਉਹ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਂਦਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਲੰਮੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੰਮੋਹਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਹਿੰਸਕ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਹਿੰਸਕ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਬੇਰਹਿਮ ਕਾਤਲ ਤੋਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਿਪਾਹੀ ਤੱਕ, ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਸਫਲ ਵਪਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਸੀ।

ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦੋ ਨੋਟ ਲਿਖੇ: "ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਕੀਮਤ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ" ਅਤੇ "ਦਿਲ ਇਹਨਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

* * *

ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਤੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਸਮਲਿੰਗੀ ਜਪਾਨੀ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਦਾ ਅਫੇਅਰ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਹੀ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਲਾਈ। ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅੱਧੇ, ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਣ ਗਏ।

ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਸੀ। ਸਮਲਿੰਗਤਾ ਉਸਦੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਵਾਲਾ, ਵਰਜਿਤ ਕੰਮ ਸੀ; ਨੌਜਵਾਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਜਾਂ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦੀ

ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਠੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਰਜ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਕਿ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਰੀਜ਼ ਤੁਰੰਤ ਮਰ ਗਿਆ।

ਉਸਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਨਫ਼ਰਤ, ਗੁੱਸਾ, ਭਾਵੁਕ ਗੁੱਸਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਾਰਜ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਇੱਛੁਕ ਸਾਥੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮਲਿੰਗਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਦਾ ਪਾਪ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਕੇ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਸਬੰਧ ਭਾਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਾਰਜ ਮੋਟਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦੇ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਭਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਆਮ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਬਲਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਪ੍ਰਤੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਉਸ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਜਾਰਜ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਲਾਤਕਾਰੀ ਜੋ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੋਟਾਪਾ ਉਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਜਾਰਜ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਡਾਈਟਿੰਗ ਆਸਾਨ ਹੋ ਗਈ।

ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ: "ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ - ਸ਼ਾਇਦ ਚਾਕੂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੋਂ - ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ?" ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸਨ। ਜਾਰਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਬੰਧ ਸੰਭਾਵਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਾਰਜ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

1981 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਰੀਜ਼ ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ "ਮਾਸਟਰਾਂ" ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਜਾਰਜ ਡੂੰਘੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਹੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ: "ਧਰਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਹੈ ਕਿ ਪਿਆਰ ਭੌਤਿਕ

ਮਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਪਰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਬਣੋ। ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣੋ। ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਰਗੀਆਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਧਾਰਨ ਪਰ ਭਰਪੂਰ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੋ।"

ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ: "ਜਦੋਂ ਜਾਰਜ ਜਾਗਿਆ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੁਨੇਹੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਕੰਮ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਬਣੋ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਮਦਰਦ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਜਾਰਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਉਹ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ, ਜੀਵੰਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਸੁਨੇਹੇ ਸਿੱਖੇ ਸਨ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਜੋ ਨੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਨੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਨ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਵਧੇਰੇ ਕੋਮਲ ਬਣੋ, ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਓ।

ਜਾਰਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਪ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣੇ ਪੈਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਜਿੰਨਾ ਠੋਸ ਜਾਂ

ਵਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਹ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ।

* * *

ਜਾਰਜ ਦੇ ਅਗਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੱਖਣੀ ਗੁਲਾਮ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਾਰਜ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਾਲੀ ਔਰਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਰਜ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਰਜ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਧਰੰਗੀ ਹੋ ਗਈ।

ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਾਰਜ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਹਾਰੇ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਾਰਜ ਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਰਜ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਠੀਏ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਾਰਜ ਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣੀ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਜਾਰਜ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ "ਆਪਣੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ", ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੰਧ।

ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਜਾਰਜ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨਾਲ, ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਰਜ ਨੂੰ ਜੋ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਸੰਤੁਲਨ; ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ, ਸੁਝਾਅ ਲੈਣ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਪਿਆ।

ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਝਲਕੀਆਂ ਹੀ ਦੇਖੀਆਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਖੱਲ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ - ਭੁੱਖਮਰੀ ਨਾਲ। ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਹ ਸੀ: ਭੁੱਖਮਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਲੋਕਾਸਟ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਕਸਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਣ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਵਜੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਭੁੱਖੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ।

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ: ਪੱਥਰ ਯੁੱਗ ਦਾ ਆਦਮੀ, ਮੰਗੋਲ ਯੋਧਾ, ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਅਧਰੰਗੀ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਲਾਮ ਔਰਤ, ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਾਨੀ ਸਮਲਿੰਗੀ ਆਦਮੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਰ ਰਿਹਾ ਫਰਾਂਸੀਸੀ। ਯਕੀਨਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਨੀਲੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ।

"ਸਿੱਖਣਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ," ਜਾਰਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ "ਮਾਹਰ" ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕਤਾ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਹੁਨਰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਰੁਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਏ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕਸਾਰ ਵਿਸ਼ੇ ਸਨ - ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ, ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਮੌਤ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਧਮਕੀ - ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਜਾਰਜ ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਘਾਤਕ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਟ੍ਰੋਕ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਤੀਬਰ ਥੈਰੇਪੀ ਲੱਗੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸੂਝਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਸਾਧਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਾਮ ਸੀਡੀਜ਼, ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਰਸਮੀ ਧਿਆਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ (ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ)। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਿਹਤਰ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ; ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ "ਬੈਲਿਸਟਿਕ" ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਝਟਕਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਘੱਟ ਅਤੇ ਘੱਟ ਹਿੰਸਕ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ; ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸੀਡੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਪਵੇ। ਉਸਨੇ ਗੋਲਫ ਖੇਡਣਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਲੋਰੀਡਾ ਮਾਰਲਿਨਜ਼ ਬੇਸਬਾਲ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਾਰਜ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਸਰਤ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਨੇ ਘੱਟ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਭੋਜਨ ਖਾਧਾ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਇੱਕ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਦਿਲੋਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਸੀ; ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ।

ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੂਜੀ ਤਬਦੀਲੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀ ਹੋਈ - ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ ਲੂਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਫਲਤਾ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੋ ਹੁਨਰ ਸਿੱਖੇ ਸਨ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇਖਿਆ, ਇਸਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਝਲਕ। ਕ੍ਰਿਸਟਲਿਨ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕ - ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਵਾਂਗ।"

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ, ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਵਰਤਮਾਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਤੀਤ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ।

ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ: "ਉਸਨੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦਿਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਦਿਲ ਦੀ ਮਾਹਰ, ਬਾਰਬਰਾ ਟਰੇਸੀ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਰਜ ਹੁਣ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਉਸਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਬਣਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ। ਪਰਿਵਾਰ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਦੋਸਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਸਹਿਕਰਮੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜਾਰਜ ਦਾ ਸਰੀਰ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗੀ; ਇਹ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜੀਏ ਗਏ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਕੋਮਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੁਣ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਈਆਂ ਸਨ, ਗੁੱਸੇ, ਹਿੰਸਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਿਤਾਉਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹੋਣ। ਉਸਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਾਂਗਾ, ਇਲਾਜ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਹਿੰਸਕ ਅਗਲਾ ਜੀਵਨ - ਅਗਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ - ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

* * *

ਜਾਰਜ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਤਿਆਗ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ, ਐਕਸਟਰਪੋਲੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਸੈਂਕੜੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਕੀ ਧਿਆਨ ਅਕਸਰ ਦੂਜਿਆਂ ਵੱਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵੱਖਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਓਵਰਲੈਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਸ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਸ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ।

ਵਿਕਟੋਰੀਆ, ਐਵਲਿਨ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਲ: ਸਿਹਤ

ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੇਰਾ ਮਿਸ਼ਨ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰ ਅਕਸਰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਮਨ ਦੀ। ਮੈਂ "ਆਤਮਕ ਸਿਹਤ" ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਆਤਮਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਮਾੜੀ ਸਿਹਤ ਸਾਨੂੰ ਨਾਰਸੀਸਿਸਟ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਰਸੀਸਿਸਮ ਸਾਨੂੰ ਦਇਆ, ਹਮਦਰਦੀ, ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੱਤ, ਜਦੋਂ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਅਕਸਰ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰ ਅਵਸਥਾਵਾਂ - ਡਰ, ਡਰ, ਉਦਾਸੀ, ਚਿੰਤਾ - ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ। ਕੀ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੋਕਾਂ, ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਅਤੇ ਐਵਲਿਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਹਿਲੀ ਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹਰ ਦਿਨ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਫਲ ਜੀਵਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਕੇ ਠੀਕ ਕੀਤਾ; ਮੈਂ ਐਵਲਿਨ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦਿਖਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।

* * *

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ, ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਖੁਲਾਸੇ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ, ਪਰ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਚਮਤਕਾਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਚੌਵੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਕੈਡਮੀ ਆਫ਼ ਆਰਟਸ ਐਂਡ ਸਾਇੰਸਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੈਂਬਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਈਨਬੈਕ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਕੇਂਦਰ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕੈਂਸਰ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਗੰਭੀਰ ਪਿੱਠ ਦਰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਈ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕੀਮੋਥੈਰੇਪੀ ਅਤੇ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਇਲਾਜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਕਈ ਇੰਚ ਮੋਟੀ ਸੌਂਪੀ। ਉਸਦਾ ਦਰਦ ਨਿਰੰਤਰ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫੋੜੇ ਹੋਏ ਦੰਦ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਬੰਬਾਰੀ ਵਾਂਗ ਦੱਸਿਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮੋਰਫਿਨ ਵਰਗੀ ਦਵਾਈ ਦੀਆਂ ਉੱਚ ਖੁਰਾਕਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਸੀ, ਪਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਉਸਨੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਬੁੱਢੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਸੀ - ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਦਰਦ ਤੋਂ ਸਲੇਟੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਦਿੱਖ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਦਿੱਤਾ।

ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਲੈਣੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲੈਕਚਰਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਂ ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਮੈਨੂੰ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।"

"ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮਝ ਲਵਾਂਗਾ।"

ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਮਰਦ ਕਿਸਾਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਵੱਡੇ ਬਾਹਾਂ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਸਨ, ਪਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀ ਨਾਲ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ ਧੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ; ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘੁੱਗੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸਦਾ ਖੰਭ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ

ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦਿੱਤੇ। ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀ, ਮਹਿਲ ਦੇ ਗਾਰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਕੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦਾ ਰਸਤਾ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਮਾਰੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਈ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਕੋਰ ਦੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਰੋਮੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਕੁੜੱਤਣ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਚਮਕਦੀ ਰਹੀ। ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਕਦੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁੱਖ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਜੋ ਉਹ ਉਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਤੁਰਨ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ, ਇੱਕ ਗਧੇ 'ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਰੱਬੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਜੋ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੂਰੀ ਤੈਅ ਕੀਤੀ - ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੀ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋਣ ਜਾਂ ਦਿਲਾਸਾ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਉਤਸੁਕ ਵੀ। ਰੱਬੀ ਦੇ ਚੇਲੇ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਝਾੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਯੇਸ਼ੂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ।I "ਇਹ ਬੇਅੰਤ ਦਇਆ ਨਾਲ ਭਰੇ ਅਥਾਹ ਟੋਇਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣ ਵਰਗਾ ਸੀ," ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਦੂਰ ਨਾ ਜਾ," ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਾਕੀ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ।

ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੇ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਮੀਦ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਰੱਬੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਗੂੰਜਦਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾ" ਪਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਰੱਬੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸਾਨ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯੇਸ਼ੂਆ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੇ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਰੱਬੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਯੇਸ਼ੂਆ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਸ਼ਤੀਰ ਦੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸਾਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ

ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੀਹਾਈਡ੍ਰੇਟਿਡ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜਿਆ ਕੱਪੜਾ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਯਿਸੂ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਪਰ ਯੇਸ਼ੂਆ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੰਘ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਲੱਗਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਯੇਸ਼ੂਆ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਸਰੀਰਕ ਸੰਘਰਸ਼, ਡੀਹਾਈਡ੍ਰੇਟਿਡ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਅੰਤ ਦਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਯੇਸ਼ੂਆ ਬੋਲਿਆ ਨਹੀਂ, ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਕਰ ਗਏ ਸਨ: "ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ।" ਯੇਸ਼ੂਆ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਕਿਸਾਨ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਕਲਵਰੀ, ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਤੱਕ ਗਿਆ।

ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦੀ ਅਗਲੀ ਯਾਦ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕਿਸਾਨ, ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਰੱਬੀ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ "ਬਿਜਲੀ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ "ਬਿਜਲੀ" ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਸਿੱਧੀ ਹੈ; ਉਹ ਹੁਣ ਕੁੱਬੜ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ।

"ਦੇਖੋ," ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ। "ਦੇਖੋ!"

ਉਹ ਨੱਚਣ ਲੱਗੀ, ਆਪਣੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਘੁਮਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਦ ਤੋਂ ਮੁਕਤ। ਜਦੋਂ ਕਿਸਾਨ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦਾ ਨਾਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਦੂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਰਹੱਸ ਅਤੇ ਵਿਸਮਾਦ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਹ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਵਰਟੀਬ੍ਰਲ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਮਆਰਆਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਟੈਸਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, "ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਇਹ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਹੁਣੇ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੇਗੀ?" ਇਹ ਇੱਕ ਬੌਧਿਕ ਸਵਾਲ

ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪਲ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

* * *

ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਅਦਭੁਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

"ਓਨਲੀ ਲਵ ਇਜ਼ ਰੀਅਲ" ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਤਰੀ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਯਹੂਦੀਆ ਦੇ ਮਾਰੂਥਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਐਸੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਮੂਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਛੋਟਾ ਸੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੈਂਪ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਮੈਂ ਮਹਾਨ ਪਿਰਾਮਿਡਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਥਾਨ ਜਾਣ ਲਈ।

ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਿੱਜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਇਹ ਸੋਚਣ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਡਾ. ਵੇਇਸ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ।" ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਵਜੋਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਅਮੀਰ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੇਦਾਗ਼ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਨਮਕੀਨ ਅਤੇ ਮਿਰਚ ਵਾਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ "ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਕੋਟ"। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰੱਬੀ ਸੀ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੋਂਟੀਅਸ ਪਿਲਾਤੁਸ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਰਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੋਸਤ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵਿਕਟੋਰੀਆ, ਜੋ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੈ, ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ।"

"ਕਿੱਥੇ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ।"

ਇੱਕ ਜੋਸ਼ ਮੇਰੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਉੱਭਰਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਫਿਊਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ?"

"ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਤੋਂ। ਇਹ ਉਹੀ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

"ਮੈਂ ਕੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ?"

"ਇੱਕ ਚੋਗਾ। ਇਹ ਰੇਤਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਬਰਗੰਡੀ ਪਾਈਪਿੰਗ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਿਲਾਤੁਸ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚੋਗੇ ਕਰਕੇ ਪੈਸੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਨਮਕੀਨ ਅਤੇ ਮਿਰਚ ਵਾਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਓ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੀ, ਬ੍ਰਾਇਨ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ।" ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਕੰਬ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

ਇੱਕ ਮਨੋਚਿਕਿਤਸਕ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਖੈਰ, ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਓਮੇਗਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਰਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।" ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਚੋਗਾ, ਦਾੜ੍ਹੀ, ਮੇਰੀ ਦਿੱਖ,

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਸੀ; ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਲੌਕਿਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਇਹ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ," ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਕਾਨਫਰੰਸ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਹਿੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ, ਜੁੜਵਾਂ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਗਿਆਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਹਾਦਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲਪਨਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ; ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਨਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਦਰਦ ਦੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਾਲ ਘੁੰਮਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੇਅਰ ਡ੍ਰੈਸਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਰੱਖਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਇਸਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਰੰਗ। ਉਸਦੀ ਇੰਟਰਨਿਸਟ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਦਰਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੁਰਨ ਅਤੇ ਨੱਚਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ "ਹੈਰਾਨ" ਸੀ। ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਫਾਰਮਾਸਿਸਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦਰਦ ਦੀ ਦਵਾਈ ਲਈ ਆਪਣਾ ਨੁਸਖ਼ਾ ਨਵਿਆਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ।"

* * *

ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਰਲੇਵੇਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਭਾਵ ਉਸਨੇ ਦੋ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਸੈਂਕੜੇ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਐਵਲਿਨ

ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਫੀਸ ਸੱਤ ਅੰਕਾਂ ਤੱਕ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਐਵਲਿਨ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਬੋਨਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁੱਗਣੀ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਵਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਇਨਾਮ ਸੀ।

ਉਹ ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਤਲੀ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ, ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਛੋਟੇ ਕੱਟੇ ਹੋਏ, ਲਗਭਗ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕਲੀਚ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਸਦੀ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ: ਇੱਕ ਚੈਨਲ ਸੂਟ ਅਤੇ ਹੈਂਡਬੈਗ, ਇੱਕ ਹਰਮੇਸ ਸਕਾਰਫ਼, ਗੁਚੀ ਦੇ ਜੁੱਤੇ, ਇੱਕ ਰੋਲੈਕਸ ਘੜੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀਰੇ ਦਾ ਹਾਰ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ - ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੱਜ ਗਈਆਂ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ - ਮੈਂ ਉਦਾਸੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਹੀਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।

"ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ 'ਤੇ ਮਰੋੜੇ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸਧਾਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਵਾਕਾਂ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਹਾਂ।"

ਚੁੱਪ ਸੀ। "ਚੱਲੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਵਾਕੰਸ਼ ਅਜੀਬ ਰਸਮੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹੈਮਲੇਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਸੀ। ਮਰੀਜ਼ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਚਾਅ ਹੈ, ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਤਲਾਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"

"ਬਦਲਾਅ ਕਦੋਂ ਆਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਆਤਮਘਾਤੀ ਬੰਬ ਧਮਾਕਿਆਂ ਨਾਲ।"

ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਕਿਆਸੇ ਜਵਾਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਉਦਾਸੀ ਤੱਕ ਦੇ ਮੂਡ ਸਵਿੰਗ ਇੱਕ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ (ਐਵਲਿਨ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ), ਨੌਕਰੀ ਛੁੱਟ ਜਾਣ (ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਵਲਿਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ), ਜਾਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ (ਐਵਲਿਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਸੀ) ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਘਾਤੀ ਬੰਬ ਧਮਾਕੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹਮਲਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸਨ।

ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਬੇਚਾਰੇ ਯਹੂਦੀ। ਬੇਚਾਰੇ ਯਹੂਦੀ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਹੰਝੂ ਰੁਕ ਗਏ। "ਉਹ ਬਦਨਾਮ ਅਰਬ!"

ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਅਜੀਬ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਸੰਕੇਤ। "ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੂੰ ਯਹੂਦੀ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ, ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਸਨ?"

"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬਹੁਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਅਰਬ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ।"

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ?"

"ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਿਰੋਧੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜਨੂੰਨ ਦੇ ਜ਼ੋਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ। "ਦੇਖੋ। ਮੇਰੀ ਭੁੱਖ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ - ਭੋਜਨ ਲਈ, ਸੈਕਸ ਲਈ, ਪਿਆਰ ਲਈ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ। ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਨੋਰੋਗ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਚੰਗੀ ਸਾਖ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।"

"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਪਸ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। "ਮੈਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੌਣ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਰਬਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਯਹੂਦੀ-ਵਿਰੋਧੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਹੈ। ਹਰ ਵੋਟ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ

ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਬਦਨਾਮ ਅਰਬ। ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਪਰਵਾਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?"

* * *

ਅਸੀਂ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਉਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ।

"ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁੱਸਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਓਨੀ ਦੂਰ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਚੁਣਦੀ ਸੀ।

"ਇਹ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੀ ਅਫਸਰ ਹਾਂ, ਐਸਐਸ ਦੀ ਮੈਂਬਰ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਡਚਾਊ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਸ਼ੂ ਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਦਣ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀੜੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਗੋਲੀ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਗੋਲੀਆਂ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਬਚਾਓ।" ਉਸਦੇ ਠੰਡੇ-ਖੂਬਸੂਰਤ ਪਾਠ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੰਬਣੀ ਨੇ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਵਲਿਨ, ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਮੈਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮ, ਨਸਲ, ਕੌਮੀਅਤ, ਜਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੱਕਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ, ਉਸ ਸਮੂਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤੀ ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਹੋਣਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਐਵਲਿਨ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਪੱਖੀ ਤਿੱਖਾ ਰੁਖ਼ ਉਸਦੇ ਜਰਮਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਯਹੂਦੀ ਵਿਰੋਧੀ ਰਵੱਈਏ ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਉਹ ਜੋ ਨਫ਼ਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਅਰਬਾਂ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਨਫ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ

ਸੀ। ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਚਿੰਤਤ, ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਹਤ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ।

* * *

ਐਵਲਿਨ ਆਪਣੀ ਜਰਮਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਸਹਿਯੋਗੀ ਫੌਜ ਪੋਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦੋਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਰਮਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ।

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਰਮਨ ਹਾਂ ਜਾਂ ਯਹੂਦੀ, ਈਸਾਈ ਜਾਂ ਅਰਬ। ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਇਹ ਸਬਕ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈਂ?" ਉਹ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਇਆ; ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਚੈਨੀ ਭਰੀ ਖੇਡ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।

"ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਅਰਬਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਲੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਐਵਲਿਨ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਦਲੇ ਹੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮਦਦ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਜਰਮਨ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਰਬ-ਵਿਰੋਧੀ ਪੱਖਪਾਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੁਸਲਿਮ ਕੁੜੀ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਅਰਬ।

ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ। ਮੈਂ ਟੀਨ ਦੀ ਬਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੇਡੂਇਨ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉੱਥੇ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

“ਇਹ ਝੌਂਪੜੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਫਲਸਤੀਨੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜਾਰਡਨ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ। ਸੀਮਾਵਾਂ ਬਦਲ ਗਈਆਂ ਹਨ।"

"ਉਹ ਕਦੋਂ ਬਦਲ ਗਏ?"

"ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਉਹੀ ਹੈ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਜੰਗ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਦੌਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਰੀਬ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਰੀਬ ਰਹਾਂਗੇ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਈ। "ਇਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਕਸੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਅਮੀਰ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਬ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ "ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ" ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮਰ ਗਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜੋੜ ਸਕੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝਲਕ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਪੂਰਬੀ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹਿੰਦੂ ਆਬਾਦੀ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਸੀ। (ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਪੱਖਪਾਤ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।) ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸੀ। "ਦਇਆ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਇਲਾਜ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। "ਹਿੰਸਾ ਸਿਰਫ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨ ਹਨ, ਪਰ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਜੋਂ ਸਮਾਈ ਜਾਣੀਆਂ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ।

"ਇਸ ਪਛਾਣ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋ ਸੰਭਵ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਲੱਗੇ," ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਪਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਸਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਭਵਿੱਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ?"

* * *

ਸਾਡੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਐਵਲਿਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ ਜੋ ਜਰਮਨ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਸੀ। "ਇਸ ਵਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਪਿਆਰ ਦੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਊਰਜਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ।"

ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਛਾਈ ਰਹੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭਵਿੱਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਰਬ ਜਾਂ ਪੂਰਬੀ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਹਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਦੀ ਮੈਨੇਜਰ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਪਾ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਹੋਟਲ ਅਤੇ ਸਪਾ। ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਮਹਿਮਾਨ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਤੋਂ। ਉਹ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਵਾਲੀ ਊਰਜਾ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਪਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸੈਟਿੰਗ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ।" ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਮੈਂ ਧੰਨ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਹੋਟਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।"

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿਬਿਸਕਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਪਾ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ, ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ, ਜਾਂ ਇੱਛਾਵਾਦੀ ਸੋਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਅਲੰਕਾਰ, ਕਲਪਨਾ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਜ਼ੁਅਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਹੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵੇਰਵੇ ਵੀ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਅਕਸਰ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਯੰਤਰ ਹੈ। ਹਾਂ, ਅਲੰਕਾਰ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਪਰ ਇਲਾਜ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ, ਲੱਛਣ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ, ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਡਰ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਲਪਿਤ ਭਵਿੱਖ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਉਦੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੋੜਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ।

ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਜੋ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰੂਪਕ ਹੋਵੇ, ਕਲਪਨਾ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਵੇ, ਕਲਪਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਅਸਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸਭ ਇਲਾਜ ਦੀ ਮਿੱਲ ਲਈ ਗ੍ਰਿਸਟ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਘੇਰਾ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੂਰ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਐਵਲਿਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਸਲ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਰਮਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਸਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹਮਲਾਵਰ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਦਲਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਉਸਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਸੀ।

ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਇਲਾਜ ਦੀ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਸਾਡੇ ਅੰਤਿਮ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਰਮੋਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ-ਨਾਸ਼ਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੋਗਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ - ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ

ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਮਿਲਿਆ।

* * *

ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਅਤੇ ਐਵਲਿਨ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਕੱਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਅਭਿਆਸ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀਡੀ ਵੀ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਆਰਾਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਰਾਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ: ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭੋ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ ਸਕੋ ਅਤੇ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਪਵੇ - ਤੁਹਾਡਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਜਾਂ ਡੇਨ, ਕਹੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ, ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਹਰ ਸਾਹ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ, ਆਪਣੇ ਜਬਾੜੇ, ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਮੋਢਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦਿਓ। ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ, ਪੇਟ, ਪੇਟ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਹ ਨਿਯਮਤ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੈ; ਊਰਜਾ ਸਾਹ ਲਓ, ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ। ਅੱਗੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਤੱਕ ਵਗ ਰਹੀ ਹੈ, ਗਰਮ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਸਰਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਦਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤII

ਇੱਕ ਚੁਣੋ—ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ—ਲੱਛਣ, ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਮਝ ਕੇ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਜੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਗਠੀਆ, ਉਚਾਈ ਦਾ ਡਰ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਪਾਦਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰੋ; ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਚਾਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਮੂਰਖ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗਣ। ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਮਨ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਲੱਛਣ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ, ਲੱਛਣ ਨਾਲ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲੋ; ਤੁਸੀਂ ਲੱਛਣ ਹੋ, ਲੱਛਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਲੱਛਣ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਸਕੋ। ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ, ਲੱਛਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਛਣ ਤੋਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਪੁੱਛੋ।

ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ?

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ/ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?

ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ?

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ?

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹੋ?

ਇਹ ਆਖਰੀ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਨਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ। ਮੰਨ ਲਓ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਕਸਰਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਰਦ ਕੌਣ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਹੈ - ਤੁਹਾਡਾ ਬੌਸ, ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਸ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇ।

ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਬਿਮਾਰੀ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਸਰਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ

ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ, ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਜਵਾਬਾਂ ਲਈ ਟੇਪ 'ਤੇ ਅੰਤਰਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬੇ ਛੱਡੋ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਇਹ ਕਸਰਤ, ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਕੋਈ ਰਾਮਬਾਣ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕੈਂਸਰ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਹੀ ਸੱਸ। ਪਰ ਅਕਸਰ ਕਸਰਤ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ "ਚਮਤਕਾਰ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਨ-ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ - ਕਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੱਫੜ ਜਾਂ ਬੁਖਾਰ ਉਦੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਸਰਤਾਂ ਦੋਹਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹਨ।

ਹੀਲਿੰਗ ਵਿਜ਼ੂਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ

ਇੱਥੇ ਵੀ, ਮੈਂ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਕਈ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ, ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਪਿਆਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਦੁਹਰਾਓ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦਮ ਯਾਦ ਆਉਣਗੇ; ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪਰ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਸਰਤ ਹੈ।

ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਲਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਜਾਓ। ਇਹ ਟਾਪੂ ਸੁੰਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਲ੍ਹਮ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਤਲ ਵਿੱਚ, ਬੀਚ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਹਨ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਲਾਜ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖੋ, ਸਿਰਫ਼ ਓਨੀ ਦੂਰ ਜਾਓ ਜਿੰਨੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋਵੇ; ਸਮੁੰਦਰ ਗਰਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਝਰਨਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਦੀ ਸੁਪਰਚਾਰਜਡ ਊਰਜਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਸੋਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਭੇਜੋ ਜਿਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰਾ ਜੀਵ ਸਿਹਤ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਆਲੂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਿਓ।

ਹੁਣ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕਈ ਨਿਪੁੰਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਡੌਲਫਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਤੈਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰਲੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਡੌਲਫਿਨ ਮਾਹਰ ਨਿਦਾਨ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ; ਉਹ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਦੀ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਜੋੜਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਡੌਲਫਿਨ ਵਾਂਗ ਤੈਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਣੀ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋ, ਗੋਤਾਖੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹਵਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਮਿਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤੈਰਾਕੀ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਕਿ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਅਤੇ ਡੌਲਫਿਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਜ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਸੋਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋਵੋ, ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਛੱਡੋ ਅਤੇ ਬੀਚ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਚਾਹੋ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੇਤ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਇੰਨਾ ਖਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਹਵਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਕੋਮਲ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਉਭਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਲਾਜ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ।

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿਜ਼ੂਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ

ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਦੋਸਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੰਘ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਪਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੰਦਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ। ਇਹ ਚਿੱਟੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਝਰਨੇ, ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਬੈਂਚ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਯਾਤਰੀ ਆਪਣੇ ਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨਾਲ; ਸਾਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਮੋਹਿਤ ਹਨ।

ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪਰ ਫਰਨੀਚਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸੋਫੇ ਦੇ ਜੋ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਲੇਟਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਸੋਫੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ, ਆਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਲਟਕਦੇ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਸਤੀ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਰੰਗ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ - ਹਰਾ, ਪੀਲਾ, ਨੀਲਾ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ - ਇੱਕ ਲੇਜ਼ਰ ਬੀਮ ਵਾਂਗ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਰੀਰ, ਮਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਦਲਦੀ ਹੈ; ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸੋਖ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਧ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੈਰਾਨੀ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਕ੍ਰੀਨ ਵਾਂਗ ਖਾਲੀ ਹੈ।

ਸਮੂਹ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਬਸ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਜੀਵਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਵਾਂਗ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਰਹੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ; ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਕ੍ਰੀਨ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇਲਾਜ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਸੋਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਲਾਜ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਲਾਜ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ, ਆਤਮਾ, ਮੰਦਰ, ਕ੍ਰਿਸਟਲ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ; ਸਾਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ।

ਹੀਲਿੰਗ ਡੁਏਟਸ: ਸਾਈਕੋਮੈਟਰੀ

ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਅਤੇ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋ-ਦੋ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਹਾਂ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇੱਕ

ਵਸਤੂ ਚੁਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਾਬੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ, ਇੱਕ ਬਰੇਸਲੇਟ, ਐਨਕ, ਇੱਕ ਹਾਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ। ਸਾਥੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਕਸਰਤਾਂ ਲਈ ਆਮ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਚੀਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ," ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। "ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਉਸ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਜਾਂ ਅਜੀਬ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰੋ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਡੂੰਘਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਇੱਕ ਪਾਰਲਰ ਚਾਲ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਇਗਨੌਸਟਿਕ ਕੰਪੋਨੈਂਟ ਹੈ। ਮੈਕਸੀਕੋ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਭਾਗੀਦਾਰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਪਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਚਪਨ ਦੇ ਐਪੀਸੋਡਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਫਲੋਰੀਡਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋ ਉਸ ਪਲ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਔਰਤ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਸਵੀਂ ਜਨਮਦਿਨ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਇੱਕ ਠੱਗ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਖੱਬੇ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਬਟਨ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ, ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਫੜੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ; ਕਈਆਂ ਨੇ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਸਾਥੀ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਮੈਕਸੀਕਨ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਪੰਜ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਲੈ ਕੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮਵਾਦੀ ਅਨੁਭਵ ਸਨ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਮਿਲੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਉਸ ਪਲ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ

ਮਿਲੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਕੁੜੀ ਮਰ ਗਈ ਹੈ। ਕੁੜੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, "ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।" ਉਸਦੀ ਸਾਥੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ, ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇਹ ਕਸਰਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲੱਛਣ - ਚਿੰਤਾ, ਉਦਾਸੀ, ਉਦਾਸੀ - ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਬੰਧ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੀਡਬੈਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਥੀ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਲੰਬੀ ਦੂਰੀ ਦਾ ਇਲਾਜ

ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਊਰਜਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ (ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਸਮੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਭੇਜ ਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤ ਮੇਰੇ ਕਥਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡਾ. ਲੈਰੀ ਡੌਸੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, ਰੀਇਨਵੈਂਟਿੰਗ ਮੈਡੀਸਨ, ਕਈ ਅਧਿਐਨਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਿਲ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੂਰੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਲੀਨਿਕਲ ਨਤੀਜੇ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਕਟਰੀ ਥੈਰੇਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਨ। ਐਡਵਾਂਸਡ ਏਡਜ਼ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਡਬਲ-ਬਲਾਈਂਡ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਏਡਜ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।

ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਤਕਨੀਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਮੰਨ ਲਓ, ਅੱਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਕੀ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਚੱਕਰ

ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਣਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪਰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।

* * *

ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਜ ਦੀਆਂ ਕਸਰਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬਿਮਾਰੀ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਕੈਂਸਰ ਸੀ। ਐਵਲਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਖਾਧਾ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅੰਗ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਣਾਅ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਲਾ ਅਤੇ ਸਾਹ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਪਿੱਠ, ਚਮੜੀ, ਦਿਲ, ਆਦਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਿਸ਼ੇਲ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਔਰਤ, ਵਿੱਚ, ਗੋਡੇ ਹੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਖੱਬਾ ਗੋਡਾ ਇੱਕ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਵਜੋਂ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੋਵੇਂ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੁਰਾ ਮਾਰਨ ਦੇ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋਰ ਵੀ। ਚਿੰਤਾ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਦੇ "ਕਮਜ਼ੋਰ ਗੋਡੇ" ਛੱਡ ਗਏ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸੋਜ ਅਤੇ ਸੋਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਥਲੈਟਿਕ ਸੱਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਗੋਡੇ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਰਥਰੋਸਕੋਪਿਕ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, CAT ਸਕੈਨ ਅਤੇ ਐਕਸ-ਰੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਨੁਕਸਾਨ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖੱਬੀ ਲੱਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਤੁਰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨੁਕਸਾਨ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਵੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਮੱਧ-ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਮਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਨੇ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹਾਦਸੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਖੱਬਾ ਗੋਡਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਚਕਨਾਚੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਗੋਡੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਨਫੈਕਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵਿੱਚ, ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੱਧਯੁਗੀ ਜਾਪਾਨ

ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਰਦ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦਾ ਖੱਬਾ ਗੋਡਾ ਇੱਕ ਤੀਰ ਨਾਲ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੋਵੇਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਗੋਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਪਰ ਕਰਮ ਦੇ ਸਬਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੂਰਵ-ਰੋਮਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਮਿਸ਼ੇਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰਡਨ ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਚ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਜਾਂ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕੈਦੀ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ; ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਹਥੌੜੇ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਭੰਨਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫੀਮਰ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ, ਗੋਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਪਾਈਕ ਚਲਾਏ, ਅਤੇ ਐਕਲੀਜ਼ ਦੇ ਨਸਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੈਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੇ ਇਨਫੈਕਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਏ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਭੇਜਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਹਿੰਸਾ ਲਈ ਚੰਗਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲਿਆ, ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਐਸ਼ੋ-ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮਿਸ਼ੇਲ ਇਸ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈਸ਼ਨ ਲੱਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਰਬਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ, ਸਾਡੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਉੱਤੇ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਪਾਪ ਸਾਡੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਪਾਪ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਕਰ ਦੇਣਗੇ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਵਾਂਗੇ।

ਮਿਸ਼ੇਲ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗੋਡੇ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਦਰਦਨਾਕ ਕਿਉਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਵਹਾਰਾਂ ਲਈ ਭਾਰੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ, ਉਸਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਉੱਤਰੀ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਦਰਦ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਰੀਫ੍ਰੇਮਿੰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤੱਥਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਚੇ ਸਵੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਭੇਜੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। "ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਤੋੜਨਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕਿਹਾ। "ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੁਆਰਾ।"

ਉਹ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਜ ਘੱਟ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਰੇਡੀਓਗ੍ਰਾਫਿਕ ਜਾਂਚ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਗੋਡੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਤਣਾਅ-ਸੰਬੰਧੀ ਕਮਜ਼ੋਰ-ਗੋਡਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮਿਟ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਦਇਆ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸੂਝਵਾਨ ਸਬਕਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਠਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਾਰੂਦੀ ਸੁਰੰਗਾਂ (ਜੋ ਅਕਸਰ ਅਪਾਹਜ ਲੱਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ) ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਠਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜਾਨਵਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ।

ਮਿਸ਼ੇਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਾਨਵਤਾਵਾਦੀ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਕਾਰਜ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਵਧੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰੀ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਕੀ ਹੋਣਗੇ ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਦਾਨ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗੀ।

ਆਈ. ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯੇਸ਼ੀ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਯੇਸ਼ੂਆ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੱਬੀ ਦਾ ਅਰਾਮੀ ਨਾਮ ਹੈ। ਯਿਸੂ, ਜਿਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਯੂਨਾਨੀ ਹੈ। ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ ਯੇਸ਼ੀ ਨਾਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
II. ਮੈਂ ਇਸ ਕਸਰਤ ਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟ੍ਰੈਟਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸਮਾਨ ਅਭਿਆਸਾਂ ਤੋਂ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਜੈਸਟਾਲਟ ਥੈਰੇਪਿਸਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 4

ਸਮੰਥਾ ਅਤੇ ਮੈਕਸ: ਹਮਦਰਦੀ

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੈਰੋਲ ਦਾ ਚਾਚਾ ਮਿਆਮੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਅਗਿਆਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੈਰੋਲ ਜਿੰਨੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਸ 'ਤੇ ਘੱਟ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਸ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ। (ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।) ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਦਾਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਹਮਦਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੋਗ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਾਰ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਹਮਦਰਦੀ ਜਤਾਈ।

ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਈਰਾਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਭੂਚਾਲ ਨੇ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਗਏ, ਅਤੇ ਬੇਘਰ ਹੋ ਗਏ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਨ। ਮੈਂ ਡਰ

ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਵਧੇਰੇ ਗਲੋਬਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਓਨੀ ਦਰਦਨਾਕ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨੀ ਦਰਦਨਾਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਭੂਚਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ; ਇਹ ਦੁਖਾਂਤ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤਤਾ ਸੀ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਤਤਕਾਲਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਰਦਨਾਕ ਬਣਾਇਆ।

ਮੇਰੀ ਹਮਦਰਦੀ ਪੀੜਤਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਦਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਿਮਾਰੀ, ਭੂਚਾਲ, ਤੂਫਾਨ, ਹੜ੍ਹ, ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਯੁੱਧ, ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਕਤਲ ਜੋੜਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਭੋਜਨ, ਦਵਾਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਈਰਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਧੁਰੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਯੁੱਧ ਕਰਾਂਗੇ।

ਪਾਗਲਪਨ!

* * *

ਹਮਦਰਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦੇਖਣ ਦੀ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਜਿੱਤ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਗੁਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਨਿਪੁੰਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੀਤ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਿਖਰ ਦੌਰਾਨ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੂਸੀ ਸਿਪਾਹੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇਖੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਰਸਮ - ਸ਼ੇਵਿੰਗ, ਨਾਸ਼ਤਾ, ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ - ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਇਹ ਸਿਪਾਹੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹੋ

ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਲੜਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਅਸਹਿਮਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗਾ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ?"

ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਉਹ ਰੂਸੀ ਸਿਪਾਹੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦਾ ਅਰਬ ਸਿਪਾਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਕੋਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਨਸਲਾਂ, ਲਿੰਗ, ਆਰਥਿਕ ਹਾਲਾਤ, ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਬਦਲੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਲੜਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਹਮਦਰਦੀ ਇਹ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਮਰਤਾ ਲਈ ਸਾਡੀ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਪਹਿਲੂ। ਇਹ ਇੱਕ ਔਖਾ ਸਬਕ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦਰਦ, ਹਨੇਰੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਦੁਸ਼ਮਣ, ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਸੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਿਆਰ, ਸੁੰਦਰਤਾ, ਸੰਗੀਤ, ਕਲਾ, ਨਾਚ, ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਰਸਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਮਦਰਦੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ, ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ।

ਸਮੰਥਾ ਨੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।

* * *

ਉਹ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਭਾਰ ਸੌ ਪੌਂਡ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਰਵਰੀ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਝੁਕਾ ਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਲਈ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸਾਦੇ ਸਨ: ਜੀਨਸ, ਸਵੈਟਰ, ਗਿੱਟਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਨੀਕਰ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਗਹਿਣੇ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਘੜੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਸਨੇ ਦੱਬੇ-ਕੁਚਲੇ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁਣਨਯੋਗ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ, ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਜ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਘੱਟ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ," ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ।"

"ਸਾਰੇ?"

"ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ।"

"ਕਿਉਂ ਨਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਲਏ ਜਾਣ?" ਮੈਂ ਝਿਜਕਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਕੋਰਸ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਚੁਣੇ ਸਨ। ਅਤੇ, ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਹ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ।

"ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ।"

"ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਲਈ?" ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕਾਲਜ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਣਿਤ SAT ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਕਰ ਲਿਆ।"

"ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹੀ ਲੱਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਹਾਰੀ ਹੋਈ ਮੁਟਿਆਰ ਤੋਂ ਜਗਾ ਦੇਵੇ।

ਅਖੀਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਈ। "ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਬਣਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਡੀਸਨ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"

ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੀਆਂ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਸੀ?"

"ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ। "ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਕੁਝ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ SATs ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸ 'ਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਬਾਅ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮੰਮੀ-ਡੈਡੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਬਣੋ?"

"ਉਹ ਉਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਹਿਯੋਗੀ, ਦਿਆਲੂ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ - ਮੇਰੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਪੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਟਿਊਟਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਨੰਬਰਾਂ ਅਤੇ ਫਾਰਮੂਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ।"

ਉਹ ਇੰਨੀ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ, ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਬੋਲਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਮੰਥਾ ਕਿੰਨੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ। ਦਬਾਅ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਹਾਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇੰਨੀ ਪੱਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

"ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।"

"ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸ਼ੌਨ। ਉਹ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਡਾ. ਵੇਇਸ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਸਟ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਸਧਾਰਨ ਕੁਇਜ਼ ਵੀ, ਅਤੇ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕੰਬਣ ਅਤੇ ਪਸੀਨਾ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਬਰਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੱਸ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡੌਰਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਇਆ।"

"ਕੀ ਹੋਇਆ?"

"ਓਹ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਵਿਜ਼ ਦੇਣ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿਡਟਰਮ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਣ ਦੇਣਗੇ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਮਹੀਨੇ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਅਸਫਲ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਅਤੇ ਅਸਫਲ।"

ਉਹ ਟੁੱਟ ਗਈ, ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਪੀੜ ਨਾਲ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਣ ਦਿੱਤਾ - ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੁੰਦਾ - ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਰੁਕ ਗਏ, ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੜਬੜ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਟਿਊਬਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰੋ।"

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦਾ ਸਰੋਤ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

"ਹੋਰ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?"

"ਸਿੱਧਾ ਏ। ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"

ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। "ਫਿਰ ਮੰਨ ਲਓ, ਸਿਰਫ਼ ਕਾਲਪਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਭਵਿੱਖ ਚੁਣਨਾ ਪਿਆ। ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਹੋਵੇਗਾ?"

"ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਜਵਾਨ ਹੈਂ। ਤੇਰੇ ਲਈ ਲੱਖਾਂ ਰਸਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। "ਕਿਉਂ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"

ਬਿਜਲੀ। "ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"

ਜੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ। "ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ - ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।"

"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸੁਪਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਕਿ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਫਿਰ ਆਈ। "ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕੁਝ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਉਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਪਿੱਛੇ ਹਟੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿਓ ਜੋ ਸੱਚ ਹੋਇਆ।"

"ਮੇਰਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਡਾਇਨਾ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਰੁਕੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ।" ਉਹ ਕੰਬ ਗਈ। "ਡਰਾਉਣੀ।"

ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਪੂਰਵ-ਬੋਧਕ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ - ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਹਾਦਸਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਘਰ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚਣਾ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ; ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਮੰਥਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਧੇਰੇ ਬਣਤਰ ਵਾਲੇ, ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਾਅਦ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਨ। ਇਹ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਜੂਨ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਡੀਨ ਡਿਪਲੋਮੇ ਵੰਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦਰਸ਼ਕ ਹੈ, ਔਰਤਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਝੰਡੇ ਗਰਮ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਪਹਿਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਹਾਂ। ਡੀਨ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਉਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਸਨਮਾਨਾਂ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਲੈਕਚਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਡਿਪਲੋਮਾ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਲਪੇਟ ਕੇ ਰਿਬਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਕ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ। ਦੂਜੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੀ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਫਟ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਰਿਬਨ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਡਿਪਲੋਮਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੇਖੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਨੀਓਨ ਸਾਈਨ ਵਾਂਗ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ—"

ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਨਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਹੰਝੂ। "ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਫੇਲ

ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਕੂਲ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਮੇਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੀਏ ਕਿ ਉਹ ਰੁਕਾਵਟ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।" ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਜਕੜ ਗਏ। "ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੁਪਨਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਇਹ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕੋਰੀਡੋਰ 'ਤੇ ਤੁਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੋਇਆ। ਮਰੀਜ਼ ਬੱਚੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਾਲ ਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ! ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੱਕ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਟਿਊਬਾਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।"

ਸੁਪਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਕਲਪਨਾ, ਪੂਰਵ-ਬੋਧਕ ਸੁਪਨੇ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸੁਪਨੇ, ਜਾਂ ਅਲੰਕਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਮੰਥਾ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੂਜਾ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੁਕਾਵਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ - ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਅਟੱਲ ਪਹਾੜ - ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਈ ਵਾਧੂ ਸੈਸ਼ਨ ਤਹਿ ਕੀਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਿ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮੰਥਾ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਐਮੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ, ਜਿਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਸਨ, ਆਪਣਾ ਉੱਜਵਲ ਭਵਿੱਖ ਸੀ।

* * *

ਸਮੰਥਾ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਡੀਕਲ

ਸਕੂਲ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮਾਣਮੱਤੇ ਬਾਲ ਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆਂ, ਇਸ ਵਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਚੋਗੇ ਦੇ ਹਰੇ ਟ੍ਰਿਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਐਂਟੀਸੈਪਟਿਕ ਗੰਧ ਤੱਕ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਵਿੱਖ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਸੈਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਥੈਰੇਪੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਸਾਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਕੀਦ ਅਤੇ ਡਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਹੋਰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣ ਗਈ, ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ ਇੱਛਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਵਾਂਗੀ," ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ।

ਜੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ।

ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ," ਸਮੰਥਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਐਗੋਰਾ ਲਈ ਇਮਾਰਤਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਰਾਜਿਆਂ ਲਈ। ਉਹ ਸਥਾਨਿਕ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਓਮੈਟ੍ਰਿਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮਿਲਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਉਹ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਗਣਨਾਵਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਓ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ - ਮੇਰੇ ਲਈ! ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੌਂਸਲੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੰਸਰੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸੰਗੀਤ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ। ਜੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ—"

ਉਹ ਵਾਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਰੁਕ ਗਈ, ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੈਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਪੁਲਾਂ, ਸੜਕਾਂ, ਜਲ-ਨਿਕਾਸ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਉਹ ਜੋ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਗਣਿਤ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਰੋ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"

* * *

ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਨੂੰ "ਵਿਘਨ" ਪਾਉਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸਮੰਥਾ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰੋਮਨ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਦੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਕਮਾਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੂਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ, ਸਦਮਾ, ਜਾਂ ਆਫ਼ਤ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਰੁਕਾਵਟ ਦੀ ਸਮਝ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਹਰਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੰਥਾ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਯੂਨਾਨੀ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੀ ਜਿੱਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਅਤੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਲੱਛਣ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆ-ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਨਵੀਂ ਧਾਰਨਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਵੈ-ਚਿੱਤਰ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਬਲਾਕ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਗਣਿਤਿਕ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ "ਆਹਾ" ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਟਿਊਟਰ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਸਮੰਥਾ ਦੇ ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਅਗਲੇ ਦੌਰ ਦੇ ਟੈਸਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੁਧਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੁਧਰੇ ਹੋਏ ਸਕੋਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਥੈਰੇਪੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ

ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ। ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ।

"ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਿਓ। "ਕੀ ਕੀਤਾ?"

"ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗਾ!" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼। "ਕਿੱਥੇ?"

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਭਰੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਡਾ. ਵੇਸ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਚਨਚੇਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਸਕੂਲ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਾਰਨੇਲ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

* * *

ਸਮੰਥਾ, ਇੱਕ ਉੱਭਰਦੀ ਡਾਕਟਰ, ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਵਧ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਕਸ, ਇੱਕ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਡਾਕਟਰ, ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਘਿਣਾਉਣਾ ਸੀ (ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਪਹਿਲੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ), ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਬੈਟਸੀ ਪ੍ਰੈਗਰ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਲਾਜ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਰਵੱਈਆ ਮੇਰਾ ਦਫਤਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਟਾਫ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੈਰੇਪੀ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਝੱਖੜ, ਤੇਜ਼ ਹਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਗਰਮੀ ਵਾਂਗ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮੇਰੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦਾ ਹੋਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ," ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। "ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬਦਮਾਸ਼ ਜੋ ਹਸਪਤਾਲ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਰਹੇ।"

ਉਹ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਲੰਬਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਜਿਹਾ ਸੀ, ਵਾਲ ਪਤਲੇ ਭੂਰੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਮਾਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਟੈਨ ਸਲੈਕਸ ਅਤੇ ਹਵਾਈਅਨ

ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲੋਂ ਬਾਰਟੈਂਡਰ ਵਰਗਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਯਿਸੂ!" ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। "ਇਸ ਰਾਤ ਨਰਸ। ਆਮ ਔਰਤ। ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ - ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਬਹਾਦਰ, ਸੁਪਰ ਫੈਮਿਲੀ - ਨੂੰ ਮੈਨਿਨਜਾਈਟਿਸ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਲਟੀਆਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗੱਲ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਚੀਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਮੋਟਾ ਮੌਕਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ।"

"ਇਹ ਕਦੋਂ ਸੀ?"

"ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ। ਕੁੱਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਪ੍ਰੈਗਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

"ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਅੱਧੀ ਰਾਤ। ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ?"

"ਮੇਰਾ ਕੰਮ। ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ।"

"ਡਾ. ਪ੍ਰੈਗਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਕਸਰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਥੱਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਡਿਊਟੀਆਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਵਾਸੀ ਜਾਂ ਇੰਟਰਨ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

"ਹਾਂ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦਿਮਾਗ਼ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।" ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਰੀਜ਼ ਕੋਲ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਚੁੰਮੋ।"

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਨਾਈ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸੀ ਅਤੇ ਇੰਟਰਨ ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਸਨ, ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਹਸਪਤਾਲ ਕਿੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਥੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ?"

"ਕਦੇ-ਕਦੇ," ਉਸਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਖੀਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਪੈਰ

ਫਰਸ਼ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਅੰਦੋਲਨ ਫਿਰ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ। "ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕੌਣ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ? ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਿੰਨੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਗਲਤ ਖੁਰਾਕਾਂ। ਗਲਤ ਨਿਦਾਨ। ਗਲਤ ਖੁਰਾਕ। ਬੇਰਹਿਮੀ, ਵਾਪਸੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗੰਦਗੀ, ਗਲਤ ਚਾਰਟ ... "ਉਹ ਇੱਕ ਮਰ ਰਹੇ ਇੰਜਣ ਵਾਂਗ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ।

"ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਇੰਜਣ ਦੁਬਾਰਾ ਚਾਲੂ ਹੋਇਆ। "ਤੁਸੀਂ ਸੱਟਾ ਲਗਾਓ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ! ਕਈ ਵਾਰ" - ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਹਟ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ - "ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"

ਹਾਂ, ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨਿਨਜਾਈਟਿਸ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਮਰ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮੌਤਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੈਂਸਰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਵਾਇਰਸ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹਾਦਸੇ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। "ਪਰ ਇਹ ਅਟੱਲ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।"

ਇਹ ਗੱਲ ਇੰਨੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਕਹੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। "ਯਕੀਨਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੈਂਸਰ ਦੇ ਮਰੀਜ਼। ਬਜ਼ੁਰਗ। ਸਟ੍ਰੋਕ ਪੀੜਤ।"

ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ: ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। "ਸੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਪਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

“ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ—” ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।

"ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?" ਉਹ ਰੋਇਆ। "ਮੈਂ।"

ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਬਾਰੇ ਜਨੂੰਨੀ-ਮਜਬੂਰ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇਸ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਨੂੰਨਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ

ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਉਸ ਦੇ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਬਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸ ਸਬੰਧ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਕਸ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਰ ਝਟਕਾ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ, ਹਰ ਮੌਤ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਗਏ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਐਂਟੀ ਡਿਪ੍ਰੈਸੈਂਟ ਦਵਾਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਡਰ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ। ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਏ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦਰਦ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ, ਅਕਸਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਫ਼ੋਨ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਅਯੋਗ, ਮੈਕਸ ਲੋੜ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਗਿਆ - "ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਠੀਕ ਹੈ," ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ ਘੰਟੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮੂਡ ਸਵਿੰਗ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਭੜਕਣ ਕਾਰਨ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਏ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ," ਮੈਕਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਕਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰੀਜ਼ ਵਿਗੜਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘੱਟ ਯਕੀਨਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, "ਡਾਕਟਰ" ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦੇ ਘੱਟ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬੜਬੋਲੀ, ਉਸਦੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਹਮਲੇ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਅੰਤਰੀਵ ਤੱਥ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਦਾ ਸਨ: ਉਹ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੈਕਸ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਲੱਛਣ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਾਨਲੇਵਾ ਵੀ। ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਰਤਮਾਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਸਲ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਰੂਪਕ, ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜਾਂ

ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਲਾਜ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਨਹੀਂ! ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।"

ਅਸੰਭਵ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?"

ਉਹ ਚਮਕਿਆ। "ਹਾਂ। ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ।"

* * *

ਅਕਸਰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਖੱਬੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ - ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਵਕੀਲ - ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਾਲੋਂ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ।

ਮੈਕਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਰਾਹਤ। ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤਸਵੀਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ, ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਅਖਾੜੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਕੰਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਡਾਕਟਰ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਵੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਇਲਾਜ ਦੇ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੀਏ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਚੇਤਨਾ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ 'ਮਾਨਸਿਕ ਸਰੀਰ' ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗੋਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਪਣੀ ਸੰਮੋਹਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੇਰੀ ਅਸਲ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ।

"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਚਾਰ ਪੜਾਅ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਭੌਤਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸੁਰਾਗ ਖੋਜੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਖੋਜ ਦਾ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦਵਾਈ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ "ਸਾਰੀਆਂ ਊਰਜਾ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਬਹੁ-ਆਯਾਮੀ ਇਲਾਜ" ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਚ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਖੇਤਰ ਮੇਰਾ ਸੀ। "ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦਵਾਈ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਣਕਿਆਸੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਕਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ - ਉਹ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ - ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਮੈਥੋਡਿਸਟ, ਉਸਨੇ ਮਿਆਰੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੱਕ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ "ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਇਲਾਜ" ਅਤੇ "ਮਾਨਸਿਕ ਸਰੀਰ" ਵਰਗੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

"ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਸੀ?" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੁਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

"ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡਾਕਟਰ, ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪੈਟਰਨ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਮਾਹਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੁਝ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਤੱਤ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟਾਈਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਚੇਤਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

* * *

"ਮੈਂ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ।

"ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ?"

"ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ। ਭਵਿੱਖ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਅਤੀਤ ਕਿੰਨਾ ਮਾੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਉਸਦੀ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸ਼ਾਵਨਵਾਦ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਹਾਂ, ਸੁੰਦਰ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਇਹ—ਕੀ? ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ, ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ? ਮੈਂ ਯੂਰਪ, ਪੂਰਬੀ ਯੂਰਪ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਣੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲਾਲ ਬੁਖਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਦੂਜਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

"ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਡੈਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਨਾਲੋਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ।"

"ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਚੀਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੂਰ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆਉਣ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤ ਧੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਧੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਧੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ 'ਸੜ ਰਹੀ ਹੈ।' ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਭੱਜਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਤਾਪਮਾਨ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਊਰਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਲਾਜ ਊਰਜਾ ਦਾ ਇੱਕ ਫਟਣਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੁਖਾਰ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਪੌਦਿਆਂ ਅਤੇ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ - ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ!"

ਮੈਕਸ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ - ਪਰ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਸਹੀ ਹਾਂ," ਮੈਕਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ। "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਨਫੈਕਸ਼ਨ ਨੇ ਗਰੀਬ ਮਾਂ ਦੇ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਊਰਜਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਗਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹਾਰ ਹੈ।"

ਮੈਕਸ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਵਧ ਗਿਆ। "ਔਰਤ ਦਾ ਪਤੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ! ਉਹ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੇਖਿਆ - ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਗੁਆਚ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। 'ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼ੈਤਾਨ! ਤੂੰ ਡੈਣ!' ਉਹ ਚੀਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਚਾਕੂ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਚਾਕੂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇ!"

ਮੈਕਸ ਦਰਦ ਨਾਲ ਦੁੱਗਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਓਨੀ ਹੀ ਜਲਦੀ ਆਰਾਮ ਕਰ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਿਆ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਕਸ ਨੇ ਉਸ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਝੱਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸੀ, ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ। ਇਹ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ; ਉਹ ਉਹ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੀਆਂ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ, ਚਿੰਤਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਰ ਰਹੀ ਮਾਂ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੀ ਨੌਜਵਾਨ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਉਹ ਹਮਦਰਦੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਚੇਤਨਾ ਖੋਜਕਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੀ। ਪਰ, ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ, ਉਸ ਖੋਜਕਰਤਾ ਨੇ ਮੈਕਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਹਮਦਰਦੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਾਂ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ।

ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਕਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ, ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ। ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੁਣ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣ 'ਤੇ "ਖੁਦ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ" ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਮੁਹਾਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਰੀਜ਼ ਚੰਗਾ ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਕੁਝ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਗਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਾਂ ਸਟਾਫ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਬਾਰੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸ ਦੋਸ਼, ਪਛਤਾਵਾ, ਜਾਂ ਉਦਾਸੀ ਤੋਂ

ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਮੈਕਸ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਡਾਇਗਨੌਸਟਿਕ ਅਤੇ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਹੁਨਰ "ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਖਾਰੇ" ਗਏ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੂਜਾ ਮੈਡੀਕਲ ਸਟਾਫ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਦੇ ਉਛਾਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਦ ਹੈ।

* * *

ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੇ ਸਮੰਥਾ ਅਤੇ ਮੈਕਸ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਡਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਛੋਟੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਲੱਛਣਾਂ ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਿਰਣਿਆਂ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਆਵੇਗਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਕੂਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਮਦਰਦੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਹਮਦਰਦੀ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਂਝਾ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਣਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਰਸਤਾ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ।

ਹਮਦਰਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਚੰਗਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 5

ਹਿਊ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰਾ: ਦਇਆ

ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਅਕਸਰ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੱਤ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹਮਦਰਦੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਹਮਦਰਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜੇ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ।

ਬੋਧੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਨਸਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। (ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨਸਾਨ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਾ ਰੱਖਣ।) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬੀਟਲ ਜਾਂ ਰਿੱਛ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਜਾਂ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਜੀਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਆਲੂ ਸੀ; ਸਾਰੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੋਹਨਦਾਸ ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ "ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਕਿਸੇ ਲਈ ਦਿਲੋਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦਿਆਲੂ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। "ਬੇਤਰਤੀਬ ਦਿਆਲਤਾ ਦੇ ਕੰਮ" ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੈੱਕਆਉਟ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦੇਣਾ; ਆਪਣੀ ਸਬਵੇਅ ਸੀਟ ਗਰਭਵਤੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ; ਬੇਘਰਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਆਲੂ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦਿਆਲੂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੱਚੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ "ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ" ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਭੂਰੇ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਹਮਦਰਦੀ ਵਧੇਰੇ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਹਮਦਰਦੀ ਵਧੇਰੇ ਬੌਧਿਕ; ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ "ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਸੰਵਾਦ" ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ

ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸਥਾਨ ਬਦਲਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: "ਵਾਹ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ, ਆਪਣੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖੀਆਂ ਜ਼ਾਲਮ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਹਜ਼ਮ ਕੀਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

ਇਹ ਇੱਕ ਬੌਧਿਕ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗੇ ਅਤਿਅੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜ਼ਾਲਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਇਨਸਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੌਧਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਅੰਤਮ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਿਆਰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ, ਪਿਆਰ ਜੋ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਹੈ।

* * *

"ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?"

ਫੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਿਊ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ "ਮਸ਼ਹੂਰ" ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਸਥਾਨਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਮਾਨਸਿਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ("ਅਨੁਮਾਨ" ਜੋ ਸਹੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; "ਜ਼ਮਾਨਤ" ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਮਾਰਗ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਚੁਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ), ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੌਨ ਐਡਵਰਡ ਅਤੇ ਜੇਮਜ਼ ਵੈਨ ਪ੍ਰਾਗ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ

ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ।

"ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ। "ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਵਾਲੀ ਥੈਰੇਪੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?"

"ਹਾਂ। ਮੇਰਾ।" ਉਸਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਭਰਿਆ ਉੱਚਾ ਹਾਸਾ ਮਾਰਿਆ। "ਮਾਨਸਿਕ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰੋ? ਮੈਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"

ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੈਅ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿਲਚਸਪ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਤਿ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਬਣਾਇਆ।

ਹਿਊਗ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੀ ਇਹੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੇਕਅਪ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਵਰਤੋਂ ਕਾਰਨ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ (ਚਾਈਨੋ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ) ਇੱਕ ਸਾਈਜ਼ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜੁਗਨੂੰਆਂ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਵਾਕ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ।

"ਕੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕਸਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਮਾਨਸਿਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹਨ, ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲੋੜਵੰਦ, ਇੰਨੇ ਜ਼ਿੱਦੀ, ਇੰਨੇ ਯੋਗ, ਇੰਨੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁੱਖੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਾਂਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦੋਸ਼ ਜਿਸਦਾ ਭਾਰ ਲੱਖ ਪੌਂਡ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉਤਾਰ ਸਕਦਾ।"

ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੋਕ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਸੁਨੇਹੇ ਮੰਗਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੂੰ

ਫੋਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਕੇਤ 'ਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਊਰਜਾ, ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਹਮਦਰਦੀ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੇਕ-ਭਾਵ ਵਾਲਾ ਹਮਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਵੀ, ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬ੍ਰੇਕ ਵਿੱਚ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਬਰਬਾਦ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੁੜੱਤਣ ਦੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਿਊਗ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਓਹ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ! ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਧਦੀ ਗਈ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੋਵੇਂ ਸੀ - ਭਾਵ, ਉਸ ਕੋਲ ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੀ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਦੋਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਥ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਦੋਸਤ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਥਰੂ ਟਾਈਮ ਇਨਟੂ ਹੀਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਕੁੜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੈ।" ਇਹ ਕਿ ਦਾਦੀ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਬਚਪਨ ਬਾਰੇ ਭੇਦ ਦੱਸੇ - ਉਹ ਭੇਦ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ, ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਜਾਂ ਸੁਨੇਹੇ ਸੁਣਨਾ ਜੋ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਸਗੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਿਊਗ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ।

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੀਬ ਹਾਂ। 'ਇਹ ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ,' ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ

ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੁਨੇਹੇ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਖੇਡਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸੁਨੇਹੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣਾ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। "ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਵੱਖਰਾ ਹਾਂ।"

ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਘੱਟ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਈ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮੁੱਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਰ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਹਿਊਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ (ਉਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ)। "ਮੈਂ ਉੱਡਦੇ ਵਾਹਨ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਬਿਲਕੁਲ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਜੋ ਉੱਡ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਸ਼ੁੱਧ ਊਰਜਾ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ। ਉਹ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਦਰ, ਆਦਮੀ ਉੱਨਤ ਤਕਨਾਲੋਜੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਟੀਚਾ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪਾਂ, ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕੀਏ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਚੰਗੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦਬਦਬਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦੁਨੀਆ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"

“ਦਿਲਚਸਪ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ। “ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ।” ਮੈਂ ਹਿਊਗ ਨਾਲ ਥੈਰੇਪੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: "ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਇਹ ਐਟਲਾਂਟਿਸ ਹੈ।"

ਐਟਲਾਂਟਿਸ! ਦਰਜਨਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਕਥਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਐਡਗਰ ਕੇਇਸ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਤੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਜਾਂ ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ

ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਐਟਲਾਂਟਿਸ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜੀਵਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਸਨ। ਹਿਊਗ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

"ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਊਰਜਾ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਜੀਬ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ।

"ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਬਦਲੋ?" ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਹਾਂ। ਮਨ ਦੀ ਊਰਜਾ ਰਾਹੀਂ।" ਉਹ ਝਿਜਕਿਆ। "ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਵਰਤੇ ਹੋਣ। ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਰਾਹੀਂ ਊਰਜਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਕਰੰਟ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉੱਨਤ ਚੀਜ਼ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋ।"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।" ਉਹ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪੱਖ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣਾ, ਪਰ ਇਹੀ ਕੀਮਤ ਮੈਨੂੰ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਮੈਂ - ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਟੀਚਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"

ਉਸਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਨੁਮਾਨਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਗਲਤ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਚੇ ਮਨ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਵਡਿਆਈ ਲਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ, ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੀ।

ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦੋ ਨੋਟ ਲਿਖੇ:

"ਇਹ ਕਿ ਹਿਊਗ ਨੇ ਐਟਲਾਂਟਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਐਟਲਾਂਟਿਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਟੀਚਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ। ਇਹ ਅੱਜ ਉਸਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"

"ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦਾ ਪੱਧਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਤਕਨਾਲੋਜੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਉੱਨਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀਪੂਰਨ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਸੁਆਰਥੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਵਿਕਲਪ ਲਵਾਂਗੇ?"

* * *

ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਿਊਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ - ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ - ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। "ਮੈਂ ਚੌੜੇ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮੋਢਿਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਟਿਊਨਿਕ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਬਰ ਹਨ। ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਚਰਚ ਜਾਣ ਜਾਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਚਰਚ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਵੋਗੇ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਗੁਆ ਦੇਣਗੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋਗੇ।'

ਹਿਊਗ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਚਰਚ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪਾਪ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ

ਡਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੈਕ 'ਤੇ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਕਾਰਨ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਸੋਚਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਐਟਲਾਂਟੀਅਨ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਰ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:

"ਆਪਣੇ ਐਟਲਾਂਟੀਅਨ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਥੀ ਮਨੋਰਥਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹਿਊਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਤਕ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਨਿਰਪੱਖ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਚਰਚ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਖਾਤਮੇ ਵੱਲ ਕਾਫ਼ੀ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਵੀ।"

ਹਿਊਗ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ। "ਮੇਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਐਟਲਾਂਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਾਵੇਦਾਰ, ਦਾਵੇਦਾਰ ਅਤੇ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਹੁਨਰ ਸਿੱਖੇ," ਜੋ ਦੇਖਣ, ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

"ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।"

"ਆਤਮਾਵਾਂ? ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"

"ਆਤਮਾਵਾਂ। ਅਸ਼ੁੱਧ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।"

ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਵਿਸ਼ਾ—ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ—ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਫਰਕ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖਿਆ:

"ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ, ਹਿਊ ਜਾਦੂਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਹੋਏ ਭੌਤਿਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, 'ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ।' ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਯੰਤਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ

ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਹੁ-ਆਯਾਮੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ।"

ਸ਼ਾਇਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਵਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਉਸਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਖੋਜੇਗਾ।

ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

* * *

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿਊ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਪਰੇ ਸੰਸਾਰਾਂ ਅਤੇ ਆਯਾਮਾਂ ਵੱਲ।

"ਅਗਲਾ ਪੱਧਰ, ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਰੇ, ਓਨਾ ਸੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਰਸਤਾ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਘੱਟ ਸਰੀਰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਹਰ ਕੋਈ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉੱਚ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਹਲਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਰਕਤ ਆਸਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਉਸ ਐਟਲਾਂਟਿਸ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਵਰਣਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਚਮਕਦਾਰ ਪਰ ਨਰਮ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਰੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮਾਪਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਧਰ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਲਈ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਨੰਤਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ।"

ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਥਾਨ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਿਊਗ ਦਾ ਵਰਣਨ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਚੁੰਝੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਵਾਕਫੀਅਤ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਜਿਸ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਉਸਨੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਉਹ ਉਸਦਾ ਨਿੱਜੀ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਸੀ। (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਜਾਂ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਾਂਗਾ।)

"ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਹੈ ਜੋ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਉਡਾਣ ਭਰਦਾ ਹੈ," ਹਿਊਗ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਗੜਬੜ, ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਪਰਤ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸੂਰਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕਈ ਰੰਗ। ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਕਈ ਸਾਲ, ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਲ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦੇ ਬੱਦਲ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਸਭਿਅਤਾ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਣਗੇ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅੱਠ ਸੌ ਜਾਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਵੀ, ਬੱਦਲ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਗੜਬੜ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਵਿਸਮਾਦ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਉਹ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ, ਆਪਣੀ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ।

"ਤੂਫਾਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਲੋਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹਨ। ਉਹ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਹਨ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਹਟ ਸੀ। "ਉਹ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹਨ।"

ਸ਼ਾਇਦ ਹਿਊ ਕਾਰਲ ਜੰਗ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਅਵਚੇਤਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਧਰਮ ਆਕਾਸ਼ੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਹਰ ਕਿਰਿਆ, ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵੇ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਹਰ

ਵਿਚਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਟੋਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੈਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹੀ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਐਟਲਾਂਟੀਅਨ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਤੱਤ ਦੇ ਕਣਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਐਟਲਾਂਟਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੁਰਾਈ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਿਊ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਲਕੀਮਿਸਟਾਂ ਨੇ ਆਮ ਖਣਿਜਾਂ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਿਊ ਨੇ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖਿਆ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਅਲਕੀਮਿਸਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਲਈ ਵਰਤ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿਊਗ ਦੀ ਖੋਜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਤੋਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ, ਜੋ "ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਫ਼ਤਾਂ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚੇ ਹਾਂ, ਉਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਜੋ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ: ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਚਾਹੁਣ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੌਤ ਵੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਿਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਨ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੋਹਰੀ ਸੜਕ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਸੀਹੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਸਵਰਗ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਭਵਿੱਖ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਤਮ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ - ਉੱਚੇ ਮਾਪ ਜਾਂ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਹਿਊਗ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੋ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕੋ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਭਵਿੱਖ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਚਤਮ ਮਾਪਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਗੇ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਮਿਲਣਗੇ। ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ, ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੇਲਵੇ

ਸਪਰਾਂ ਵਰਗੇ ਹਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁੱਖ ਟ੍ਰੈਕ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ।

* * *

ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਿਊਗ ਹੁਣ ਵੱਖਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਝਲਕ ਪਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ "ਵਿਵੇਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ" ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਪ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਹ ਅਲਕੇਮਿਸਟ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇਸਦੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਏ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ। ਦਇਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਸਿੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੀ।

* * *

ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਚਿਤਰਾ ਨੇ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਇਨਾਮ ਦੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਈ। ਇੱਕ ਅਣੂ ਖੋਜ ਜੀਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰ ਅਤੇ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਈਆਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹੀ ਸੀ।

ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਲਈ ਜਾਂ, ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਸੀ ਜੋ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੀ ਵਿਆਹੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਤੋਂ, ਜਿਸਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਚਿਤਰਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਅਰੇਂਜਡ ਮੈਰਿਜ - ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆ ਗਈ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਿੰਦੀ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾੜੀਆਂ ਹੀ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੈਬ ਕੋਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜੀਨਸ ਅਤੇ ਸਵੈਟਰ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੋ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੋਟੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਬੌਧਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਚਿੱਤਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ; ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਝੱਟ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਧੁੰਦਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਰੁਕ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ... ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੇਸਵਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। . . . ਮੈਂ ਉਸ ਫੌਜ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੀ ਹੈ। . . . ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ। . . . ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ... ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਹੈ... ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ... ਇਹ ਮੇਰੀ ਫੌਜ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਲੋਕ... ਉਹਨਾਂ ਦੀ

ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ... ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਂਦੀ ਹਾਂ... ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਨਸੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦੀ ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ... ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹਾਂ... ਹਾਂ, ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਰ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਉੱਚਾ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਰਥੀ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਫਸ ਗਈ ਸੀ, ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਸੰਖੇਪ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ... ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਚੋਲੇ... ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਫ਼ਸਲ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਏਗੀ... ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਤੋਂ... ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਨਮਾਨ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ... ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਹੈ... ਇਹ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਚਿਤਰਾ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਸਦਮਿਆਂ ਵੱਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹਿੰਸਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨਾਮਾਂ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਜਰਨੈਲਾਂ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਰਥੀ ਝੂਠ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਗਿਆਨਤਾ, ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਡਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਚਿਤਰਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ: ਦੋਵਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਆਪਣੇ ਟੀਚਿਆਂ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ "ਉੱਚ" ਭਲਾਈ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ।

* * *

ਚਿਤਰਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਚਿਤਰਾ ਮੇਰੀਆਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀਡੀਆਂ ਘਰ ਲੈ ਆਈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਸੁਣਦੀ ਹੋਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਭਾਰਤੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚਿਤਰਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਪਤੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਮਰ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਪ ਦੇ ਡੰਗਣ ਦੇ ਜ਼ਹਿਰ ਨਾਲ। ਜਦੋਂ ਚਿਤਰਾ ਦੀ ਮਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਚਿਤਰਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਵਜੋਂ ਚਿਤਰਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਚਿਤਰਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਦਲਣ ਲੱਗੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਆਦਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਘੱਟ ਚਿਪਕਦੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਲੀ ਬਣ ਗਈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਿੱਤਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਇਹ ਚਿੱਤਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਚਿੱਤਰਾ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ।

* * *

ਚਿਤਰਾ ਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੌਰਾਨ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ, ਪਿੰਜਰ ਅਤੇ ਨਿਊਰੋਲੋਜੀਕਲ ਕਮੀਆਂ ਸਨ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਕਾਰਨ ਚਿਤਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕਰਨੀ ਪਈ ਜਿਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਮਦਰਦੀ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾਹੀਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਚਿਤਰਾ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚਿੱਤਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਹਨ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਇਹ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉੱਡਦੇ ਸਿਲੰਡਰ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਇਸਦੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਿੰਗ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ।" ਚਿੱਤਰਾ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪੁਨਰਵਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। "ਦਵਾਈ ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਪੱਧਰ ਉੱਨਤ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਟਿਸ਼ੂ, ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ।" ਚਿੱਤਰਾ ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਸਟਾਫ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਰਿਕਵਰੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੀ - ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਪਤੀ ਹੈ, ਦੋ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ। ਅਤੇ ਫੁੱਲ! ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।"

ਇੱਥੇ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਪਹਿਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਫਿਰ, ਦਇਆ, ਪਿਆਰ, ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਅੰਦਰ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਤੀਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਚਿੱਤਰਾ ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਸੀ, ਜੋ ਆਰਥੋਪੈਡਿਕਸ ਅਤੇ ਨਿਊਰੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। "ਮੈਂ ਡੰਡਿਆਂ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸਟਲਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਹਾਰਤ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। "ਉਹ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਛੱਡਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੱਡੀਆਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਦਿਮਾਗ। ਉਹ ਇੱਕ ਧੁਨੀ ਊਰਜਾ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ, ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਲਿਗਾਮੈਂਟਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

ਚਿੱਤਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਹੁਨਰ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਤੋਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਫੀਡਬੈਕ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ ਵੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦਾ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

ਚਿਤਰਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੀਜੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਭਾਵ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ

ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸੰਮੋਹਿਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਜੀਵਨ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ!" ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਅਤੇ ਉਤੇਜਿਤ। "ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ, ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ, ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਸੰਤੁਲਨ ਦਇਆ, ਸੰਤੁਲਨ ਪਿਆਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। "ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ - ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਲਿਆ।

ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਇਸਦਾ ਅੰਤ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ: ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ। ਉਸਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਹੱਤਵ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ। "ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਜਾਂ ਰੇਖਿਕ ਨਹੀਂ ਸਨ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ।"

ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਭਵਿੱਖ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਗਦੇ ਸਨ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋਈ ਉਹ ਉਸਦੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਦਰਅਸਲ, "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਭਵਿੱਖ ਸਨ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਮੈਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਮਦਰਦੀ, ਹਮਦਰਦੀ, ਪਿਆਰ, ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"

ਉਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਛੋਟੇ, ਤਿੱਖੇ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਧੇਰੇ ਸੂਝਵਾਨ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਿਆਣੀ ਮੁਟਿਆਰ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ।

"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਗ੍ਰਹਿ ਜਾਂ ਸਮੂਹਿਕ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੋਟ ਕੀਤਾ। "ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਵਿੱਖ ਸਮੂਹਿਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਣਗਿਣਤ ਸੰਭਾਵੀ ਭਵਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਚਿੱਤਰਾ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਫਸੀ ਰਹਿੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਰੰਗ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ, ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਅਸੀਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕੁਰਬਾਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਤੁਲਨ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਿੱਤਰਾ ਆਰਥੋਪੀਡਿਕ/ਨਿਊਰੋਲੋਜੀਕਲ ਸਰਜਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਹਿੰਸਾ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਦਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਸਮੂਹਿਕ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"

* * *

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਹਮਦਰਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਿਲ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਸਧਾਰਨ ਅਭਿਆਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਥਾਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ ਜਿੱਥੇ

ਹਮਦਰਦੀ, ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦਿੱਤਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਭਿਆਸ।

ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਹੰਝੂ

ਆਰਾਮ ਕਰੋ, ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ ਸਨ। (ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ।) ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਲਾਟਰੀ ਜਿੱਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਟੀਮ ਨੇ ਵਰਲਡ ਸੀਰੀਜ਼ ਜਿੱਤੀ ਸੀ; ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਸਮਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵੀਕਐਂਡ ਬਿਤਾ ਸਕੋ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣਾ। ਜਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ। ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ - ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਅਜਨਬੀ - ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਇਨਾਮ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋਗੇ, ਓਨੇ ਹੀ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲੇ ਪਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਓਨੀ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੰਝੂ ਜਾਂ ਹੰਝੂ ਆਉਣਗੇ। ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੇ ਲਿਆ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਧਾਓਗੇ।

ਆਪਸੀ ਕਨੈਕਟੀਵਿਟੀ

ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੇਖੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਡੂੰਘਾਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋਗੇ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੇ ਹਾਂ।

ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?

ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ

ਉਪਰੋਕਤ ਦੀ ਇੱਕ ਭਿੰਨਤਾ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਦੋਸਤ, ਪਰਿਵਾਰ, ਜਾਂ ਅਜਨਬੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਾਮ ਜਾਂ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ("ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੌਡ ਕਦੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ!" "ਉਹ ਬੇਘਰ ਵਿਅਕਤੀ ਗੰਦਾ ਹੈ!") ਪਰ ਬਹੁ-ਆਯਾਮੀ ਹਨ, ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ, ਪਿਤਾ, ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੌਮੀਅਤ ਕੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ, ਪਿਆਰ, ਡਰ, ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਹੱਸਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੇਂਦਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ, ਆਪਣੇ ਖੇਡਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਜੋਂ, ਮਾਪਿਆਂ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿੱਤਿਆ ਅਤੇ ਹਾਰਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ, ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣਾਓ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਫ਼ਰਤ ਛੱਡ ਦਿਓਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਰੂਸੀ ਸਿਪਾਹੀ ਲਈ ਤਰਸ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਮੇਰੀ ਸੀ।

* * *

ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਦਇਆ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੇ ਜਾਂਦੇ; ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਬਕ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਵੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ:

ਸਬਰ।

ਅਧਿਆਇ 6

ਪੌਲੁਸ: ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਮਝ

ਬੋਧੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਵ ਹੈ: "ਨਦੀ ਨੂੰ ਧੱਕੋ ਨਾ। ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲੇਗਾ।"

ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਮਾਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਰੋਂ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਦੀ ਨੂੰ ਨਾ ਧੱਕੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਸਹਾਰਾ ਘੁੰਮਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ; ਯਾਨੀ, ਤੁਸੀਂ ਵਹਾਅ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਵਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬੇਸਬਰੀ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਛਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੈਥਰੀਨ ਉਸ ਸਾਲ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਈ, ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਨਹੀਂ"?

ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬ "ਓਨਲੀ ਲਵ ਇਜ਼ ਰੀਅਲ" ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਥੈਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉਹ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ?"

ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ

ਦਾ ਸਬੰਧ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਸਬਕ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੋਰ ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਕਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਬਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਰਜੈਂਟ ਸੀ, ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲਾਪਤਾ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਔਰਤ ਸਬਰ ਸਿੱਖੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਬਕ ਯਾਦ ਰੱਖੇਗੀ।

ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਪਿਆਰੇ, ਦੁਖੀ ਵਿਆਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਬੀਤਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਉਹੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਸਨ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਸਨ।

ਸਰੀਰਕ ਧੀਰਜ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਧੀਰਜ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਮਾਪਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਤੇਜ਼ ਜਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਪੈਟ੍ਰੀਅਟਸ ਫੁੱਟਬਾਲ ਟੀਮ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਬੈਕ, ਟੌਮ ਬ੍ਰੈਡੀ, ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਸਕੋਰ ਨੂੰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਜਾਮ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਸਮਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਦਰਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਬੇਸਬਰੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। "ਮੈਂ ਅਜੇ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ," ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।" ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਅੰਤ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਧੀਰਜ ਸਮਝ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ - ਓਨੀ ਹੀ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਝਿਜਕ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੁਖਦਾਈ ਕਰੋਗੇ। ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਚੀਕਦਾ ਹੈ - ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਤੁਰਨਾ ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦਣਾ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਬੇਸਬਰੇ ਜਵਾਬ ਜਵਾਬੀ ਚੀਕਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਧੀਰਜ ਰੱਖੋ! ਸਮਝੋ! ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਗੁੱਸਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਇਹ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾੜੇ ਦਿਨ, ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ੁਕਾਮ, ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ, ਐਲਰਜੀ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾੜੇ ਮੂਡ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇ। ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ; ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਭੜਕ ਉੱਠੋ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਧੀਰਜ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਬ ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਧਮਾਕੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ, ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਦੇਖਣ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਉੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਵਿੱਚ ਸਿੱਖੋਗੇ, ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਚਿੰਤਨ ਧੀਰਜ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ, ਆਤਮ-ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਧੀਰਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੌਮਾਂ ਵਧੇਰੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਘੱਟ ਲੜਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕੂਟਨੀਤੀ ਲਈ, ਗੱਲਬਾਤ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਸਮਝ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੌਮਾਂ ਘੱਟ ਹੀ ਧੀਰਜ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣੋਗੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰੋਗੇ।

ਕਈ ਵਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣਨ ਲਈ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।

* * *

ਪੌਲ ਕੋਲ ਪੈਸਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਗਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਪੈਸਾ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਫਲਤਾ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ, ਐਲੀਸਨ, ਨੂੰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਘੱਟ" ਸਨ। ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਡਾਕਟਰਾਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਲਾਹ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ - ਪਰ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿੱਤੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਘੱਟ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪੌਲ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਹਿਸਟਰੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਲੰਬਾ, ਤੰਦਰੁਸਤ, ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇਪਣ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੌਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। (ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ।) ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਚੌੜੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਚਿੱਟੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੈਨ ਕੀਤੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਹੁੰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੀਕਿਓਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਰਾਲਫ਼ ਲੌਰੇਨ ਸਪੋਰਟ ਕਮੀਜ਼, ਚਾਕੂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵਾਲੀ ਕਰੀਜ਼ ਵਾਲੀ ਟੈਨ ਸਲੈਕਸ, ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚਮੜੇ ਦੇ ਸੈਂਡਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ।

"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਿਆ।

"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਔਖਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੌਣ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਲੋਕ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

"ਜਾਦੂਈ। ਬਿਲਕੁਲ। ਅਤੇ - ਜੇ ਮੈਂ ਰੁੱਖਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ - ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ..."

"ਅਜੀਬ," ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ ਕਿ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ।"

ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਲੀਸਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

“ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ - ਤਿੰਨੋਂ ਇਕੱਠੇ - ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਰਹੇ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ।

"ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ?"

"ਐਲੀਸਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਤਾਕਤਵਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮੈਗਾਵਿਟਾਮਿਨ ਅਤੇ ਖਣਿਜ ਅਤੇ—ਜੀਸਸ!—ਟਮਾਟਰ ਅਤੇ ਕਣਕ ਦੇ ਕੀਟਾਣੂ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਯੋਗਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ—ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ—ਪਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂ।"

"ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾ ਰਹੇ ਹਨ," ਮੈਂ ਨਰਮਾਈ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ।"

"ਕੌਣ ਹੈ?"

"ਹਮਲਾਵਰ ਦਵਾਈ। ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ। ਕੀਮੋ। ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

"ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੇ?"

"ਬਿਲਕੁਲ ਉਹ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਜ਼ਿੱਦ। ਮੈਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਸ ਹੋਰ ਬਕਵਾਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ - ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਮਾਲਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਉਹ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ ਸਨ?"

"ਨਹੀਂ। ਸੋਨੇ ਵਾਂਗ ਵਧੀਆ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਵੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇਗੀ।"

ਮੈਨੂੰ ਐਲੀਸਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ "ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ" ਜੋਸ਼ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇਕਲੌਤੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪੱਖ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ।

"ਸਮੁੱਚੀ ਦਵਾਈ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬਹਿਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਮਹਾਨ ਸਮਾਜ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੀਨੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ-
"

"ਐਕਿਊਪੰਕਚਰ ਵਿੱਚ!" ਉਹ ਲਗਭਗ ਚੀਕਿਆ। "ਉਹ ਵੀ ਇਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਬੱਚੇ - ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਵੀ - ਇਸਨੂੰ ਹੋਣ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।"

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਦਵਾਈ ਦੇ ਕੁਝ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਸਖ਼ਤੀ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ? ਉਮੀਦ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਰਿਕਵਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਿਊਪੰਕਚਰ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁੱਲਵਾਨ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ।

ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾਲ: ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ।

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਸੰਦ ਹੈ!"

"ਕਿਉਂ?"

"ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।"

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। "ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ?"

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"

"ਸਿਰਫ਼ ਮੰਨ ਲਓ?"

ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੋਚਿਆ। "ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਛੇੜ ਸਕਦਾ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ - ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਲਟ ਹੈ - ਤਾਂ ਮੈਂ ਜੰਮ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।"

"ਫਿਰ ਵੀ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ।"

"ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਹਾਂ!"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ?"

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ।"

ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾੜਾ ਤਰੀਕਾ ਜਾਪਿਆ। "ਉਸਦੇ ਦੂਜੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਨਿਰਾਸ਼।"

"ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ?"

"ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਓਫ, ਸੱਚਮੁੱਚ। ਸਾਰੀਆਂ ਟੈਸਟੋਸਟੀਰੋਨ ਅਤੇ ਸੁਪ-ਅੱਪ ਕਾਰਾਂ। ਜਾਂ ਨਰਡਸ - ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਕੋਈ ਗੇਂਦ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਫਿਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ। ਬਾਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।"

"ਕੀ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ?"

"ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ।"

ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਪਰ ਉਹ 'ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ' ਸੀ।"

ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਜਵਾਬ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਵੇਗਾ? ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਜੇ ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ -"

ਉਸਨੇ ਗਰਜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਜਾਓ! ਲਾਹਣਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਰਨਾ ਪਵੇ।"

* * *

ਇਤਿਹਾਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਚਰਚਾ ਦੇ ਦੋ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪੌਲ ਦੇ ਐਲੀਸਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆਤਮਕ

ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਐਲੀਸਨ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਸਰਗਰਮ ਖੱਬੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

"ਇਹ 1918 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਉੱਤਰੀ ਸ਼ਹਿਰ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਂ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇਈ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੈਂਕਰ ਵਜੋਂ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਲਤ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਇੱਕ ਗਾਇਕਾ ਅਤੇ ਡਾਂਸਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਮੈਂ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੈ—" ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਫੈਲ ਗਈ। "ਇਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਐਲੀਸਨ ਹੈ!"

ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ - ਮੁਬਾਰਕ ਦਿਨ - ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ! ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਬਦਲ ਗਏ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। "ਉਹ ਮਰ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਮਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਸਾਰੀ ਉਮੀਦ, ਸਾਰਾ ਅਨੰਦ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਸ, ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਜਦੋਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਭਜਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਦੋ ਨਮੂਨੇ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂਈ ਸੋਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ: ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ

ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗੀ; ਉਹ 1918 ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਮਰੇਗੀ। ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ-ਫੋਬਿਕ ਵਿਧੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੌਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਐਲੀਸਨ ਤੋਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਰਦ, ਸੋਗ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਲੜਾਈਆਂ ਚੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਬਿਮਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਘਬਰਾਹਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰੀਰ-ਮਨ ਸਬੰਧ, ਜੋ ਕਿ ਇਮਯੂਨੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੌਲ ਦਾ ਡਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇ।

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਵਾਬ ਫਿਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਐਲੀਸਨ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਲ ਪੌਲ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਡੂੰਘਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਪੌਲ ਹੋਰ ਵੀ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਐਲੀਸਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।

ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਫਿਲ ਅਤੇ ਐਲੀਸਨ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਪੌਲ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ, ਐਲੀਸਨ ਦੀ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਕੈਂਸਰ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਵਾਈ ਬਣ ਗਿਆ।

* * *

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਪੌਲ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਛੇਰੇ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਉਹ ਇਸ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ।"

"ਕੌਣ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ?"

"ਮੇਰਾ ਪਤੀ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।"

"ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ?"

"ਹਾਂ।"

"ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸ ਆਓ?"

"ਹਾਂ।"

"ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਵਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਹਵਾ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਘੁੱਟ ਭਰੇ। "ਮੇਰੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਛੇਰੇ ਪਤੀ ਵੀ ਹਨ - ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਪਾਗਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

ਉਸਦਾ ਡਰ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ। "ਰੁਕੋ। ਖ਼ਬਰ ਹੈ।" ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਕਿਸ਼ਤੀ ਪਲਟ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਗੁਆਚ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੀ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਔਰਤ ਜਲਦੀ ਹੀ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਖਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦਿਲ ਟੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ, ਪਰ ਇਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੋ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਬਚਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਘਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ।

ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਔਰਤ (ਪਾਲ) ਦਾ ਪਤੀ ਐਲੀਸਨ ਸੀ।

* * *

ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਉਭਰਿਆ: ਸਬਰ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾ ਹੁੰਦਾ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ - ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੌਲ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਬਰ ਉਸਦੇ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਾ ਤੱਤ ਸੀ। ਜਿਸ ਪੌਲ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ - ਇੱਥੇ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਵਿੱਚ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਐਲੀਸਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕੈਂਸਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਨਾ ਭਾਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ।

ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਪ੍ਰਗਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਐਲੀਸਨ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕੇ - ਮਿਆਰੀ ਇਲਾਜ, ਸੰਪੂਰਨ ਪਹੁੰਚ, ਫਿਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਅਤੇ ਪੌਲ ਦਾ ਬਦਲਿਆ ਵਿਵਹਾਰ - ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਪੌਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟ ਪਈ ਸੀ। "ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਫਿਲ ਨੂੰ ਵੀ ਜੱਫੀ ਪਾਈ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪੌਲ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੀਤਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਐਲੀਸਨ ਪੌਲ ਦੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ

ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੈਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ" ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਚਾਅ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਾਜਿਕ ਪੌੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਫਿਰ, ਪੌਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੌੜੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ, ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੌਲ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ (ਐਲੀਸਨ ਦੀ ਮਾਂ) ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਚ ਜਾਤੀ ਦਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਪੌਲ ਨੇ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਫੜੇ ਗਏ। ਐਲੀਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ "ਭੈਣ" ਸਿਰਫ਼ ਈਰਖਾਲੂ ਸੀ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਦੀ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ। ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੁਕਸਾਨ ਨੇ ਪੌਲ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਕੌੜਾ, ਸੋਗੀ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੌਲ ਉਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਯਾਦ ਸਨ। ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਪਿਆਰ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੈਟਰਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਡਰ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿਧੀਆਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਬਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵੀ ਸਿੱਖੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਭਾਰਤੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਐਲੀਸਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ। ਹੋਰ ਸਬਕ ਵੀ ਸਨ: ਨਿਰਣੇ ਵੱਲ ਜਲਦੀ ਜਾਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਘਾਤਕ ਜੋਖਮ। ਉਹ ਮੌਤ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਰਵਉੱਚ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਦੂਰੀ ਦੁਆਰਾ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸਨੂੰ ਡਰ ਦੁਆਰਾ ਧੁੰਦਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਚਮਕ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ

ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਡਰ ਮਨ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡਰ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪੌਲ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ। ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਸੀ - ਉਹ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲੀਸਨ ਦਾ ਕੈਂਸਰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਹਰਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲੀਸਨ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਉਸਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੇਵੇਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੇਖਣ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ, ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਗਏ - ਇੱਕ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ।

* * *

ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਰੱਕੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸਗੋਂ ਤਿੰਨ ਸਨੈਪਸ਼ਾਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇਖੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਲਾਈਡ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਤਸਵੀਰਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਝਲਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਦੇਖਿਆ, ਸਫਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਐਲੀਸਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਤਾਹਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਐਲੀਸਨ ਦੇ ਪੋਤੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਦੇਖਿਆ, ਐਲੀਸਨ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। (ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਨੈਪਸ਼ਾਟ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪੰਜਤਾਲੀ ਸਾਲ।" ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਗਣਿਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਭੂਤਕਾਲ, ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ।) ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਪੀਸੋਡ ਇੱਛਾ ਪੂਰਤੀ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ

ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।"

ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਐਲੀਸਨ ਦੇ ਪੋਤੇ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ "ਸੰਪੂਰਨ" ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਐਲੀਸਨ-ਪੋਤੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਸਲੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਸਭ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

"ਜੇ ਐਲੀਸਨ ਠੀਕ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅਗਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਲੀਸਨ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ - ਉਸ ਵਰਗੀਆਂ ਮੁਆਫੀਆਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਪੌਲ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਬਰ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਵੈ-ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮੂਦੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ।

"ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਠੀਕ ਨਾ ਹੁੰਦੀ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"

"ਇੱਕ ਤਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਐਲੀਸਨ ਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਹੋਰ ਫਾਇਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਉਸ ਦੋਹਰੇ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਉਸਦੇ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੀ।"

“ਦਵਾਈ ਦੇ ਨਾਲ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਦਵਾਈ ਦੇ ਨਾਲ। ਪਰ ਦਵਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬਦੌਲਤ ਮੈਂ ਬਦਲ ਗਿਆ।"

ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਨਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ। "ਮੈਂ ਬੱਸ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਗੁਣਾਂ

ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ: ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।"

ਪੌਲ ਜ਼ਿੱਦੀ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸੂਝ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਬੰਦ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ, ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ, ਜਾਂ ਬੇਸਬਰੇ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਐਲੀਸਨ ਸ਼ਾਇਦ ਮੁਆਫ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਰਸਤਾ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।

* * *

ਅਗਲੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਫਿਲ ਅਤੇ ਪੌਲ ਦੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਐਲੀਸਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਕੈਂਸਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਪੌਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜੀਵਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਸ਼ਾਵਾਦ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ, ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਕਿੰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਧੀਰਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਲਈ ਧੀਰਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਧੀਰਜ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ। ਧੀਰਜ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਰੋਕ ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੇਸਬਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਮਜਬੂਰੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਭਾਰੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਪੌਲੁਸ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਅਚਨਚੇਤੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਦੀ ਤੱਕ, ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵਧੇਰੇ ਸੁਮੇਲ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਧੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰਦਾ।

ਐਮਿਲੀ, ਜੋਇਸ, ਰੌਬਰਟਾ, ਅਤੇ ਐਨ: ਅਹਿੰਸਾ

ਐਮਿਲੀ ਨਾਮ ਦੀ ਅਠਾਈ ਸਾਲਾ ਔਰਤ, ਜੋ ਕਿ ਮੱਧ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, 1634 ਵਿੱਚ ਆਏ ਭੂਚਾਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਖਿਸਕਣ ਵਿੱਚ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬੇਚੈਨ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਯਤਨ ਵਿਅਰਥ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ। ਕਬੀਲੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਐਮਿਲੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਸਰੀਰਕ ਮਿਹਨਤ ਯਾਦ ਆਈ। ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਸੱਤਰ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਡਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ।

ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਐਮਿਲੀ ਨੂੰ ਭੂਚਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਣ, ਲਿਫਟ ਵਿੱਚ ਫਸਣ, ਜਾਂ ਕੈਦ ਹੋਣ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਉਸਦੀ ਧੀ (ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਸੀ - ਦੁਬਾਰਾ, ਉਹ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ), ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਭੈਣ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਡਰ ਸੀ। 9/11 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਦਮਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ - ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੰਭੀਰ "ਭੂਚਾਲ" ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋਇਸ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ, ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 9/11 ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ, ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਆਏ ਸਨ, ਸਿਰਫ ਉਹ 10 ਸਤੰਬਰ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਆਏ ਸਨ। ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਐਮਿਲੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ ਪਰ, ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂ, ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ, ਐਮਿਲੀ ਵਾਂਗ, ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਫਲ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਜਨਤਕ ਸੰਪਰਕ ਨੈੱਟਵਰਕ ਸੀ, ਪਰ 9/11 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ

ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਖਾ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲੱਗੀਆਂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਪਾਇਆ।

* * *

ਐਮਿਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਸਦਮਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਜੋਇਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੋਰੋਗ ਚਿਕਿਤਸਾ ਉਸਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ: ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸਾਡੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹਿੰਸਾ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਤੂਫਾਨ ਜਾਂ ਭੂਚਾਲ - ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਿੰਸਾ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸਾਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਜਾਰਜ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਕੁਝ ਭੈੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਿੰਸਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਦਰਜਨਾਂ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਕ ਸਨ ਜਾਂ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਰੌਬਰਟਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਟੌਮ, ਜੋ ਕਿ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲਾ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਸੀ, ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ, ਜਿਸਨੇ ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਲਈ ਫ੍ਰੀਲਾਂਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਫਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਊਂਟ ਸਿਨਾਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਲਈ ਇੱਕ ਫੰਡ-ਰੇਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਛੇ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਰੌਬਰਟਾ ਵੀ ਸਫਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਏਅਰਲਾਈਨ ਦੇ ਜਨਸੰਪਰਕ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਆਈ, ਟੌਮ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲ, ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਅੰਡਾਕਾਰ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਘੇਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਫਨ ਐਨੀ ਵਰਗਾ ਦਿੱਖ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਵਾਨੀ

ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਿਆਣੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੌੜਾ, ਕਾਮੁਕ ਮੂੰਹ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਲਕੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਨਾਜ਼ੁਕ ਲਿਪਸਟਿਕ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਤਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਹਿੱਲਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਨਰਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਟੌਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨਤੀਜੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ।

"ਟੌਮ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਮਰ, ਪਤਾ, ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਲਿਖਣੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਫੰਡ-ਰੇਜ਼ਰ 'ਤੇ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਟੌਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੌਬਰਟਾ ਉਸਦਾ "ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ" ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

"ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ-"

"ਓਹ, ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਇੱਕ ਮੇਖ ਨੂੰ ਕੁਚਲਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ।"

"ਕੋਈ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ?"

ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਕਹੋਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਸਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ।"

"ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਟੌਮ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ?"

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਟੌਮ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੂਰਖ ਹਾਂ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਵੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇਗਾ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੋਲਾਕਾਰ ਸੋਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਆਧਾਰ ਗੁਆ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ?"

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਬੜਦੀ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਧੱਕਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਨਿਰਭਰ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ

ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ 'ਤੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।"

"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਟੌਮ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ?"

"ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੀ ਚੁੱਪ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੰਬਦੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੇਜ਼ ਰਹੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਧੱਕਦੇ ਹੋ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮੂਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਯੋਗ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਹੋਵਾਂ।"

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। "ਹਾਂ।"

"ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਸੀ।"

"ਇਨ ਵਿਟਰੋ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕੀ?"

ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਸਥਿਰ ਹੋ ਗਈ। "ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੋਣ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਰਮੋਨਸ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਧੂ-ਮੱਖੀ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਐਨਾਫਾਈਲੈਕਟਿਕ ਸਦਮੇ ਦੇ ਡਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"

"ਗੋਦ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਕੀ?"

"ਫੇਰ, ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ, ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਉਪਾਅ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?"

"ਬਿਲਕੁਲ।"

"ਤੁਹਾਡੀ ਸੈਕਸ ਲਾਈਫ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੈ?"

ਉਹ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈ। "ਮਜ਼ਬੂਤ।"

"ਚੰਗਾ।" ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੀਖਣ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ।

"ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਕੀ ਹੈ?"

"ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੈਕਸ ਲਾਈਫ... ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਟੌਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈਏ?"

"ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ," ਉਸਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ?"

"ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਦਾ।" ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ।"

* * *

ਇਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਥੈਰੇਪੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ ਦਲੀਲ ਸੀ। ਰੌਬਰਟਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਗ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਡਰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਟੌਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਡਰ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਡਰ ਦਾ ਸਰੋਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

"ਓਹ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ!"

ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਡੁੱਬ ਗਈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲਿੰਕ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ।

“ਇਹ 849 ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਜਿਸ ਸਾਲ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ - ਉਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੇਟਦੀ ਹਾਂ।”

ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਝਲਕ ਛਾਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ। "ਸਾਨੂੰ ਹਮਲੇ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਮਲਾਵਰ ਫੌਜ ਹੈ। ਸਾਰੇ

ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਸੀ, ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹਨ, ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਲੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ।" ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। "ਮੈਂ ਲੜਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਹੀ ਰਹਾਂਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੜਾਈ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਉਦਾਸ। ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ। ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ?"

ਉਸਦੀ ਪੀੜਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਛੜਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"

"ਨਹੀਂ। ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ।"

ਡੂੰਘੀ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ, ਉਹ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਮੈਂ ਲੜਾਈ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਤੁਰਦੀ ਹਾਂ, ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਡਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਅਣਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਫਟਦਾ ਹੈ। 'ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ,' ਮੈਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਹਮਲਾਵਰ ਹਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹਮਲਾਵਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਲਵਾਰ ਮੇਰੇ ਗਰਭ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਖੂਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਗਲੇ 'ਤੇ।" ਉਸਨੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਚੀਕਿਆ। "ਮੈਂ ਮਰ ਗਈ ਹਾਂ।"

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡਰ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੇਰਾ ਪਤੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਟੌਮ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਟੌਮ। ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।"

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਧੁੱਪ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੋਵੇ।

* * *

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਅਕਸਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧੀ ਦਾਦੀ, ਪਿਤਾ, ਭੈਣ, ਭਰਾ, ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ

ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਕਈ ਵਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੌਬਰਟਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਿਸ਼ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਟੌਮ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੌਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ - ਜਾਂ ਕੀਤਾ? ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਟੌਮ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਅਣਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ? ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੌਬਰਟਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕਈ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਹਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰੌਬਰਟਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਟੌਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਇਜਾਜ਼ਤਾਂ ਲਈਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਮਰੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਵਨ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੌਮ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਰੌਬਰਟਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਟੌਮ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਰੌਬਰਟਾ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਫੇਰੀ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਈ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ।

"ਇਹ ਪੈਰਿਸ ਹੈ। ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਹਾਂ - ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਟੌਮ ਹੈ।"

ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਰੌਬਰਟਾ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਤੋਂ ਓਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਸੀ।

"ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਲਿਆ-ਪੋਸਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੋਵੇਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਰੋ, ਉਹ ਕਰੋ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ

ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਦਬੂਦਾਰ ਦਾਦੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੰਦਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੁਝ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਬੋਲੀ। "ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਆਨੰਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਈ। "ਮੈਂ ਭੱਜ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਅਲੇਨ ਦੇ ਘਰ ਭੱਜ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਦਿਖਾਏਗਾ।"

ਉਹ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਇਸ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਈਆਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ।

"ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਮਰ ਗਈ ਹੈ! ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਕੈਬਰੇ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੱਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣੇ ਮਰ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਚੀਕ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਮਰ ਗਈ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਬਦਬੂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਚਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਸੈਂਟੀਮ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਕੌਣ ਹੈ। ਅਲੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਬੱਚਾ ਉਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ?"

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਰੌਬਰਟਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਣੇਪੇ ਵਿੱਚ ਮਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੱਚਾ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹੇ, ਭਾਵੇਂ ਪਿਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਭਾਵਨਾ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਆਰਥੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਿਆ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ—" ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈ।

“ਤੁਸੀਂ ਸਬੰਧ ਦੇਖਦੇ ਹੋ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੋ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਸੀ।

"ਬਿਲਕੁਲ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਟੌਮ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ!"

* * *

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਤੀਜੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪਹਿਲੂ ਦਿਖਾਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਇੱਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜੋ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਉਦੋਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਰਿਸ ਵਾਂਗ, ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ, ਸਫਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਕਾਵਟ ਭਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆ ਪਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

“ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਦੇ ਸਨ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕਰਦੀ ਸੀ—ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਧੋਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਖਾਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ—ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਚੀਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਵਾਰ।”

"ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਭੱਜ ਜਾਓ?"

"ਮੈਨੂੰ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਆਸਰੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।" ਉਹ ਕੰਬ ਗਈ। "ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ, ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਚਲੀ ਗਈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ।"

"ਹੋਰ ਕੁਝ?"

"ਮੈਂ—ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।"

ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਸੱਚਮੁੱਚ? ਕਿਉਂ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਸਾਡੀ ਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਰ ਕੇ ਛੱਡ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਦੋ ਹੋਰ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਸਮਾਂ। ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਘਰ ਖਾਣਾ ਲਿਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦੀ

ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੁਦਰਤ 'ਤੇ, ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ 'ਤੇ, ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣਾ, ਨਾ ਪੈਸਾ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸੀ।"

"ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੁਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ 'ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੀ। "ਹਾਂ।"

"ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਰੁਕ ਗਏ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਖੀਰ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਂਦੇ ਸੀ।"

"ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ?"

ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ ਮਰ ਗਈ।"

ਸਾਡੀ ਅੱਜ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤਿੰਨੋਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ - ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੇ - ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰਦੀ ਕਿਉਂ ਸੀ ਕਿ ਟੌਮ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਰਹੀ।

"ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਟੌਮ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

* * *

ਉਹ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਪਹੁੰਚਿਆ। "ਮੈਂ ਇਹ ਰੌਬਰਟਾ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ।"

ਵਿਗਾੜ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮੈਂ ਰੌਬਰਟਾ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਟੌਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਾ ਦੱਸੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

"ਇਹ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜੋ ਲੇਖਾਕਾਰਾਂ, ਵਕੀਲਾਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਲਈ ਆਮ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਕ ਦਿਮਾਗ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ।

"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਅਤੇ ਰੌਬਰਟਾ ਇਕੱਠੇ ਸੀ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਓਨਲੀ ਲਵ ਇਜ਼ ਰੀਅਲ" ਵਿੱਚੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨਾ ਵੀ ਯਾਦ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਮੈਂ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰੀ ਹੋਵੇ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਪਵੇਗਾ!" ਉਸਨੇ ਹਤਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ।

"ਤੁਸੀਂ 'ਕਿੱਥੇ ਹੋ?"

"ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਬਾਹਰੋਂ। ਮੇਰੀ ਬੇਚਾਰੀ ਪਤਨੀ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ—" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕੁਹਾੜੀ ਜਾਂ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਕੱਟ ਲਵਾਂਗਾ! ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਹੈ।" ਇੱਕ ਚੀਕ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਕੀਤੀਆਂ; ਫਿਰ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਤਣਾਅ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲੇ ਪਏ ਸਨ। "ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗਾ, ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾਂਗਾ।" ਉਸਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਰੌਬਰਟਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ।

* * *

ਜਦੋਂ ਰੌਬਰਟਾ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਧੁੱਪ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਟੌਮ ਨੇ ਨੌਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਉਹ ਹੱਸ ਪਈ। "ਖੈਰ, ਉਹ ਹੁਣ

ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੜਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਡਾ. ਵੇਇਸ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪਏ ਲੋਕ ਤਿਆਗ ਲਈ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਹੈ ਨਾ?"

ਰੌਬਰਟਾ ਆਪਣੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਡਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਅਸੁਰੱਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਟੌਮ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਿੰਸਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਡਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਿਆਰ ਚੁਣਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਸੀ। ਇਹ ਚੋਣ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਥੀਮ ਜਾਂ ਪੈਟਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਡਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੰਸਕ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ।

ਰੌਬਰਟਾ ਅਤੇ ਟੌਮ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਬਾਕੀ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਂਝਪਨ। ਨੌਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗੁਆਚਣਾ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀਆਂ।

ਮੈਂ ਰੌਬਰਟਾ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਉੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਸੰਭਵ ਜੀਵਨ ਰਸਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਿਨਾਂ।"

"'ਬਿਨਾਂ' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ।"

"ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਉਹ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਤੰਗ ਹੈ, ਬੰਜਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਅਤੇ ਸੱਪਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੱਕ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਟੌਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਡਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁਣੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਡਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।" ਉਹ ਕੰਬ ਗਈ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ।"

“ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਦੁਨੀਆਂ ਧੁੱਪਦਾਰ ਅਤੇ ਚੌੜੀ ਹੈ। ਟੌਮ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ।"

ਇਸ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਈ ਜੀਵਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਸਨ: ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ, ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਹ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਮਕ ਆ ਗਈ।

"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹਾਂ, ਬੱਦਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚਾ। ਮੈਂ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਹੈ। ਹਵਾ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਈ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ?"

"ਹਾਂ। ਰੁਕੋ—ਨਹੀਂ! ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ, ਦੂਤ ਵਰਗੇ ਬੱਚੇ, ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ, ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ!" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਆਪਣੀ ਭਵਿੱਖੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਹੋਈ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਮਰ ਗਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹੈ—ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੀ।"

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੌਬਰਟਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਰਟਾ ਅਤੇ ਟੌਮ ਗਰਭਵਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਣਗੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੌਬਰਟਾ ਅਤੇ ਟੌਮ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਰਟਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਵਧੀ ਹੈ; ਉਸਨੇ "ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ" ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਰੌਬਰਟਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ—ਸਿਰਫ਼ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੀੜਤ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਅਪਰਾਧੀ ਲਈ ਵੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਹਿੰਸਕ ਹਨ ਜਾਂ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਰ ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਈ, ਕਈ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ—ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਰੌਬਰਟਾ ਵਾਂਗ, ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

* * *

ਐਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਰੌਬਰਟਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਉਲਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਜਾਗਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ। ਐਨ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਐਨ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਔਰਤ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਾ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਐਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਨੇ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਮਨਮਾਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਐਨ, ਚੌਵੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ, ਮੋਟੀ ਪਰ ਮੋਟੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਚਸ਼ਮੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸ਼ੋਰ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਟਾਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਇੱਕ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਟੀਚਾ ਨਵੀਨਤਾਕਾਰੀ ਹਾਊਸਿੰਗ ਕੰਪਲੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਤਾਵਰਣ ਸੰਬੰਧੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੀ।

ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਐਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। (ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਵਲਕਾਰ ਵਾਂਗ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।) ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ

ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ, ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਉਸਦੀ ਲਾਈਮਲਾਈਟ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਰਾਇੰਗ ਗੁਮਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਲਾਕਾਰ ਹੈ। ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਿੱਤਣ ਜਾਂ ਆਮ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਨਤਕ ਸਫਲਤਾ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੈਨਿਕ ਅਟੈਕ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗੀ।

ਉਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ। ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਹਾਊਸਿੰਗ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰਲ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਮੱਧ-ਪੱਧਰੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹ ਅਪੂਰਣ ਸੀ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੁੱਖ ਲਾਬੀ ਵਿੱਚ ਤਖ਼ਤੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੂਚੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਤੀਜਾ ਦ੍ਰਿਸ਼—ਜਿੱਤ! ਕੰਪਲੈਕਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰਲ ਡਰਾਇੰਗਾਂ ਅਤੇ ਤਖ਼ਤੀ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। (ਕਈ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੀ ਸਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਾਂਗ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।)

"ਇਹ ਡਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ। "ਪਛਾਣ ਦਾ ਡਰ, ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਡਰ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਸਤੇ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੀਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਸ ਤਖ਼ਤੀ 'ਤੇ ਹੋਵੇ।"

ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਤਖ਼ਤੀ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਡਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

* * *

ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਐਨ ਮੱਧ ਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜੋ ਐਨ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਘੋੜਸਵਾਰੀ, ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼ੀ, ਜਾਂ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਐਨ ਵਰਗਾ ਹੁਨਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਐਨ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਦੱਸਿਆ। ਦੂਜੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਹਾਰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਐਨ ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਰਦਾਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਐਨ ਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ।

"ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸੀ," ਐਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਿੱਤਿਆ। ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ, ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਈ। ਸਰਦਾਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵਰਗੇ ਲਾਲ ਖੂਨ ਨੂੰ ਵਗਦੇ ਦੇਖਿਆ।"

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ, ਐਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਘਾਤਕ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਬੇਸ਼ੱਕ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਬਾਹਰੀ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ।"

ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੈਲੀਡੋਸਕੋਪਿਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਐਨ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਪੂਰਬੀ

ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਲਈ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਅਤੇ ਰਸਮਾਂ ਸਿਖਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਐਨ ਨੇ ਸੀਮਤ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੇਦ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। "ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਜਿੰਨੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ। ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਵਰਜਿਤ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਐਨ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ। ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹਿੰਸਾ ਸੀ। ਸਵੈ-ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਅਰਥ ਸਜ਼ਾ ਸੀ। ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਅਰਥ ਮੌਤ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਹੋਰ ਥੈਰੇਪੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਲਾਈਮਲਾਈਟ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਘਬਰਾਹਟ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਡਰ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਲਾਸ ਡਰਾਇੰਗਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਲਡਿੰਗ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਕੇਲ ਮਾਡਲ ਬਣਾਇਆ, "ਮੋਸਟ ਇਨੋਵੇਟਿਵ ਡਿਜ਼ਾਈਨ" ਲਈ ਇਨਾਮ ਜਿੱਤਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਨਾਮ, ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਖ਼ਤੀ, ਉਸਦੇ ਮੰਟੇਲ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਵੇਗੀ। ਦਰਅਸਲ, ਜੋ ਐਨ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਐਨ ਬਣੇਗੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਸਟਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਪਸੀਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਬਰੂਸ: ਰਿਸ਼ਤੇ

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਡਾ ਅੰਤਮ ਟੀਚਾ ਆਤਮਾ, ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰੀਰਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੂਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਾਲਗ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਦੁੱਖ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬਕ ਸਨ।

ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਹਨ: ਇੱਕ-ਨਾਲ-ਇੱਕ; ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਬੌਸ, ਸਹਿਯੋਗੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀ; ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ; ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ। ਸਾਡੀਆਂ ਕਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ ਮਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਹੁਨਰ ਵਰਤਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹਮਦਰਦੀ, ਹਮਦਰਦੀ, ਅਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ। ਸੰਚਾਰ ਹਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾਪਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਪਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਸੰਚਾਰ ਲਈ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਹਨ - ਸ਼ਬਦ, ਵਿਚਾਰ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ,

ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਛੋਹ - ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਹਾਲੀਆ ਮਰੀਜ਼ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਡਰ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਨਿਰਭਰ ਰਿਸ਼ਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਈ ਸੀ, ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ।"

ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਬੰਧਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੇ - ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਹਿੰਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ, ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬਿਨਾਂ ਬਦਲਾ, ਨਫ਼ਰਤ ਜਾਂ ਡਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹੁਣ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਇਸਦੀ ਵਿਆਪਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਪਵੇਗਾ।

* * *

ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਭਾਵੁਕ ਉਦਾਹਰਣ ਬਰੂਸ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭਿਆਨਕ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ: ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ, ਅਚਾਨਕ ਗੁੱਸਾ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ। ਉਹ ਗਿੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਗਿੱਲੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗੰਜੇਪਨ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਮੱਧ-ਪੱਛਮ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਬਰਕਰਾਰ ਸੀ - ਉਹ ਮਿਲਵਾਕੀ ਤੋਂ ਸੀ - ਪਰ ਉਹ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਿਆਮੀ

ਵਿੱਚ ਫਰੈਂਕ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ (ਬਰੂਸ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ) ਜੋ ਸਾਡੇ ਖੇਤਰੀ ਥੀਏਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਰੈਂਕ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਰੀਅਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਲਾਪਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਤੋਂ ਕੋਰਲ ਗੇਬਲਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਖੱਟੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਵਿਅੰਗ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਅਪਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਰੂਸ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਬਰੂਸ ਇੱਕ ਕਾਸਟਿਊਮ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਲਏ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਆਮੀ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਹੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਰੂਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਰੁਕਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਫਰੈਂਕ ਇੰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

"ਹਾਂ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਫਰੈਂਕ ਦੀ ਪਕੜ ਢਿੱਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ?"

"ਸਾਡੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਕਹਿ ਕੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਜਿਨਸੀ ਚੀਜ਼ਾਂ - ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ।"

"ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?"

"ਕਦੇ-ਕਦੇ। ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ। ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਹੀ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ।"

"ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੀਂਦੇ ਹੋ? ਅਣਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਬਾਰਟੈਂਡਰਾਂ ਅਤੇ ਵੇਸ਼ਵਾਵਾਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

"ਮਰਦ ਵੇਸ਼ਵਾਵਾਂ?"

“ਬਿਲਕੁਲ।” ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੰਬਣੀ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੌਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋ?"

"ਨਹੀਂ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ।"

"ਕਿਉਂ?"

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ-ਦੱਸਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ?"

ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੰਬਣੀ। "ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਫਰੈਂਕ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬਦਲਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਮੋੜੋ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ?"

ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਅਸਲ ਡੂੰਘਾਈ ਦਿਖਾ ਸਕਾਂਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਵੇਸ਼ਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

"ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ।"

ਉਸਦੀਆਂ ਗਿੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਬੁਰਾ।"

"ਕਿਉਂ? ਲੱਗਦਾ ਹੈ—"

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਏਡਜ਼ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਕਰਮਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿਹਤ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵਿਗੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੇਟ ਦਾ ਅਲਸਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਜਨਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੂਨ ਵਗਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਬਰਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਬਾਇਓਪਸੀ

ਕਰਵਾਈ, ਪਰ ਕੋਈ ਕੈਂਸਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਬਚਿਆ ਵੱਡਾ ਦਾਗ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਚੁਕੰਦਰ ਲਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਬੂੰਦਾਂ ਵਰਗਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇੰਟਰਨਿਸਟ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਏਡਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। "ਨਿਦਾਨ ਨਾਲੋਂ ਮੇਰੇ ਡਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਧੇਰੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਟੈਸਟ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਦਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਫਰੈਂਕ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ "ਕਾਕਟੇਲ" ਹੁਣ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਾਲ ਜੋੜ ਦੇਣਗੇ।

ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ। "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਵਾਧੂ ਸਾਲ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।"

"ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦਿਓ: ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਲਿੰਗੀ ਹੋ?"

"ਉਹ ਹੁਣ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕਿਆ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਲੁਕਾਈ ਰੱਖੀ - ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਵੀ ਬਣਾਈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਾਂਗਾ - ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਫਰੈਂਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ?"

"ਸਦਮਾ। ਇਨਕਾਰ। ਮੰਨੋ ਜਾਂ ਨਾ ਮੰਨੋ: 'ਕੀ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਲੈ ਸਕਦਾ?' ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਜਾਣਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਹਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਮੱਧ-ਪੱਛਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਕੀ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਿੱਛੇ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। "'ਇਸਦੀ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ!'"

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੱਸ ਪਿਆ।

"ਉਹ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ - ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਹਾਂ, ਬੈਨ ਮਿਲਵਾਕੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਖਿਡਾਰੀ ਹੈ। ਏਟਨਾ ਵਿਖੇ ਸੀਨੀਅਰ ਵਾਈਸ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ। ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ, ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਰਿਪਬਲਿਕਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਸ਼ਬਦ ਲਟਕਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਥੁੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਲਿੰਗੀ ਭਰਾ-?"

ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਅਲਵਿਦਾ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ: 'ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਓ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੋ।' ਖੈਰ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ! ਮੈਂ ਓਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਹੈ - ਬਿਹਤਰ - ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਰਲ ਵੇਅ 'ਤੇ ਦੌੜਦੀ ਉਸਦੀ ਉਦਾਸ ਗਧੀ ਸੀ।"

ਜੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਚਾਨਕ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਲੱਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ।

"ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੇਨ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵਿਸਫੋਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮੈਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਵੀ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਂ। ਬੇਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਮੂਰਖ, ਲਾਲਚੀ, ਮਹਿਮਾਮਈ ਬੀਮਾ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ - ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਰਜਨ।"

ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇੰਨਾ ਹਿੰਸਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ, ਏਡਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਕਿ, ਹੁਣ ਵਾਂਗ, ਇਸਦਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਿਆ।

"ਹਾਂ," ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹਰ ਕਾਰਨ ਸੀ - ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਪੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ - ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਡਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਅਸਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਓਨਾ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ।"

"ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਮੇਰਾ ਬਚਪਨ? ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਮ ਸੀ।"

“ਤੁਹਾਡਾ ਬਚਪਨ ਨਹੀਂ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡਾ ਦੂਰ ਦਾ ਅਤੀਤ।”

ਉਹ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ। "ਸਮਝਾਓ।"

* * *

ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਰੂਸ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਬਣਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਸ ਮਹਾਨ ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੌਰਾਨ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੰਦਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫ਼ਿਰਊਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ: ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਅਤੇ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲੋਨੇਡਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ।"

"ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫ਼ਿਰਊਨ ਨੂੰ ਖੁਦ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ; ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਸ਼ੱਕ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਅਣਗਿਣਤ ਸਨਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਮੰਗ ਮੇਰੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਰਹੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੰਜ ਸੌ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਖਰਚਾ ਬਖਸ਼ਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਅੰਤਮ ਟੀਚੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਮਾਰਤਾਂ ਇਸ ਸਰਵਉੱਚ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਰਵਉੱਚਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।"

"ਫਿਰ ਵੀ, ਫ਼ਿਰਊਨ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਬਸਤੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ। ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੱਥਰ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰੇ।"

"ਇਹ ਕੰਮ ਔਖਾ ਹੈ। ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਦੀਆਂ ਵਿਹਾਰਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ, ਹੱਥ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਰੇਲਿੰਗਾਂ ਲਈ ਲੱਕੜ ਦਾ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰੇਤ ਅਤੇ

ਹਨੇਰੀ ਲਗਾਤਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰੇ ਹਨ। ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵਾਲੇ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਅਤੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਜਾਂ ਫ਼ਿਰਊਨ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ, ਹੋਰ ਮੰਦਰਾਂ, ਹੋਰ ਬਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਮਤ ਸਪਲਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੀ ਦੌਲਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।"

"ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ। ਫ਼ਿਰਊਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਚਾਪਲੂਸ, ਇੱਕ ਹੰਕਾਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਘੱਟ ਸੁਆਦ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਅਤੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਦਾ ਸ਼ਬਦ ਫ਼ਿਰਊਨ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤਬਾਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਦਰਅਸਲ, ਜਦੋਂ ਬਰੂਸ ਓਵਰਸੀਅਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਬਰੂਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਰਸਮੀਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਬੋਲਚਾਲ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਮਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਮਿਸਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ।

"ਮੇਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ," ਬਰੂਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮੇਰੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਖ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਸਫੋਟ ਕਰਾਂਗਾ। ਹਰ ਦਿਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਮੰਗਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤਾਅਨਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

"ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਬਦਮਾਸ਼ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਮੰਦਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

"ਜਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਉਹ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ: ਮੈਂ ਫਟ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਖ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਂਗ ਮੂਰਖ ਹੈ। 'ਆਓ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਫ਼ਿਰਊਨ ਕੋਲ ਲੈ ਚੱਲੀਏ,' ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। 'ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਅੰਤਮ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸ ਕੋਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।'

"ਫ਼ਿਰਊਨ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਹਿਲ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ; ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਤ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਮੇਰੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਛੁਰਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਆਖਰੀ ਨਜ਼ਰ ਫ਼ਿਰਊਨ ਦੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੱਸਦਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਦੀ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ; ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਦੀ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਹ ਹੜਬੜਾ ਕੇ ਬੋਲਿਆ। "ਇਹ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਾਇਓਪਸੀ ਤੋਂ ਦਾਗ ਟਿਸ਼ੂ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਖੂਨ ਵਗਦਾ ਹੈ।"

"ਹੋਰ ਕੁਝ?"

ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਉਹ ਨਿਗਾਹਬਾਨ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੌਰਾਨ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ।"

* * *

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਗੁੱਸਾ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਕ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਿਆਨਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਬੇਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਬਰੂਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਛੱਡਣ, ਅਦਿੱਖ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ, ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਦਵਾਈ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਆਮ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਅਤੇ ਲੋਸ਼ਨ ਜੋ ਆਮ ਡਾਕਟਰ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਇਲਾਜ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਜਾਰੀ ਊਰਜਾ ਡੰਡੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਡੰਡੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੋੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਧੁਨੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾਵਾਂ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕ੍ਰਮ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕ੍ਰਮ ਅਤੇ ਪੈਟਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਡੰਡੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਾ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦਵਾਈ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਿੱਥੇ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁਪਤ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਪੁਜਾਰੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹਨ।"

"ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ?"

"ਬਿਲਕੁਲ! ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ।" ਉਹ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ। "ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੇ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ।"

"ਡੰਡਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਾਹੀਂ?"

"ਡੰਡੇ। ਹਾਂ।"

"ਸ਼ਾਨਦਾਰ।"

ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਤਕਨੀਕਾਂ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਬਰੂਸ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਡੰਡਿਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਇਮਿਊਨ ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਚਮੜੀ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਚੰਭੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ,

ਲਕਸਰ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਬਰੂਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਨਮੂਨੀਆ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਏਡਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਚਿੱਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੱਲੀਏ।

"ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਲਾਜ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਮਝਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ।"

ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਮਨ-ਸਰੀਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?"

"ਜ਼ਰੂਰ। ਕੁਝ ਵੀ।"

"ਫਿਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਬਦਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਿਸਰੀ ਮਰੀਜ਼ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਊਰਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰੋ।"

ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਐੱਚਆਈਵੀ ਪਾਜ਼ੇਟਿਵ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਇਓਪਸੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਤੁਹਾਡਾ ਡਾਕਟਰ ਕੌਣ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਫਰੈਂਕ," ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਤਭੇਦ ਸਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

"ਫਰੈਂਕ ਤੁਹਾਡੇ ਮਿਸਰੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ-ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਉਹ ਗੁਪਤ ਵਿਗਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਿਓ।"

ਬਰੂਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਰੰਗ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। "ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਸ਼ਾਨਦਾਰ। ਤੁਹਾਡਾ ਡਾਕਟਰ ਡੰਡਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਲਾਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਪੱਧਰ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਰਹੋ।"

"ਮੈਂ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਓਹ, ਮੈਂ ਹਾਂ!"

ਬਾਕੀ ਸੈਸ਼ਨ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬਿਤਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਬਰੂਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਦਫ਼ਤਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਹਤਮੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਸਗੋਂ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨਾਲ ਵੀ। "ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਪਿਛਲੇ ਦੋਵੇਂ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਜਾਰੀ-ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੈਨ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਫਰੈਂਕ ਨਹੀਂ।"

"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ।"

ਉਸਨੇ ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਭਰਵੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਝੁਕਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਜਾਂ ਸਿਆਸਤਦਾਨ, ਉਹ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਾਲਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਬਰੂਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਇੱਕ ਮਿਸਰੀ ਕੁਲੀਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਬਰੂਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਤੇ ਹੁਨਰਾਂ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਦੇ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬਰੂਸ ਨੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ।

"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਹਿਰ," ਬਰੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਚਾਕੂ ਦਾ ਵਾਰ ਵਾਧੂ ਸੀ। ਇਹ ਗੁੱਸੇ, ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ।"

ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ। "ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਹੁਣ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ?"

ਜਵਾਬ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆ ਗਿਆ: "ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆਰ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ - 'ਬੈਨ ਇੰਨਾ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ' - ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਹੈ। ਕਾਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਲਦੀ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ।"

ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ: "ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"

"ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ!"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਾਂ। ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

* * *

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਬਰੂਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪੇਟ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ ਕਦੇ ਲਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਖੂਨ ਨਹੀਂ ਵਗਦਾ। ਉਸਦਾ ਅਲਸਰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਿਨਸੀ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੜਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੇ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਬੇਨ ਬਾਰੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਸਬਕ

ਸਿਖਾਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣੇ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵੀ ਹਨ - ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

"ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਮਲਿੰਗੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਲੱਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਬਰੂਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ 'ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਰਿਪਬਲਿਕਨ' ਹੈ। ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"

ਸਾਡੇ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਸਰੀ ਪੁਜਾਰੀ-ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਟੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਹੁਣ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਗੁਣ ਹਨ। ਬਰੂਸ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਮਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਦੀਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਪਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਗਲੇ ਲੱਗਦੇ ਹਾਂ।

ਅਧਿਆਇ 9

ਪੈਟ੍ਰਿਕ: ਸੁਰੱਖਿਆ

ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਵਿੱਤੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸਮਾਜਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ - ਇਹ ਸਭ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡੂੰਘੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸਵੈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ: ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਆਪਣੇ ਸਮਾਜ, ਆਪਣੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਸਵੈ-ਪਿਆਰ ਤੋਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਰਹੋਗੇ। ਅਸਲ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਸਦੀਵੀ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁਖੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੌਰਾਨ ਯਕੀਨੀ ਹਨ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ, ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ ਕਿਵੇਂ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੋਜ਼ਾਰਟ ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਪੁੰਨ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪੂਰਵ-ਕਾਲ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।

ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵੈ-ਪਿਆਰ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ, ਦੋਸਤਾਂ ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਧਾਰਨਾ (ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ) ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਾਟ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਵੈ-ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਧਾਰਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਜੋ "ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ" ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਵੈ-ਪਿਆਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸਲ ਦਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਫੈਲ ਜਾਵੇਗਾ; ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਊਰਜਾ ਸੁਚੇਤ ਜਾਂ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਵੈ-ਪਿਆਰ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਹੈ। ਹੰਕਾਰੀ, ਸ਼ੇਖੀਬਾਜ਼, ਸਵੈ-ਪ੍ਰਮੋਟਰ, ਦੀਵਾ, ਅਤੇ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ - ਉਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਵੈ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਅਕਸਰ ਦਿਲੋਂ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਜਨਤਕ ਸਵੈ-ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਡਲ, ਨੇ ਆਪਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ

ਉਸਨੇ "ਬੱਸ ਨੂੰ ਚਕਮਾ ਦਿਓ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਖੇਡ ਖੇਡੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਗਲੀ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਨੇੜੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

"ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?" ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਫਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਵੇਗੀ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਸੱਚੇ ਸਵੈ-ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ; ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਰੂਹਾਂ ਇੱਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

* * *

ਜਦੋਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਘਿਸੇ-ਘਿਸੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਵਾਲ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ, ਦਾੜ੍ਹੀ-ਮੁੱਛੇ, ਜੀਨਸ ਅਤੇ ਮਾਰਲਿਨ ਜੈਕੇਟ ਜਿਸਨੂੰ ਧੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਐਡੀਡਾਸ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨੀਕਰ ਅਤੇ ਗੰਦੇ ਨਹੁੰ - ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਤਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਸਦੀਆਂ ਗਠੀਏ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਬਚਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਓਨਾ ਹੀ ਨੀਵਾਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ, ਰਿਹਾਇਸ਼ (ਮਿਆਮੀ), ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੇਸ਼ੇ (ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਡੌਟ-ਕਾਮ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਲੇਖਾਕਾਰ), ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕਲੌਤਾ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਕੁਆਰਾ ਸੀ - "ਕੁਆਰਾ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ."

"ਕੀ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ?"

"ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਕੇਮਾਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੇਲਜ਼ਲੇਡੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ।"

ਆਖਰੀ ਗੱਲ ਵਿਰੋਧਤਾ ਨਾਲ ਕਹੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਗੱਲ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਥੈਰੇਪੀ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰ ਸਕਣ। "ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਟੀਵੀ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ 'ਇਹ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਲਈ ਆਦਮੀ ਹੈ।'"

"ਕਿਉਂ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ - ਜਾਂ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਿਛਾਂਹਖਿੱਚੂ ਹੋਣਾ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਹੈ?" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ?"

ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ। ਚੁੱਪ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੋਂ ਸੀ?"

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਸੀ।"

"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹੇ?"

"ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹਾਂ।"

ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਾਲਗ ਦੋਸਤ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ: ਵਰਨ, ਵੇਲਜ਼, ਲੈਮ, ਬ੍ਰੈਡਬਰੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਨ। "'ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ' ਕੀ ਹੈ?"

"ਬਾਰਾਂ।"

ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਇੰਨੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਹੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। "ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਸੀ? ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਨੱਬੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ।"

ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੋਢਾ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਮੰਨ ਲਿਆ। "ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੇ ਹੋ?"

"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ।"

"ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗਾ?"

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੰਗਲ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਕੀ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।" ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜੀਵੰਤ ਹੋ ਗਈ। "ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਡਾ. ਵੇਇਸ। ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਮੰਗਲ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ।"

ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਜੀਵਨ ਕਿੰਨਾ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ।

"ਹੁਣ ਮੰਗਲ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਪ੍ਰੋਬਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ?"

"ਕੀ ਮੈਂ ਹਾਂ! ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਸਤੀਆਂ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋਵੋਗੇ?"

ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। "ਨਹੀਂ।"

"ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਸਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋਣਗੇ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਮਿਟਾ ਦੇਵੇ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।"

ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। "ਕਿਉਂ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"

"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਦੇ ਹੋ?"

"ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਦਾਂ ਪਤਾ?"

"ਇਹੀ ਤਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।"

"ਵਿਗਿਆਨਕ ਕਲਪਨਾ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ?"

"ਠੀਕ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ ਸਨ - ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਝਲਕੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਪੇਸਸ਼ਿਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਡਦਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ; ਇਹ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਜੰਗਾਂ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ

ਰਾਖਸ਼ ਜਾਂ ਸੁਪਰ ਹਥਿਆਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਜਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਹੇਠਾਂ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

"ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਢਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।"

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਜਾਦੂਗਰ ਹੋਵਾਂ। "ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਸਮਾਨ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਜਾਂ ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦੂਸਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਡੌਨੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।"

"ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।"

"ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂ? ਮੈਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ? ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਹ ਹੁਣ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਲੁਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨੰਬਰ ਪਸੰਦ ਹਨ - ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਗਣਿਤ ਹੈ - ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੇਖਾਕਾਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਲੇਖਾਕਾਰ! ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਆਮ ਹੈ? ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਨੀਰਸ ਹੈ? ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ, ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।"

ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੇ ਲੰਬੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸੀ - ਉਦਾਸੀ, ਗੁੱਸਾ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਖਾਲੀਪਨ - ਜੋ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਸੰਕੇਤ ਸਨ।

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ," ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ -

ਅਤੇ, ਵੈਸੇ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਡੌਨੀ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮਿਲਣਗੇ, ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਸੋਚਣਗੇ।"

ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ, ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।"

"ਹਾਂ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਹੈ।"

"ਬਸ ਇਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।"

ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਵਿਰਲਾਪ ਸੀ: "ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼, ਹਤਾਸ਼, ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਪਵੇਗੀ!"

* * *

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਰਦ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ।"

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਟ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਸੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।"

“ਸੱਠ ਤੂੰ—” ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਘੂਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਨਿਯਮਤ ਸੀ। “ਚਲੋ,” ਮੈਂ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਤੋਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਸਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਰਹੇ ਉਪ-ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰਲ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਗ੍ਰਹਿ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਹੈ।

ਸੱਚ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮਾਣਮੱਤੇ ਲੋਕ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਉੱਨਤ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰੀਆਂ ਤੈਅ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ - ਸਾਡੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸੁਝਵਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਮਨੁੱਖੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।"

ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਪੱਕ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਹੁਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਸੁਰ ਗੂੰਜਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦੂਰਦਰਸ਼ਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

"ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਮਨ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਸਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਹਵਾ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਧਰਤੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਰੁੱਖ, ਘਾਹ, ਪਾਣੀ, ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ, ਅਤੇ ਫੁੱਲ, ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਹਰ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ - ਨਹੀਂ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਭੰਡਾਰਨ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ: ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡੂੰਘੇ ਕੁਦਰਤੀ ਕਮਰੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਲੁਕਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਣਗੇ।"

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਈ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਪਾਂ ਜਾਂ ਗਲੈਕਸੀਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਤੋਂ। ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਰਮ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ "ਪਰਦੇਸੀ" ਸਰੀਰ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਸ "ਸਵਰਗ" ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਤਾਕੀਦ ਨਾਲ, ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਮਿਲੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਟੋਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ, ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਨਸਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੁੱਖ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਲਾਹ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਚ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ।"

ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਦੋ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਦੋ ਪੱਧਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਰੱਬ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਗਿਆਨ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਵਾਹਨ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਕਿਵੇਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖ ਲਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹੋਰ, ਘੱਟ 'ਠੋਸ' ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇਹ ਦੂਜੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਸਤੀ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ, ਦੂਤ, ਦੇਵਤਾ ਵਰਗਾ ਜਾਪੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਨਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਹੈ।"

ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣਨਾ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬੇਢੰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਰੋਮਾਂਚਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।

"ਮੇਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਦੇਵਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਹ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਲੈਣ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਸਾਹ ਛੱਡਣਾ ਤਾਰਿਆਂ, ਗ੍ਰਹਿਆਂ, ਗਲੈਕਸੀਆਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹੈ। ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਲੈਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧੂੜ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਸੰਘਣੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਾਹ, ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ, ਬੇਅੰਤ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਅਨੰਤਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ "ਸਦੀਵੀਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ" ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਖਿੱਚ, ਅਸਮਾਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਤੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਪਸੰਦ ਸਨ।

"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ। ਮੇਰਾ ਅਨੁਭਵ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"

ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਸੱਚੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ।

"ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਬਲੈਕ ਹੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਸਾਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ। "ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਦੂਤ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਨਤ ਪਰਦੇਸੀ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ?"

ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਪਾਰ। ਪਰ ਇਹੀ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਉਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਮੈਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਜਨੂੰਨ ਦੀ ਚੰਗਿਆੜੀ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਥੈਰੇਪੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਏਗੀ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਜੀਵਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਜਨੂੰਨ, ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਨਵਿਆ ਕੇ ਇਸ ਤੱਕ ਲੈ ਆਵੇਗੀ।

* * *

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਥੈਰੇਪੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ:

1. ਨੌਂ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੱਧ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਂ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਿਵਾਸੀ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਗਣਿਤ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਗੋਲ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਵਜੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ, ਇਕੱਲੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਬੁਢਾਪੇ ਤੱਕ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੰਰਚਨਾ ਅਤੇ ਉਲਕਾਵਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।
2. ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਬਲਵਾਦੀ ਯਹੂਦੀ ਰੱਬੀ ਸੀ, ਜੋ ਪੋਲੈਂਡ ਦੇ ਕ੍ਰਾਕੋ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਅਧਿਐਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ "ਪਰਦੇਸੀ" ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਸੀ।
3. ਉਹ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਚੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਅਤੇ ਬੰਜਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਚਿੰਤਕਾਂ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਹ ਊਰਜਾ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦਾ ਮਾਹਰ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਊਰਜਾ ਕੇਂਦਰਾਂ ਅਤੇ ਚੈਨਲਾਂ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਐਕਿਊਪੰਕਚਰ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸ ਚੀਨੀ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਵਿਆ, ਉਸਨੇ ਭੌਤਿਕ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਤੁਰੰਤ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਉਸ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਕਾਬਲਵਾਦੀ ਰੱਬੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ; ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੋਧੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਤਾਂ

ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਸਬੰਧ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸੰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ, ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵੀ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨ ਗਲਪ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।" ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। "ਹੁਣ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸੌਣ ਲਈ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦਾ ਸਰੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। "ਸ਼ਾਇਦ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਸ਼ਾਇਦ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੋਗੇ?"

* * *

"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮੈਡੀ ਹੈ," ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ ਖਗੋਲ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਗ੍ਰੇਡ ਮੇਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਮਰੁਤਬਾ ਨਾਲੋਂ ਇੰਨੇ ਵਧੀਆ ਸਨ ਅਤੇ ਪੁਲਾੜ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ - ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ।"

ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀਆਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲਿੰਗਵਾਦ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿੰਗਵਾਦ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮੈਡੀ ਪਸੰਦ ਆਈ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਰੜੀ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਵਕੀਲ ਸੀ, ਪੈਟਰਿਕ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰੱਕੀ।

"ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਸਾਲ ਬਾਈ ਚੌਪੰਜ," ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮਈ ਮਹੀਨਾ, ਦਿਨ ਵੀਰਵਾਰ, ਸਮਾਂ ਰਾਤ ਦਸ ਵੱਜ ਕੇ ਸਤਾਰਾਂ ਵਜੇ।"

"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"

"ਇਕੱਤੀ"—ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰਿਕ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਸੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਬੇਸ਼ੱਕ, ਆਬਜ਼ਰਵੇਟਰੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਕੰਪਿਊਟਰਾਂ, ਮੇਰੇ ਸਕੋਪਾਂ, ਮੇਰੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ - ਮੇਰੇ ਆਮ ਘੰਟੇ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

"ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਸ ਨੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਫੜ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਵੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੱਸਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮੈਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਅਸੀਂ ਪਰਦੇਸੀ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੂਲ, ਢਾਂਚੇ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਅਸਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਦਾ ਸੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਸਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

"ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?"

ਮੈਡੀ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫ਼ੈਸਰ ਵਾਲਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਅਪਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਲਜ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ। "ਸਿੱਧੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ - ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਦੂਜੀਆਂ ਗਲੈਕਸੀਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਨੂੰ 'ਸੁਣਨ' ਲਈ ਸਪੇਸ ਪ੍ਰੋਬਾਂ ਤੋਂ ਡੇਟਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੋਲਾਂ ਸਪੇਸ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੂਰਜੀ ਸਿਸਟਮ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਰਜਨਾਂ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਜ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਢਲੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕੀਏ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੰਕੇਤ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਸਮਾਜਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦ ਹਾਂ। ਪਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਨੇੜੇ

ਵਾਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਹੈ - ਖੈਰ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਝ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਕਰਾਂਗੇ।"

"ਕੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਣਗੇ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਵਾਂਗੇ?"

"ਓਹ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਇੰਨੇ ਉੱਨਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੂਰਜੀ ਸਿਸਟਮ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਾਂ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਅੱਖਾਂ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ। "ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਫੰਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ!"

"ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੋਵੋਗੇ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਤੁਸੀਂ ਸੱਟਾ ਲਗਾਓ! ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਜੋ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਹੱਸਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਾਂ ਖਾ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ।"

ਮੈਡੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਧੁੰਦਲੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਭਵਿੱਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੈਡੀ ਦੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਬਦਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ; ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਮੋਹਿਤ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ।

"ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਆਡਿਟ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਪੁੱਛਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਰਸ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"

ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ: "ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੋਵੇਂ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ

ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸੁਤੰਤਰ ਚੋਣਾਂ ਜੋ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਡੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ।"

ਆਪਣੀ ਭਵਿੱਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੇ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਹੌਸਲਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਗਲੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ।

* * *

ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਕੋਰਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਮੈਸਟਰ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਓਹ-ਓਹ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਡੇਟ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਸੁਰੱਖਿਆਵਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਤੋਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਬੇਚੈਨੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਕਤੂਰੇ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।

"ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੇਰਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ, ਸਾਫ਼-ਮੁੰਨੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ, ਉਸਦਾ ਚੰਗਾ ਹਾਸਾ-ਮਜ਼ਾਕ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪੈਕੇਜ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ।"

"ਸ਼ਾਨਦਾਰ!" ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ। ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਕਾਦਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ ਪਰ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਕਸਰ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਟਰਿਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਾਰਾ ਹੈ।" ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇੱਕ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸੀ?"

"ਹਾਂ। ਉਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਸੋਹਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਕੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਪਰ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਸੋਹਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਹੈ।"

"ਉਸਨੂੰ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ?"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਸਤਾਈ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰਲ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"

ਜਾਂ ਕਿਸਮਤ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਜੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਭਗ ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲਦੇ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

"ਸਾਡੀ ਮੰਗਣੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ।"

"ਇਹੀ ਤਾਂ ਥੈਰੇਪੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਪੈਕੇਜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਲਿਆਇਆ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ।

"ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੋ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ।"

ਉਸਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੇ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਪੈਕੇਜ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਸੀ: ਐਚ. ਜੀ. ਵੈੱਲਜ਼ ਦੀ ਟਾਈਮ ਮਸ਼ੀਨ।

ਜੌਨ: ਆਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਕਿਤਾਬ, ਓਨਲੀ ਲਵ ਇਜ਼ ਰੀਅਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਬਕ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ।

ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਇਕੱਠੇ ਮੌਜੂਦ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੁੱਧੀ, ਇੱਕ ਸਿਆਣਪ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਹੈਮਲੇਟ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ "ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।" ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ - ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ - ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਣਗੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਦਇਆ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਜਾਂ ਅਹਿੰਸਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕੌਣ ਸਾਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। (ਇਹ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕਿਸਮਤ ਹੈ।

ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪੂਰਵਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਉਣ, ਇਕੱਠੇ ਸਿੱਖਣ, ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਗਲਤ ਧਰਮ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਦਖਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ

ਹੋ। ਇਹ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਸੀ ਅਤੇ, ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੀ ਚੋਣ ਹਾਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਬਦਲਦੇ ਹਾਂ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਹਿੰਸਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਮਦਰਦੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੋਗੇ। ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਸਿੱਖਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਇੱਕ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਵਰਗਾ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟਾਹਣੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਕਲਪ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓਗੇ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਜਾਂ ਦਸ ਜਾਂ ਤੀਹ ਸਾਲ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਇਆ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਲੱਗਣਗੇ? ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਕਲਪਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸਮਤ (ਆਖਰਕਾਰ, ਰੁੱਖ ਉੱਥੇ ਸੀ) ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਤੁਸੀਂ 2008 ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।" ਉਹ ਹੁਨਰਮੰਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 2008 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਮਿਲੋਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਤੰਤਰ ਚੋਣ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਕੱਠੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਚੋਣ ਕਰੋਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ।

* * *

ਇੱਥੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਚੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ

ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚੋਣਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ।

ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੌਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਲੰਡਨ ਦੀ ਮਹਾਨ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿ ਇਹ ਅੱਗ ਸੀ, ਇਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸ਼ਹਿਰ ਲੰਡਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਦਮਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਉਸਦੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਕਈ ਪਿਛਾਂਹਖਿੱਚੂ ਹਾਲਾਤ ਆਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧੁੰਦਲੇ ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੋ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਅਤੀਤ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਪਰ ਅੱਗ ਵੱਲ ਨਹੀਂ।

ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਮੀਰ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ, ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਥਿਤੀ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਜੌਨ ਨਹੀਂ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹੀ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਲਾਲਚ ਹੋਇਆ, "ਖੈਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗਾ।" ਦੌਲਤ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਾੜੇ ਵਿਵਹਾਰ ਸਗੋਂ ਮਾੜੇ ਸੁਆਦ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੇਖੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਦੌਲਤ ਹੀ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਦਰਅਸਲ, ਜੌਨ ਦੀ ਦਿੱਖ ਉਸਦੀ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਓਨੀ ਹੀ ਸਿੱਧੀ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਖੁਦ ਦੱਸਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ

ਮਾਡਲ ਦਿੱਖ ਸੀ ਜੋ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ, ਕਸਟਮ-ਮੇਡ ਕਮੀਜ਼ਾਂ, ਅਕਸਰ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਛੁੱਟੀਆਂ (ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ), ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਫੈਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਟ੍ਰੇਨਰ, $200 ਵਾਲ ਕਟਵਾਉਣ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਮੈਨੀਕਿਓਰ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੜਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੈਰੀ-ਬਣੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਂਗ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਡਲ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹੁੰਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਪੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਪਾਮ ਬੀਚ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਕਮਰੇ, ਨੌਕਰ ਅਤੇ ਚਾਰ-ਕਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਗੈਰਾਜ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਲੌਰੇਨ, ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਰੋਲ, ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਆਮੀ ਹੇਰਾਲਡ ਦੇ ਸੋਸਾਇਟੀ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਵੋਗ ਅਤੇ ਵੈਨਿਟੀ ਫੇਅਰ ਵਿੱਚ ਫਲੋਰੀਡਾ ਸੋਸਾਇਟੀ ਬਾਰੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਬਾਰਬਾਡੋਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਸੀ, ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਲੈਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਈਡ-ਏ-ਟੇਰੇ ਸੀ। ਦੋ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਨ, ਸਟੈਸੀ, ਉਨ੍ਹੀ, ਵੈਲਸਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, "ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਜਰਿੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ," ਜੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਰਾਲਫ਼, ਪੱਚੀ ਸਾਲ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ ਲਈ ਕਲਰਕ ਬਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੌਨ ਮੁੰਡੇ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਤੇਰਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੇਰੇ ਮਾਪੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ?"

"ਅੱਠ ਅਤੇ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਸਨ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਿਲਵਰਤਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨੈਨੀਆਂ ਨੇ ਪਾਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੰਮੀ-ਡੈਡੀ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਖਾਂਦੇ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।"

"ਮਹਿਮਾਨ ਕੌਣ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ?"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਆਂਢੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲ ਖੇਡਣਾ ਪਸੰਦ

ਸੀ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਹਿਮਾਨ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਡਿਨਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਵਰਜਿਤ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ 'ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਵਿੱਤਦਾਤਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬੈਂਕਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕੀ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਗੱਦੀਓਂ ਲਾਹੇ ਗਏ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਯੂਰਪੀਅਨ ਬਦਮਾਸ਼ ਵੀ। ਮਾਰਗਰੇਟ ਥੈਚਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੌਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕਾਫ਼ੀ ਕਰਨ ਯੋਗ।"

"ਮੈਂ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ।"

"ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ," ਜੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਾਂ।"

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨੂੰ?"

"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ।"

ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਜੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। "ਕੋਈ ਭੈਣ-ਭਰਾ?"

"ਮੈਂ ਇਕਲੌਤਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਬਚਪਨ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?"

"ਦਰਜਨਾਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ, ਕੋਈ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਫਲੋਰੀਡਾ ਦਾ ਹਰ ਬੱਚਾ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖਾਣੇ, ਅਹਿਸਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪੋਨੀ ਸਵਾਰੀਆਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦੋਸਤ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਸਨ - ਦੋਸਤ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਨੈਨੀ ਵੀ ਸਨ - ਨੇੜਿਓਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ - ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹੁਣ ਵੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਲੀ ਦੇ ਗੈਂਗਾਂ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਕੇਂਦਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਈਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਵਿਡੰਬਨਾਵਾਂ ਨੇ ਵੱਡੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਜੌਨ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਜੋ ਨੋਟ ਲਿਖੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ

ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮਨੋਰੋਗ ਥੈਰੇਪੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਖਾਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

"ਤਾਂ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੇਪਸਟਰੀ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। "ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।"

"ਕਾਲਜ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਯਕੀਨਨ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

"ਦੱਖਣੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੱਕ।"

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਗਈ?"

"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਰਿਹਾ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?"

"ਹਾਏ, ਕੁਝ ਵੀ ਇੰਨਾ ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।"

"ਕਿਉਂ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਸੀ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ?"

"ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਟੈਸਟ ਟਿਊਬ ਚੁੱਕਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ।"

"ਕੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਤੁਸੀਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ?"

"ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਹੀਂ, ਪਰ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਾਂ।"

"ਇਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਸਿੱਖਣ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਬੌਧਿਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਲਈ?"

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਿੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

ਮੈਂ ਖਿਝਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਨਹੀਂ?"

"ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਕਾਲਜ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਲੜੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ: ਰੀਅਲ

ਅਸਟੇਟ, ਬੈਂਕਿੰਗ, ਪੋਰਸ਼ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ, ਖੇਡਾਂ ਦਾ ਸਮਾਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਿਆ?"

"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਟਰੱਸਟ ਫੰਡ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਖਰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਾਲੀਬੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: ਮੇਰਾ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਜਨੂੰਨ।"

"ਕੌਣ ਹੈ?"

"ਕੁੜੀਆਂ। ਔਰਤਾਂ। ਔਰਤ ਰੂਪ, ਔਰਤ ਮਾਸ।" ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਜਨੂੰਨ।"

"ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਫੇਅਰ ਸਨ, ਰੋਮਾਂਸ ਸਨ-"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਅਤੇ ਵਨ-ਨਾਈਟ ਸਟੈਂਡ, ਪਲ ਭਰ ਦੀਆਂ ਡੈਲੀਅਨਸ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸੈਕਸ ਲਈ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਕਾਲ ਗਰਲਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਡਿਨਰ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੁੜੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਊਬਲ ਜਾਂ ਗੀਗਾ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਸਵਾਰੀ।"

"ਕਿੰਨੇ ਸਨ?"

"ਸੈਂਕੜੇ।"

"ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲੇ?"

"ਮੇਰੀ ਆਮ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਮਿਆਦ: ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਘੱਟ।"

"ਪਰ ਤੇਰੀ ਪਤਨੀ-"

"ਲੌਰੇਨ। ਉਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸ਼ਾਨਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਦਾ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?"

"ਛੱਬੀ ਸਾਲ।"

"ਇੰਜ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।"

"ਸੱਚੀਂ ਨਹੀਂ। ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਾਂਗ ਹੈ।"

ਮੇਰਾ ਮਨ ਕੰਬ ਗਿਆ। "ਲੁਭਾਉਣ ਲਈ—"

"ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ? ਨਹੀਂ। ਲੌਰੇਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਮੀਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਂਝੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਵੀ।"

"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿਓ।"

"ਖੈਰ... ਮੈਡਾਗਾਸਕਰ।"

"ਤੁਸੀਂ ਮੈਡਾਗਾਸਕਰ ਖਰੀਦਿਆ?"

ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਦਰਅਸਲ, ਸਾਡਾ ਪੈਸਾ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਕੰਮ ਲਈ ਇੱਕ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਫੰਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਚਾਰ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਘਰੇਲੂ ਟਿਊਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਸਤਾਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਏਡਜ਼ ਕਲੀਨਿਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਹੋਰ ਵੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਲੌਰੇਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਆਜ 'ਤੇ ਵਿਆਜ।"

"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ?"

ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਾਸਾ, ਇਸ ਵਾਰ ਕੁੜੱਤਣ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। "ਮੈਂ ਨਿੰਬੂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।"

"ਖੈਰ, ਫਿਰ ਇਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਨਵੇਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸੀਬਤ।"

"ਕੀ ਲੌਰੇਨ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ?"

"ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪਬਲਿਕ ਰਿਲੇਸ਼ਨ ਫਰਮ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਮਦਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੱਛਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਹਵਾਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਦਾ ਲੱਛਣ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਕਸਰਤ ਕਰੋ ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਝਪਕੀ ਲਓ।"

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਘੂਰ ਕੇ। "ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ: ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਝਪਕੀ।"

"ਫਿਰ ਹਰ ਰਾਤ ਦਸ ਘੰਟੇ ਦੀ ਨੀਂਦ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ?"

ਵਿਨੀਅਰ ਫਟ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਝੁਲਸ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭੂਤ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਵਾਈ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕੇ।"

"ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋ: ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ, ਸੁੰਦਰ ਦਿੱਖ, ਤੁਹਾਡੀ ਪਸੰਦ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਪਤਨੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ। ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਿਹੜੀ ਤਾਕਤ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ?"

ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ - ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। "ਦਹਿਸ਼ਤ, ਡਾ. ਵੇਸ। ਨਿਰੰਤਰ, ਘਿਣਾਉਣਾ ਦਹਿਸ਼ਤ।"

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ 'ਤੇ ਵਾਲ ਉੱਗਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ। "ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ?"

"ਮੌਤ ਬਾਰੇ। ਮੈਂ ਡਰ ਤੋਂ ਭੱਜਦੀ ਹਾਂ, ਭੱਜਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਔਰਤਾਂ—ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਔਖਾ ਹੈ—ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਔਖਾ ਸੀ—ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਵਾਂਗੀ, ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦੀ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਾਫੀਆ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਲਾਰਮ ਸਿਸਟਮ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ; ਜਹਾਜ਼ ਮੌਤ ਦੇ ਜਾਲ ਹਨ। ਅਚਾਨਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼? ਮੈਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ PTSD [ਪੋਸਟ-ਟਰਾਮੈਟਿਕ ਸਟ੍ਰੈਸ ਡਿਸਆਰਡਰ] ਨਾਲ ਵੀਅਤਨਾਮ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਬੰਦੂਕ ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ, ਮੈਨੂੰ ਟਰਕੀ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ! ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਉਲਟੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਪਾਗਲਪਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।"

ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੰਬ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ, ਜੌਨ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ: ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ

ਸੀ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਉਸਦੇ ਸਦਮੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।

"ਮੈਂ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

* * *

ਸਾਡੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬੇਸਿੱਟਾ ਰਹੀਆਂ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਜੌਨ ਅਤੀਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

“ਇਹ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ,” ਜੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ ਪਰ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਯੋਧਾ-ਰਾਜਾ। ਮੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਫੌਜ ਇੱਕ ਕਿਲਾਬੰਦ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਪੇਚਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਦੀ ਹੱਦ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤੰਬੂ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੰਗੀ ਮੈਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਫੌਜ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੂਰ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫੌਜ ਹੈ, ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹੇ ਹਨ; ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਦਾ ਬਲਾਤਕਾਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸ਼ਹਿਰ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਥੁੱਕਾਂ 'ਤੇ ਭੁੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

"ਮੇਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਹੋਰ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਹਾਕਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋਗੇ?" ਉਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਹਾਰ ਮੰਨੋ। ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਿਓ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ

ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਹਨ।"

"ਸ਼ਾਸਕ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਆਦਮੀ ਤੁਰੰਤ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਯੋਗ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਸਕ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਆਰਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਗ ਨੇੜਲੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਆਦਮੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੜ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਸ਼ਾਸਕ ਮੇਰੇ ਹਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਦੌਲਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਚਾਹਾਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਵੀ ਚਾਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ। "ਮੈਡਾਗਾਸਕਰ ਸਮੇਤ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

"ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ?"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਿਹਾ। ਤੈਨੂੰ ਡਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲਵੇਗਾ" - ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ - "ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਡਰ ਤੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਹ ਭਰਿਆ। "ਫਿਰ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ।"

* * *

ਇਹ ਮਹਾਨ ਅੱਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੀ। ਜੌਨ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਵਪਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ, ਐਲਿਸ, ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਪੈਸੇ ਮੰਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅੱਗ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬੇਚੈਨ ਧੀ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅੱਗ ਸਭ ਕੁਝ ਭਸਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਲੰਡਨ ਦੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ, ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਂ ਬੇਜਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਨੂੰ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਗਰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਭਾਵਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ," ਜੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਹੂੰਝ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਧੂੰਆਂ ਇੰਨਾ ਸੰਘਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਚੀਕਾਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਦਇਆ ਨਾਲ, ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਆਈ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ। ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਸੜ ਗਈਆਂ, ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਧੜ, ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਿਰ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਵਿਭਚਾਰ ਵਰਗੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ - ਬੁਰੇ ਪਾਪ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ।"

ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਡਰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸਹਿ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਦੁਖੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਦਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ; ਢੁਕਵੇਂ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਫਾਇਰ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦਾ ਫੰਡਿੰਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਔਰਤੀਕਰਨ

ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਲੌਰੇਨ (ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਜੋ ਜਾਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ) ਨਾਲ ਦਰਾਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਕੋਰਸ ਕੀਤੇ, ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲ ਲਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਸੌਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਊਰਜਾ ਆਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਮਦਰਦੀ ਊਰਜਾਵਾਨ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਲਾਈ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿੱਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕੇਗਾ।

ਜੌਨ ਦੇ ਥੈਰੇਪੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਅਤੇ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਵਾਂ। ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੌਨ ਦੇ ਆਪਣੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਨੇਤਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ; ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਉੱਚਤਾ ਲਈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਲਈ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਹਿੰਗੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪਏ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ - ਆਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਇਆ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਇਆ - ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਲੜੀ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਬੁਰਾਈ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਚੰਗੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ; ਸੁਆਰਥ ਵੱਲ, ਨਿਰਸਵਾਰਥਤਾ ਵੱਲ ਨਹੀਂ; ਅਸੰਤੁਲਨ ਵੱਲ, ਦਇਆ ਵੱਲ ਨਹੀਂ; ਨਫ਼ਰਤ ਵੱਲ, ਪਿਆਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ।

* * *

ਜੌਨ ਦੀ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਉਸਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬੋਧਾਤਮਕ ਮਨ, ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਗਾੜ ਦੇ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਜੌਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਦੋ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਉਸ ਕੋਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਂਟੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਆਣਿਆਂ ਤੋਂ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਸੁਣਿਆ" ਕਿ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਸਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਰਸਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਲੈਂਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦਇਆ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਨੂੰ ਨਾ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਉਸਦਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਇਨਾਮ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੈ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਫੁੱਟਬ੍ਰਿਜ 'ਤੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਡਾਇਨਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸੌ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਤੋਂ ਘਰ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਵਰਕ੍ਰਾਫਟ ਪਾਇਲਟ ਨਾਲ ਨਾਖੁਸ਼ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜਿਨਸੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਬੱਚਾ ਉਸਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਗਰਭਵਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਉੱਨਤ ਕਲੋਨਿੰਗ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ "ਮੈਂ" ਹੋਵੇਗੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਕਲੋਨਿੰਗ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਜਨ, ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਰਸਾਇਣਕ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖੀ ਉਪਜਾਊ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਜਨਮ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗਿਰਾਵਟ ਆਈ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ

ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਧੀ ਚੁਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

"ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੋਵਰਕ੍ਰਾਫਟ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਘੁੰਮਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਗਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਖੇਤ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, 'ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਹਾਦਸਿਆਂ' ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ-ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆ ਹੋਰ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਡਾਇਨਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੁਣ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਵੱਖਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸਨ। ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਮਾੜੇ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਲਈ, ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇ ਸਨ। ਦੁਨੀਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਤਰਨਾਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਸਿੰਥੈਟਿਕ ਭੋਜਨ ਨੇ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਨੇ ਮੱਛੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਲਿਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

"ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਠੰਡੀ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਨਿਕਲੀ। ਮੈਂ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਦਿਨ ਇੱਕ ਬੋਝ ਸੀ, ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਮੌਤ ਇੱਕ ਰਾਹਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਾਂਗ ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਕੱਲੀ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸੜਕ ਦੇ ਕਾਂਟੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਜੇ ਵੀ ਡੂੰਘੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲੰਡਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ, ਅਮੀਰ ਵਪਾਰੀ ਨੇ, ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡਾਇਨਾ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੌਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡਾਇਨਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਏਗਾ। ਉਸਨੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ ਉੱਤੇ ਲੈ ਗਿਆ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਕਾਰੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹਾਂ ਜੋ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ

ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ, ਕਲਾ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦਿਮਾਗ ਤਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਨਵੀਨਤਾਕਾਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਕੱਠੇ, ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਧੀਆ ਫੈਕਲਟੀ, ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰਾਂ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਜੌਨ ਦੀ ਇਸ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਛੋਟੀ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਰਸਤਿਆਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਲਿਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਰੀਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਡਾਂ ਲਈ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੈ, ਕਹੋ, ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਸੈਕਸ ਲਈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਚੇਤਨਾ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਹਲਕੇ ਆਭਾ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"

ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ। "ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਤੋਂ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਬਾਅਦ।"

"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। ਧਰਤੀ ਬਹੁਤ ਹਰੇ ਭਰੇ ਅਤੇ ਹਰਿਆਲੀ ਭਰੀ ਹੈ।" (ਦੁਬਾਰਾ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।) "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ; ਉਹ ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਯੁੱਧ, ਹਿੰਸਾ, ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਸੋਗ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਈ ਸਕੈਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ; ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ, ਨਫ਼ਰਤ ਜਾਂ ਡਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ।"

ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਘੜੀ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਸਵੇਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ।"

ਜੌਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕੀਮਤੀ ਸਬਕ ਸਿੱਖੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚੋਣਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਗੀਆਂ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ, ਬਰਾਬਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੋਣਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਣ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। "ਪਰ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਕਲਪ ਹੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨਗੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਫੈਸਲੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣਗੇ।"

ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਮਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, "ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ।"

ਅਧਿਆਇ 11

ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ

"ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਾਂ।" ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬੋਧੀ ਵਿਦਵਾਨ ਰੌਬਰਟ ਥਰਮਨ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਊਰਜਾਵਾਨ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਨਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਕਿਰਿਆਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਭਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜ

ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼, ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦਾ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਧੱਕੇਸ਼ਾਹੀ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨਰਮ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਲਈ ਵਿਕਾਸ ਬਹੁਤਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਪਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਬਦਲਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ। ਚਿੰਤਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ - ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਜਾਂ ਤਿਤਲੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ। ਧਿਆਨ ਲਈ ਮਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਰੱਖਣਾ, ਚੇਤੰਨਤਾ ਜਾਂ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਵਨਾ, ਵਿਚਾਰ, ਚਿੱਤਰ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਨ ਦੇਣਾ - ਇਸਦੇ ਰੂਪ, ਸ਼ਕਲ, ਰੰਗ, ਸਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਬਿਨਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਪੱਛਮੀ ਮਨ ਲਈ ਚਿੰਤਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੀ ਹਾਂ। ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਪੂਰਬੀ ਸੰਕਲਪ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਮਨ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਮਹੀਨੇ ਜਾਂ ਸਾਲ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼

ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। (ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਹੋ।) ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਡੂੰਘੇ ਫਲ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਤਾ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਓਗੇ ਜਿਸਦੀ ਧਿਆਨ ਲਈ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

* * *

ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੋਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੌਣ ਹੋ, ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਹਨ, ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ, ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਜਾਂ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਹੀ ਜਾਂ ਵੈਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰੋਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਹੜੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋਗੇ? ਕਿਹੜੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਪਸੰਦ" ਨਾ ਕਰੋ ਜਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਦੇ ਛਲਾਵੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹਨ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਬਦਲ ਗਏ ਹੋ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ? ਇਹ ਬਦਲਾਅ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨਗੇ? ਉਹ ਹੋਰ ਤਬਦੀਲੀ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਉਣਗੇ?

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਾਨੂੰ ਰਚਨਾਤਮਕ ਮਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਖ ਸੰਕਲਪਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਲ ਵਧਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਪਿਆਰ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ।

* * *

ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੰਦਰ ਜਾਓਗੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਓਨੀ ਹੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਬਚਾਅ ਦੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਦਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਸਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਜਾਂ, ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ।" ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਟਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਾਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਂ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦਿਆਲੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦਿਆਲੂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ: "ਮੇਰੇ ਰੱਬ! ਇਹ ਮਾਂ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ" ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਧਾਰਨਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਗਭਗ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਭਟਕਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਾਓਗੇ: ਤੁਹਾਡੀ ਨੱਕ ਖੁਜਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਰੇਲੂ ਮੱਖੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੀਨਫੀਲਡ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ।

* * *

ਮੌਜੂਦਾ ਚਰਚਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਧਿਆਨ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਚਿੰਤਨ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਧਿਆਨ ਉਸ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਦੇਖਣ, ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਕਸਰਤ ਇਹ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ, ਸਰੀਰਕ ਬੇਅਰਾਮੀ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਘਰੇਲੂ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰੱਖਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

ਇਸ ਪੈਰੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ। (ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੋ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰਹੋ।) ਕੁਝ ਡੂੰਘੇ ਸਾਹ ਲਓ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਸੋਚੋ, ਸੁੰਦਰ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਜਾਂ ਕੋਮਲ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਖੱਬੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸੋਚਦਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਿਆਰ ਹੋ? ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ।

ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਹੈ ਨਾ?

ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ਾਇਦ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਈ ਪਲ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਿਤਾਬ ਫੜੀ ਕਿੰਨੀ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਬਾਰੇ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਬਣਾ ਲਓਗੇ? ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲੱਤ ਲਈ ਪੁਦੀਨੇ ਦੀ ਜੈਲੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ? ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਤਣਾਅ ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਕਲੀ-ਦਿੱਖ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ - ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਚੁੱਪ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ - ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਤਣਾਅ ਦੇ ਇਸ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਸੁਚੇਤਤਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ - ਅਖੌਤੀ ਲੜਾਈ-ਜਾਂ-ਉਡਾਣ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ - ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਚੁੱਪ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਮਕੀ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। (ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਰੇਡੀਓ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਚਾਲੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਜਾਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ।) ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਪੰਜ ਮਿੰਟ? ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਹੋਰ ਦੇ ਸਕੋਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਨਹੀਂ - ਉੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ - ਪਰ, ਜਿਵੇਂ

ਕਿ ਡਾ. ਵੇਇਸ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਦਿਆਲਤਾ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋਗੇ। ਚਿੰਤਨ, ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੇਗਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿਆਲਤਾ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਸਮਝ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਸਮਝ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸਵੈ-ਪੂਰਤੀ, ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਸਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ: ਯਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ।

ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਇਸਦੇ ਅਰਥ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਮਨ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲੋਂ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਰਥ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰ ਉਭਰਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੁੱਖ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਬੰਧ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਝ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਹੋਰ ਰਸਤੇ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਚਿੰਤਨ ਦੌਰਾਨ ਸੋਚਣਾ ਠੀਕ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਣ ਦਿਆਲਤਾ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹੜੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ (ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ? ਦਾਦੀ?) ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜਿਸ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਹੋ? ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾ, ਇੱਕ ਨਿੱਘ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚਿੱਤਰ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਆਮ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੋਗੇ। ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਣ ਦਿਆਲਤਾ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫਲਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਮਮਈ ਦਿਆਲਤਾ ਇਸਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਰੀ ਮੁੱਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਿਹਤਰ ਲਈ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਘੱਟ ਜਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮੂਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। (ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ!) ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੱਤ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਧੀਰਜ, ਸੰਤੁਲਨ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਰੀਰਕ ਲਾਭ ਵੀ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਘਟਣ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ, ਸਰੀਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੂਝ ਅਤੇ ਸਮਝ ਉਭਰਨ 'ਤੇ ਊਰਜਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਇੰਨੇ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

* * *

ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖਲਾਈ, ਸਿੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਜਾਗਰੂਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ? ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹਕੀਕਤ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਜਾਗ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਕੋਈ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ ਜਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨਾ ਰੱਖੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਬ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਝੂਠ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਓ। ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਚਿੰਤਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਬੇਰੋਕ ਮਾਨਸਿਕ ਧਿਆਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਜੋੜਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਭਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਚਾਨਕ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੂਝ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸਹੀ ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ

ਹੋ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਮੂਲ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਦੇ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ।

ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੂਲ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਚਿੰਤਨ ਨਾ ਰੋਕੋ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸੇ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਚਿੰਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਾਹ ਲਓ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁੱਧ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਊਰਜਾ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦਿਓ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਲਗਭਗ ਅਗਲੇ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਧਾਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਤਿਤਲੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਨਵੀਂ ਸਮਝ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲੇਗੀ? ਤੁਹਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ? ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਲ? ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਓ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਸੂਝਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੋ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਓ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਭਟਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਭਟਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮੁਫ਼ਤ ਸੰਗਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋਗੇ, ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਰੱਖਣਾ ਓਨਾ ਹੀ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਓਨੀ ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕਰੋ। ਕੱਲ੍ਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਉਦੇਸ਼ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਜਕੜਨਾ ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਾਇਰੀ ਜਾਂ ਟੇਪ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਸੂਝ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ "ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ" ਕਰਨ ਤੋਂ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਜਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਪਿਛਲੇ ਸਫ਼ਰ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਈਸਾਈ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਪੀਅਰੇ ਟੇਲਹਾਰਡ ਡੀ ਚਾਰਡਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵ ਹੋ ਜਿਸਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

* * *

ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਫ਼ਾਇਦੇਮੰਦ ਚਿੰਤਨ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਅਜੇ ਵੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ, ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ, "ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਚਾਹੋ ਜਾਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਭੂਤਕਾਲ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਲ ਜਿੰਨੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਯਾਤਰਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਿਆਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਹੈ (ਧਿਆਨ: ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ), ਪਰ ਮੈਂ ਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਯੋਗੀਆਂ ਅਤੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੁੱਦਾ ਧਿਆਨ "ਸੰਪੂਰਨਤਾ" ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ

ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਲਾਈਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਖਲਾਈ ਕਿਤਾਬੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਵਾਇਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਵਿਕਲਪਕ ਇਲਾਜਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ; ਇਸ ਖੋਜ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਿੱਖੀ।

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਾਂਗ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ, ਧਿਆਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਲੁਕਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭੂਤਕਾਲ, ਭਵਿੱਖ, ਜਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਸੋਚ ਕੇ, ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹਾਂ। ਭੂਤਕਾਲ, ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਮੂਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਡਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਡੂੰਘੇ ਧਿਆਨ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ, ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੱਜ ਜਿੰਨਾ ਸਵੈ-ਜਾਣਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ (ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ)।

ਅਸੀਂ ਨਿੱਜੀ ਝਗੜਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

* * *

ਭਿਕਸ਼ੂ ਘੰਟਿਆਂਬੱਧੀ ਧਿਆਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠੋ ਜਾਂ ਲੇਟ ਜਾਓ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੌਂ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ; ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਓ; ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਓ (ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ

ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਹਨ); ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜੋ: ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਆਰਾਮ ਕਰੋ।

ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਿਓ। ਕੰਮ, ਪਰਿਵਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੋ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ। ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੋਪ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖੋ। ਇਸ ਪਲ ਨੂੰ, ਕਿਰਪਾ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਇਸ ਕੀਮਤੀ, ਵਿਲੱਖਣ ਪਲ ਨੂੰ, ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰਕੇ ਜੀਓ।

ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮਨੋ-ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਭਿਆਸ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਦੀ ਚੇਤਨਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਇੱਕ ਰਚਨਾਤਮਕ ਮਾਸਟਰਪੀਸ ਹੈ; ਇਸਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦੇ ਕੇ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੇਤਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਹੁਣ ਹੀ ਘੇਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਤਤਕਾਲੀ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਭਟਕਣਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ, ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਤੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਕੇ - ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਪਲ, ਇਸ ਸਟੀਕ ਪਲ - ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਆਨ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਦਮੇ, ਪਿਛਲੇ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਅਚੇਤ ਇਨਕਾਰ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਾ ਇਲਾਜ ਮੁੱਲ ਹੈ; ਅਣਜਾਣ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਲ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਅਚੰਭਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸੂਝ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤਮ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।

* * *

ਇੱਥੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ:

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼, ਲਿੰਡਾ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ। "ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਰੁੱਖ ਦੇਖਿਆ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਕਿੱਥੇ?” ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਕਿਉਂ, ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ।"

ਧਿਆਨ ਨੇ ਲਿੰਡਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵੱਲ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਗ੍ਰੇਡ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕਾ, ਲਿੰਡਾ, ਆਦਤਨ ਹੀ ਕਾਹਲੀ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਧਿਆਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ।

ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਰਾਈਨਬੇਕ ਵਿੱਚ ਓਮੇਗਾ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਟੀਫਨ ਰੇਚਟਸ਼ਾਫੇਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਸੰਤ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ, ਵੀਅਤਨਾਮੀ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਥਿਚ ਨਹਤ ਹਾਨਹ ਨੂੰ ਲਾਅਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਹਰ ਕਦਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਚੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਤੁਰਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਪਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਲੇ 'ਤੇ ਘਾਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਹਰ ਹਰਕਤ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।"I

ਥਿਚ ਨਹਤ ਹਾਨ ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਜੀਅ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਲਿੰਡਾ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। "ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ," ਭਿਕਸ਼ੂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, "ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਹਰ ਬੂੰਦ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਲਈ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਵਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"I

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੈਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

* * *

"ਧਿਆਨ: ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ" ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ:

> ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਧੀਰਜ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਲਦੀ ਕੀ ਹੈ? ਵੈਸੇ ਵੀ, ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ

ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਮਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਭਰਮ ਹੈ। ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਭਵਿੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?

ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਇਹ ਬਚਪਨ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮਿਆਂ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਰਵੱਈਏ, ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਡੁੱਬ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ - ਦਰਅਸਲ, ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਤਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ?

ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਜ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਧਿਆਨ ਕਰੋ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖੋ।

ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ। ਇਲਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਣਵਰਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋਗੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਜੋੜਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਆਇਤ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ, ਸਗੋਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ।

* * *

ਧਿਆਨ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਇਲਾਜ, ਸਗੋਂ ਸਰੀਰਕ ਇਲਾਜ ਵੀ। ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਡਾਕਟਰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਖੋਜੀ ਗਈ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ: ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀਆਂ। (ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ, ਯਾਨੀ ਕਿ; ਪੂਰਬੀ ਡਾਕਟਰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।) ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੱਚੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦਵਾਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਊਰਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ - ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਹੈੱਡ ਫਸਟ: ਦ ਬਾਇਓਲੋਜੀ ਆਫ਼ ਹੋਪ ਐਂਡ ਦ ਹੀਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਦ ਹਿਊਮਨ ਸਪਿਰਿਟ (ਡਟਨ, 1989) ਵਿੱਚ, ਨੌਰਮਨ ਕਜ਼ਨਜ਼ ਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇਮਿਊਨ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ; ਹਾਰਵਰਡ ਦੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਧਿਆਨ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਖੁਰਾਕ, ਕਸਰਤ, ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਘਟਾਉਣ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਧਿਆਨ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਰੋਨਰੀ ਆਰਟਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਖੁਰਾਕ ਅਤੇ ਕਸਰਤ ਹੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।

ਇਲਾਜ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ, ਸਗੋਂ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 1982 ਵਿੱਚ, ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕੋਰੋਨਰੀ ਕੇਅਰ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ 393 ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਤਰਤੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਨਰਸਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਸਮੂਹ ਕਿਹੜਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੀਪੀਆਰ, ਮਕੈਨੀਕਲ ਵੈਂਟੀਲੇਟਰਾਂ, ਡਾਇਯੂਰੇਟਿਕਸ ਅਤੇ ਐਂਟੀਬਾਇਓਟਿਕਸ ਦੀ ਘੱਟ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਲਮਨਰੀ ਐਡੀਮਾ ਦੇ ਘੱਟ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਮੌਤਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਨ। ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਡਰਹਮ ਵੈਟਰਨ ਅਫੇਅਰਜ਼ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਸੱਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮ ਸਮੂਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਿਲ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਿਰਫ਼ ਰਵਾਇਤੀ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਨ। ਐਡਵਾਂਸਡ ਏਡਜ਼ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੂਰੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਏਡਜ਼ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਏਡਜ਼-ਸੰਬੰਧੀ ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਘੱਟ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਘੱਟ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇਨਸੌਮਨੀਆ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਛੱਡ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਣਾਅ ਘਟਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਲਾਗਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਕਨੀਕਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ

ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਦੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਊਰਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਨਿਯਮਤ ਧਿਆਨ ਸਿਹਤ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨਮੋਲ ਸਾਧਨ ਹੈ।

* * *

ਧਿਆਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਲਈ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਸਦੀਵੀ ਆਯਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਕਦੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਣ ਕਿ ਸੜਕ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਕੋਡ ਜਾਂ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਬਦ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੇਗਾ; ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਨ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਕਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀਆਂ, ਵਧੇਰੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੋਗੇ।

ਧਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੱਤ ਦੀ ਉੱਚੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਅਨੰਦ, ਹਲਕਾਪਨ, ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਧਿਆਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਫੈਲਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਬਕ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਗੇ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਮਦਰਦ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਾਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਹੋਂਦ, ਕੁਦਰਤ, ਅਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ - ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਏਕਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਅੰਤਮ "ਉੱਚ" ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ, ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਰੂਹਾਂ ਲਈ ਆਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਿਆਨ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਜੋ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਹਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ

ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਵੈ ਨੂੰ ਖੋਜੋਗੇ।

I. ਟਾਈਮ ਸ਼ਿਫਟਿੰਗ, ਡਬਲਡੇ, 1996 ਤੋਂ।

ਅਧਿਆਇ 12

ਡੇਵਿਡ: ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਝੂਲਦੇ ਅਤੇ ਹਿਲਾਉਂਦੇ (ਡੈਵਨ) ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਦਿਨ ਭਰ, ਸਵੇਰ, ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਇਬਰਾਨੀ, ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਪਰ, ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ। "ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। "ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਝੂਲਣਾ ਅਤੇ ਝੁਕਣਾ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

ਕੈਥਰੀਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ; ਇਹ ਰਸਮ ਸੀ ਜੋ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਸਮ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਹੋਵੇ - ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਯਹੂਦੀ ਹੋਵੇ, ਈਸਾਈ ਹੋਵੇ, ਇਸਲਾਮੀ ਹੋਵੇ, ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ: ਪਰਮ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਸਤੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ ਅਤੇ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਸ਼ੁੱਧ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣਾ।

ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਵਧੇਰੇ ਹਮਦਰਦ, ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋਣਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ

ਖੋਜਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਉੱਚੇ ਸਬਕ ਹਨ ਅਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਚੇ ਸਬਕ ਹਨ। ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਸਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਬਕ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਤਮਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਧਰਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਧਰਮ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੋਣ ਲਈ ਧਰਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਤੁਸੀਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਉੱਚ ਖੇਤਰ ਵੱਲ ਵਧਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਧਾਰਨਾ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਭਰੀ, ਸਿਆਣੀ ਊਰਜਾ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਰ ਸੈੱਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਿਆਰੀ ਕਲੀਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਜੋ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। (ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਗਤੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮਾਨਵੀਕਰਨ।) ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਸੰਬੰਧੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?

ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੁਆਰਥੀ, ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਘਾਟ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਭਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਸਵਾਰਥ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਲੜਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ, ਦਾਊਦ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

* * *

ਡੇਵਿਡ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਜੰਮਪਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੀਡੀ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"

"ਅਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀ ਪੈਂਟ ਦੇ ਬੇਦਾਗ਼ ਕੱਟ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ 'ਤੇ ਪੋਲੋ ਪੋਨੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉਲਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਹਾਂ।"

"ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ? ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ?"

"ਦੋਵੇਂ... ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ।"

"ਕਿਹੜਾ?"

"ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਾਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"

"ਨਾਖੁਸ਼ੀ 'ਚਾਹੀਦੀ' ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਹੈ।"

"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਾਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।"

“ਤੁਹਾਡਾ ਪੇਸ਼ਾ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਵਕੀਲ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਈ-ਭਤੀਜਾਵਾਦ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਾ ਅਸਹਿਜ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"

"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਤਾੜੀ ਨਾਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਬਣਨ ਲਈ ਪਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।"

ਜਦੋਂ ਮਨੋਰੋਗ ਚਿਕਿਤਸਕ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਦੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਚੇਤ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ?

ਮੈਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। "ਕੀ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ?"

"ਅਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰਨਾ।" ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਉਹ ਓਪੇਰਾ, ਬੈਲੇ, ਫਾਈਨ ਆਰਟਸ ਦੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਹੋਸਟੇਸ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। "ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ।"

"ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਆਹ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ?"

"ਸ਼ਾਇਦ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ। ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ।"

"ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹੋ?"

ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੱਥ ਤਾੜੀ। "ਬਿਲਕੁਲ। ਬ੍ਰਹਮ ਲੈਸਲੀ ਨੂੰ।"

ਕੀ ਉਹ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਸੀ? "ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹੈ?"

"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਾਰਵਰਡ ਲਾਅ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਬ੍ਰੈਟਲ ਸਟਰੀਟ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਦ ਵਿੰਟਰ'ਸ ਟੇਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਰਫਿਟਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਮੇਰੀ

ਸਦੀਵੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ?"

"'ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਅਦਾਕਾਰਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ'? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਖੁਦ ਲੈਣ ਦਿੱਤੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।"

"ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਹਨ?"

"ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਹ ਅਗਲੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਮਨੀਓਸੈਂਟੇਸਿਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਵੋਇਲਾ। ਲਾਈਨ ਜਾਰੀ ਹੈ! ਨਾਮ ਜਾਰੀ ਹੈ!"

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਜ਼ੇ ਦੀ ਵੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। "ਡਾ. ਵੇਇਸ, ਬੱਸ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਬਚਪਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ, ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਤਨੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਹਾਂ, ਚੰਗਾ ਖੁਆਇਆ, ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਘਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਫ਼ਤ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਖਭਾਲ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹਨ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ: ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਇਸ ਆਖਰੀ ਗੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਦਰਦ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਹ ਇੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। "ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੋਣ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਤਿ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾਰਸੀਸਿਸਟ ਦੀਆਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ।"

"ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ: ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਤਲਾਅ 'ਤੇ ਸਕੇਟਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੌ ਫੁੱਟ ਡੂੰਘਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੈਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਬਰਫ਼ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਤੋੜਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੈ: ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਾਂ: ਚੰਗਾ ਪਤੀ ਚੰਗਾ ਪਿਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਚੇ ਸਨ, "ਮੈਂ ਅਦਿੱਖ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾ ਵਾਂਗ ਸੀਟੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹੋਂਦ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਗਲਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।

* * *

ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀਆਂ ਸੀਡੀਆਂ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ "ਅਭਿਆਸ" ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਇੰਡਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ।

“ਇਹ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਹਰੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। “ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਨ ਹਾਂ, ਸਿਸਟਰ ਯੂਜੀਨੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੈਰਿਸ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।” ਉਹ ਕੰਬ ਗਿਆ। “ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਠੰਡਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਹਰ ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਸਕਣ। ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਛਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਹਨ - ਤਰਲ ਨਾਲ ਭਰੇ ਛਾਲੇ। ਬਦਬੂ ਭਿਆਨਕ ਹੈ। ਠੰਡ

ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਬੁਖਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਸੀਹਾ ਦੇਖਣਾ ਭਿਆਨਕ ਹੈ।

"ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਨਾਥ, ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਾਂ, ਸੁੱਕੇ ਬੁੱਲ੍ਹ, ਬਾਂਦਰ ਵਾਂਗ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦਾ ਹੌਸਲਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਧੋਦੀ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਕਰਦੀ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ।"

"ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਮਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ।' ਖੁਸ਼! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ, ਪੀੜ ਵਿੱਚ, ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਉਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆ ਸਕਾਂ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਿਆ ਸਕਾਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਧਨ ਬਣਦੇ ਹਨ - ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬੰਧਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਅਨਾਥ ਕੁੜੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੋਮਲ, ਹੈਰਾਨ, ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ।

"ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸੀ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਜੀਵਨ ਜੀਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ।"

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਲ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਨਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਦੂਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਸਵਰਗੀ ਗੀਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਮੈਂ ਭੌਤਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਕੋਈ ਸੋਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਇਨਾਮ ਸੀ, ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ, ਪੰਨਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ।"

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਪਿਆਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਭਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਗੁਣਵੱਤਾ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮਾਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 'ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।' ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। 'ਹਰ ਆਤਮਾ, ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਹਰ ਜੀਵਨ ਜਿਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਬਚਾਈ ਗਈ, ਬੇਅੰਤ ਕੀਮਤੀ ਹੈ।'

"ਉਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜਿਸ ਵੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਏ ਸਨ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਭੇਜਿਆ, ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ।"

ਡੇਵਿਡ ਰੁਕ ਗਿਆ। "ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਮਨੀ ਚੋਗਾ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਜੁੱਤੇ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ - ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਆਓ ਇਸਨੂੰ ਸਰੋਤ ਕਹੀਏ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਸਬਕ ਸਿਖਾਏ ਸਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ। 'ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਵਤਾਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਬੁਲਾ ਸਕਦੇ ਹੋ,' ਸਰੋਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। 'ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਿਲ, ਸਵਾਰਥੀ ਮਨੋਰਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਛਾਵੇਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਉੱਚ ਭਲਾਈ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਗਟ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ

ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਸਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸਾਡਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਸੱਦਾ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਆਏ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਧਾਰਮਿਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਰੋਤ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਇੱਕ ਨਨ ਸੀ - ਇਹ ਬੇਤੁਕਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"

"ਇਹ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜੀਈ ਸੀ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਯਕੀਨਨ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ।"

"ਇਹ ਕੋਈ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ," ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ। "ਇਹ ਉਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।"

"ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲੀ ਹੈ?"

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ। "ਵਾਹ! ਮੈਂ ਓਨੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਡਾ. ਵੇਇਸ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ।"

"ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਸਟਰ ਯੂਜੀਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ਾਇਦ ਉਹੀ ਡੇਵਿਡ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ।"

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। "ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਹੈ ਨਾ?" ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਈਆਂ। "ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੈ?"

* * *

ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੱਸ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਐਪੀਫੈਨੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣ "ਅਗਲੇ" ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।

ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 140 ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਯੂਨੀਅਨ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ

ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਏ। "ਇਹ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੜਾਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹਰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਭੈੜਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਾਰੇ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਵਿਗਾੜਿਆ ਜਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਭਰਾ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਗੋਲੀ ਨਾ ਮਾਰਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਲਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੇਠਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਨਾ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਤੁਕਾ ਅਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਹਾਰ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਭਰਾ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਉੱਤੇ? ਇੱਕ ਏਕੜ? ਇੱਕ ਨਾਲਾ? ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ?"

ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਵੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਬਸ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਤੁਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੜਨ ਦੀ ਊਰਜਾ ਜਾਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਪੇਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਨਾਲ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਯੁੱਧਾਂ, ਮਹਾਂਮਾਰੀਆਂ, ਭੁਚਾਲ - ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ। ਆਫ਼ਤਾਂ ਜੋ ਸੈਂਕੜੇ ਜਾਂ ਲੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਕੀਮਤ ਅਣਗਿਣਤ ਹੈ।" ਉਸਦਾ ਸੁਰ ਗੁਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਕੁਝ, ਜੋ ਅਟੱਲ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਡੇ ਸਮੂਹਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ, ਜੋ ਟਾਲਣਯੋਗ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਉਹ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੇਵਿਡ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ।

ਇਸ ਦਿਨ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੁਝ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ (ਉਹ ਸਾਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਿਆ)। ਜਿਵੇਂ ਹੀ

ਉਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਡਰਿਆ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਚਾਲ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਮੀਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਖੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕੰਧਾਂ ਢਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਬੇਚੈਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦੌੜਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੰਧਾਂ ਢਹਿ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।”

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੇਵਿਡ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬਕਾਂ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। "ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਇਮਾਰਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ; ਉਹ ਭੂਚਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਬਾਹੀ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨਾਲ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਲੋਕ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਘੱਟ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਖਤਰਨਾਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਢਾਂਚੇ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ! ਇਹ ਪੈਸੇ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੀ ਹੈ ਬਲਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਕੀਮਤ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਸਧਾਰਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਦਰਦ, ਸੱਟ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਖਾਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਲਚ ਲਈ।" ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਹ। "ਅਸੀਂ ਕਦੋਂ ਸਿੱਖਾਂਗੇ?"

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਡੇਵਿਡ ਵਾਂਗ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਮਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

* * *

ਜਦੋਂ ਡੇਵਿਡ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੋ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਥੀਮ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ: ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਵਉੱਚ ਮੁੱਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਜੀਵਨ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਹਰੇਕ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਕੀਮਤੀ ਹੈ।

ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਲੇਗ ਦਾ ਪ੍ਰਕੋਪ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੁਆਲੇ ਪੱਟੀਆਂ ਲਪੇਟਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਟੀਆਂ ਪਿੱਸੂਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਸੰਕਰਮਿਤ ਚੂਹਿਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੱਕ ਭਿਆਨਕ ਬਿਮਾਰੀ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਚੂਹਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਚੂਹਿਆਂ ਤੋਂ (ਪੱਛੂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ), ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਈਆਂ, ਪਰ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਸੰਕਰਮਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਹੋਰ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਉਸਦੀ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦ ਰੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੇਚਕ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਿਮਾਰੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ - ਇੱਕ ਪਲੇਗ ਜਿਸਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਯੂਰਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਭਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ (ਇਹ ਲੰਡਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ), ਪਰ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੇ ਯਤਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਗਰਿਕ ਮਰ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ। ਆਪਣੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਕੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਅਸਫਲ

ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਦਸ ਸਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸਖ਼ਤ ਕਿਉਂ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।"

"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪੱਟੀਆਂ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਤਿ-ਚੇਤਨਾ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਹ ਪਿੱਸੂਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।"

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ! ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਿੰਨੇ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਮੀਆਂ ਵਾਂਗ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਸੰਕਰਮਿਤ ਚੂਹਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਸੂ ਬਿਮਾਰੀ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਮੌਤਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਸਰੀਰ ਨਾਲ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਭਵਿੱਖੀ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਮਰ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੀੜਤਾਂ ਅਤੇ ਬਚੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸਬਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਣ।"

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਯਾਦਾਂ ਕਿਹੜੀ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣਗੀਆਂ? ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਧੁਰਾ ਲੱਭੇਗਾ?

ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ - ਜੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੈਟਰਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਮਝ ਕੇ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ।

ਉਸਦੀ ਉਦਾਸੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ। "ਓਏ, ਭਵਿੱਖ!"

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੌ ਸਾਲ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਇਆ। ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ WASP ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਰੱਬੀ ਸੀ!

"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਇਫ਼ਰਾਈਮ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੈਥੋਲਿਕ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ, ਹਿੰਦੂ, ਬੋਧੀ, ਮੁਸਲਿਮ, ਸੰਪੂਰਨ, ਅਤੇ ਆਦਿਵਾਸੀ ਮੰਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਸਰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਅਣਜਾਣ ਵਸਨੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ ਊਰਜਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਗਿਣਤੀ ਘੱਟ ਹੈ, ਪੰਜਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਹ ਊਰਜਾਵਾਂ ਭੂਚਾਲ, ਬਵੰਡਰ, ਹੜ੍ਹ, ਮਹਾਂਮਾਰੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ - ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ - ਹਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹਾਂ! ਸਾਡਾ ਸਮੂਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਧਿਆਨ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੈਰੋਕਾਰ ਹਨ। ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਸਾਡੀ ਪੰਜਵੀਂ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੱਚੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ; ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਭੌਤਿਕ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ।"

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਲਵਾਯੂ 'ਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ। ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੁਨੀਆ ਠੰਢੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਗਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਘੱਟ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੈਂਸਰ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਘੱਟ ਗਈਆਂ ਹਨ।"

ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੰਮ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਚੇਤਨਾ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। (ਮੈਂ ਭੈਣ ਯੂਜੀਨੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ।) "ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਭਲਾਈ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ ਹੁਣ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਿਹਤਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ।"

* * *

ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਇਫ਼ਰਾਈਮ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਫਲ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅਸਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਈ ਭਵਿੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਹਿੰਸਕ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਈ ਰਸਤੇ ਹਨ। ਯਕੀਨਨ ਉਸਦੀਆਂ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਅਸਲ ਕਿਹੜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੇਵਿਡ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ। ਮੈਂ ਕਈ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਗਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਧਰਤੀ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਗਿਰਾਵਟ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਯੁੱਧ, ਬਿਮਾਰੀ, ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਪਦਾਰਥ, ਧਰੁਵ ਤਬਦੀਲੀ (ਧਰਤੀ ਦੀ ਧੁਰੀ ਬਦਲਣਾ), ਉਪਜਾਊ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ, ਸੁਚੇਤ ਚੋਣ, ਜਾਂ ਅਣਜਾਣ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਫ਼ਰਾਈਮ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਕੀ ਹਿੰਸਾ, ਸਵੈ-ਹਿੱਤ, ਲਾਲਚ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਨ।

ਡੇਵਿਡ ਹੁਣ ਇਫ਼ਰਾਈਮ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਲੇਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਇਹ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜੀਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ।"

* * *

ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਡੇਵਿਡ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮਝ ਸਕਾਂ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਰਭਵਤੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਘਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰਮਾ ਲਵੇਗਾ।

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੇ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਫਰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਰਵਰਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੱਡੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫਰਮ ਨੇ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਲਈ ਬਦਲ ਸਕੇ। ਉਸਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲੋਬਲ ਵਾਰਮਿੰਗ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਉਪ-ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸਮਝੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਡੇਵਿਡ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਹ "ਪੂਰਾ" ਹੈ। ਉਸਦੀ ਉਲਝਣ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਹੈ।

* * *

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਸਗੋਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਵਿੱਚ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਏ ਗਏ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਕਿ "ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੋਵਾਂਗਾ।" ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੂਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਥੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ। ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇਸ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਸਨੇ ਦਿੱਤਾ, ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 13

ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ: ਪਿਆਰ

ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ, ਸਿਹਤ, ਹਮਦਰਦੀ, ਦਇਆ, ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸਮਝ, ਅਹਿੰਸਾ, ਰਿਸ਼ਤੇ, ਸੁਰੱਖਿਆ, ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ, ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ, ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ: ਇਹ ਸਭ ਅਮਰਤਾ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਵੱਲ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਗੁਣ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਆਰ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਬਕ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਹਮਦਰਦ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ? ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਚੁਣ ਸਕਦੇ? ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ? ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਜੰਗ? ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ, ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ, ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਅਤੇ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ, ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਜੋ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। "ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ," ਸੁਨੇਹੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। "ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰੇ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਹਨੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਸੁਨੇਹੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰ

ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਇਸਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੈਨੀਫ਼ਰ, ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਤੀਜੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬੱਚਾ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ - ਊਰਜਾ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਤੁਰੰਤ ਜੁੜਾਅ। "ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ।" ਬੱਚਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਦੀ ਦਾਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਲੜਦੇ ਰਹੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪਿਆਰ; ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਲਈ ਪਿਆਰ; ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ, ਸੰਗੀਤ, ਕਵਿਤਾ, ਇਸ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ। ਪਿਆਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਰਹੱਸਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਅੰਤਮ ਧਰਮ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ "ਮੇਰਾ ਸੱਚਾ ਰਸਤਾ ਹੈ; ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਧੋਖਾ ਹਨ," ਜੇ ਅਸੀਂ ਹਿੰਸਾ, ਟਕਰਾਅ ਅਤੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ - "ਸਾਡਾ" ਪਰਮਾਤਮਾ - ਜਦੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

* * *

ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਟਾਈਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਨਕਲ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ: ਫਲੇਮੇਂਕੋ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸਕਰਟ ਜੋ ਫਰਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ; ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ, ਨੀਲੇ, ਜਾਮਨੀ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਬਲਾਊਜ਼; ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਰਿਬਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦਿਖਾਵੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਧਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੰਗ ਉਸਦੇ ਹਨੇਰੇ ਮੂਡ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗਿਆੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲੜ ਰਹੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ

ਇਸਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਮੜੀ ਦੇ ਕਾਲੇ ਧੱਬੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਥਕਾਵਟ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ।

ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ ਪਰ ਮੋਟੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਮੁਕਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਾਕਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸਿੱਧਾ, ਲਗਭਗ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਇੱਕ ਲਾਤੀਨੀ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਕੁਲੀਨ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ; ਉਹ ਦਸ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਨਿਕਲੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੀ ਚੌਥੀ ਉਂਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰੂਬੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਚਮਕ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਜਾਵਟ ਲਈ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਐਲਾਨ ਵਜੋਂ।

"ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ," ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਦੋ ਬੱਚੇ। ਮੈਂ ਅੰਗੂਠੀ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਨਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।"

ਉਸਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਬੇਦਾਗ਼ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਮਿਆਮੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ - ਇੱਕ ਬਿਆਨ, ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ।

"ਸਾਓ ਪੌਲੋ, ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ।"

"ਆਹ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਦੋਂ ਆਏ?"

"ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ।"

"ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ?"

"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਬਾਲ ਹਾਰਬਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹਾਂ।"

"ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ?"

"ਹਾਂ। ਕੁੜੀਆਂ। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਰੇਜੀਨਾ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹਨ।"

"ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਆਉਣ ਆਏ ਹੋ -"

"ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ।"

"ਕਿਹੜਾ ਕੀ ਹੈ?"

"ਸੱਚਮੁੱਚ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ? ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣੋਗੇ।"

ਬੇਸ਼ੱਕ! ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ ਜੋ ਮਹਿੰਗੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ, ਘੱਟ ਮਹਿੰਗੇ ਸਪੋਰਟਸਵੇਅਰ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਰੋਲ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਪਹਿਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਦਾ ਇਹ ਕਦਮ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਉੱਦਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।

"ਸੰਜੋਗ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚਮਕ ਉੱਠੀਆਂ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਆਪਣਾ ਦਫ਼ਤਰ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਹੈ?"

"ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਹੈ!" ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਝੁਕੀ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਬੋਲੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕੰਬ ਗਈ। "ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ! ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੁੱਗਣੀ ਚਲਾਕ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਇੱਕ ਫੈਸ਼ਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਫੈਸ਼ਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਖਰੀਦਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਸਦੀਵੀ ਹੋਣਗੇ।"

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਜੋ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। "ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਾਰ ਦੇ ਇੰਜਣ ਵਾਂਗ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਇਨਕੁਆਇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਾਂਗ ਹੈ।"

"ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਉਹ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ?"

"ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਜਾਵਟ ਹੈ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲਦਾਨ ਵਾਂਗ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

"ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"

"ਯਕੀਨਨ, ਉਸਨੇ ਲੱਖ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਹੈ?"

"ਜੇ ਉਹ ਨਾ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਹੁੰਦੀ।" ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਰੁਕ ਗਈ। "ਪਰ ਫਿਰ, ਉਹ ਮੂਰਖ ਹੈ!"

ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕੁੜੱਤਣ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। "ਕੀ ਤੂੰ ਇਕਲੌਤਾ ਬੱਚਾ ਹੈਂ?"

"ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ। ਮੇਰੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਹਨ।"

"ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ?"

"ਕੰਮ ਗਲਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"

"ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਤਿਕਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।" ਇਹ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ।

"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇੰਨੇ ਸਿਆਣੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"

ਇਹ ਲਾਤੀਨੀ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਿਤਾਰਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਰੰਪਰਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਛੁਪੀ ਹੋਈ ਸੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ?"

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਸੁਆਹ-ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ, ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਵਾਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਉਹ ਰੋ ਪਈ, ਸਾਰੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਅਚਾਨਕ ਬੇਸਹਾਰਾ। "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ!"

ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਇੰਨੀ ਅਚਾਨਕ ਸੀ ਕਿ "ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ," ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਸਮੱਸਿਆ ਦੱਸੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸਹੀ ਰਹੋ।"

ਉਸਨੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝਣੀ ਪਵੇਗੀ: ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਦੱਸਾਂ, ਇਹੀ ਅਸਲ ਸੱਚਾਈ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵੀ ਕਰਾਂ ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਵੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅਨੋਖਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਟਕਰਾਅ ਹੋਵੇ।

"ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਆਇਆ, ਮੈਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲੀ ਮੁਖੀ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ।" ਉਹ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਹੱਸ ਪਈ। "ਮਰਦ ਹਜ਼ਾਰ, ਔਰਤਾਂ ਸਿਫ਼ਰ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ, ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਾਲਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਮਾਇਆ - ਜਾਂ, ਸਗੋਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਕਮਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਿਆਣੀ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸਿਆਣੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ - ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ - ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸਿਹਰਾ ਲਏ। ਪਰ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਗੁਲਾਮ ਸੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਾਲਮ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਾਰਿਆ।"

ਹੁਣ ਤੱਕ ਹੰਝੂ ਰੁਕ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ

ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਉਹ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਓ ਪੌਲੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਤਲਾਕ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਹਿ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਖਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹਾਂ। ਉਸ ਤੋਂ, ਚੁੱਪ। ਕਈ ਮਹੀਨੇ, ਚੁੱਪ।

"ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। 'ਮਿਆਮੀ ਆਓ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ।' ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਤਰਸ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਉਦਾਰਤਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਕਿਸ਼ੋਰਾਂ ਲਈ ਲਾਈਨ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਖੁਆਏ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਕਲੇਟਾਂ ਵਾਂਗ ਖਾਧਾ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਸਨ - ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਲਾਲਚੀ, ਸਵਾਰਥੀ, ਬੇਰਹਿਮ ਖਲਨਾਇਕ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ," ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, "ਤੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ।"

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਨਹੀਂ, ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਬਦਬੇ ਹੇਠ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਟਾਕਹੋਮ ਸਿੰਡਰੋਮ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੰਦੀ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵੱਲ ਉਹ ਮੁੜ ਸਕਦੀ, ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਵੀ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਕਿਸਮ ਦਾ ਉਦਾਸੀ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ

ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

“ਕੀ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਗਿਆ?” ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿੱਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। 'ਤੁਸੀਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ' ਇਹ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕੰਪਨੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਲਿਖੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਥੋਕ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।"

"ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਦੇ?"

"ਖੈਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਬਚਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਰਜ਼ਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਗਭਗ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਵਿਕਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਬਲੂਮਿੰਗਡੇਲ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਲਾਈਨ ਖਰੀਦੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ 'ਚਮਤਕਾਰ' ਪੂਰੇ ਕਰ ਲਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਚੀਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਭਾਰ ਦਸ ਪੌਂਡ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਜੰਕ ਫੂਡ 'ਤੇ। ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ।"

"ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਉਮੀਦ' ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ?"

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। "ਹਾਂ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂ?"

ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਘੋਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ।"

ਉਸਦੀ ਕੰਪਨੀ ਦੀਵਾਲੀਆ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਸਟੋਰ ਉਸਦੇ ਸਾਮਾਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਉੱਚ-ਮਾਰਕੀਟ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਕਦੇ ਸਨ - ਇਹ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਾਧੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ - ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਅਸਫਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਸਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗਾਹਕਾਂ ਨੇ ਖਰੀਦਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਲਈ ਆਰਡਰ 40 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਘੱਟ ਗਏ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਗਿਰਾਵਟ।

"ਉਹ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਹੈ," ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹੋ?"

"ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਓਹ, ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹੈਂ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, "ਬਸ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਫੈਸਲੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਸਲੀ, ਮੈਂ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। "ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੀਏ।"

"ਚੰਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾਅ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹੁਣ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾ ਲਿਆ ਸੀ। "ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸਦੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਣਾ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ। ਦੂਜਾ, ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਾਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚੋਣ ਕਰਾਂਗੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਪਿਆਰ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਖਾਂ ਭੈਣਾਂ। ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨਗੇ, ਮੇਰਾ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਪਰ ਅਧੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"

ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਜਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਨਾਲ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਡਾ. ਵੇਇਸ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਹਾਂ। ਮੁਸਕਰਾਓ ਨਾ। ਸੱਚਮੁੱਚ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਫਲ ਹੋਵਾਂਗੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਗੜਬੜ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।"

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਫਲ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਵਰਗਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ "ਅੰਤੜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ" ਜਾਂ "ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਡਣਾ" ਜਾਂ "ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਕੋਲ ਇਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰੋ? ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੱਢ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ - ਉਸਦੇ ਨਾਲ - ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ।"

"ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਉਸ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸੌਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਦੇਖਿਆ। "ਓਹ, ਇਹ ਇਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਲੂਮਿੰਗਡੇਲ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੀਵਾਲੀਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਫਲਤਾ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗੀ।"

"ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।"

"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ—" ਇੱਥੇ ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ

ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਮੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਲਈ ਸੀ।"

"ਇੱਥੇ ਕਈ ਕਾਰਕ ਹਨ," ਮੈਂ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੀ ਇਹ ਇਸਦਾ ਸਾਰ ਹੈ?"

ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੱਸ ਪਈ। "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਡਾਕਟਰ, ਮੇਰੇ ਕੀ ਮੌਕੇ ਹਨ?"

"ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਓ ਆਪਣੇ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲੀਏ।"

* * *

ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਦੇ ਇਸਲਾਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ; ਉਹ ਤਾਰੀਖ਼ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰਦ ਸੀ, ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਵੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਈਰਖਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਪਛਾੜਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਇੰਨੇ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਦੂਜਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ।

"ਇਹ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਦੱਖਣ-ਕੇਂਦਰੀ ਫਰਾਂਸ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਡੂੰਘੀਆਂ ਖੱਡਾਂ ਅਤੇ ਵਾਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਕ ਬਿਮਾਰ ਹਨ - ਕੋੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਬੱਚੇ - ਮੈਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਹਸਤੀ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਲ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮੀਲ ਵੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ: ਲਾਲਚੀ, ਅਧਰਮੀ, ਲੋਭੀ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ। ਉਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਆਜ਼ਾਦ-ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭਰਮਾਉਂਦੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਲਾਲਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਆਤਮਿਕ, ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੀ ਹਾਂ। 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਲਈ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ,' ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।"

"ਰੋਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਮਲਾਵਰ ਫੌਜ ਖੱਡਾਂ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸਾਨ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਗ ਦੇ ਨਾਲ, ਧੂੰਏਂ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਮਰਦੇ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਦੇਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

"ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਈਰਖਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਪਛਾਣਦਾ ਸੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਰਹਿਤ ਵਿਆਹ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕੌੜਾ, ਹੋਰ ਜ਼ਾਲਮ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸਾਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਲੁਹਾਰ ਹੈ, ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਮਦਦ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ,

ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਈਸਾਈ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਬਦਤਰ, ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌੜਾ, ਅਧੂਰਾ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਗਲਤ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ ਝੂਠ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਉਸ ਦਿਨ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਦਮਾ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅੱਗ ਅਤੇ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਪਾਦਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। (ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਹੈ; ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਕਸਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।) ਦਰਅਸਲ, ਸਾਡੇ ਅਗਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਓਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ: “ਈਰਖਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸਾਨ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਦਇਆ ਅਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ।"

* * *

ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ।

"ਇਹ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਮਰਦ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਇਕੱਲੇ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਮਾਜ, ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹਾਂ: ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜਵਾਨ ਹਾਂ, ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ, ਵਿਆਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਪਲਾਂਟ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਝ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਸਕਾਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਤਪਾਦਨ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਲਾਗਤਾਂ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ

ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਯਕੀਨਨ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।"

ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀ ਵੇਖੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਖੁਸ਼, ਬੇਫਿਕਰ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕੌੜੀ, ਨਿਰਾਸ਼ ਔਰਤ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ।

"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਂਗ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਕਿਹਾ। ਓਹ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ! ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੌਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਕਿ 'ਉਸਦੇ' ਵਿਚਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਹਿਕਰਮੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਪੌਂਡ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ। ਮੈਂ ਬੇਕਸੂਰ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਸੂਰ, ਪਰ ਕੁੜੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪੱਖ ਲਵੇਗੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਸਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਬਦਮਾਸ਼ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਨਮੂਨੀਆ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਖੰਘ ਦੇ ਜਾਦੂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।" (ਉਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਦਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮਾਨਾਂਤਰ।) "ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵਾਅਦਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਾਅਦਾ - ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਿਆ - ਪਰ ਇਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ? ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।" ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਹੀ ਉਹ ਬਾਲਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। 'ਮੈਂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਾਂਗਾ,' ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਣਵਿਆਹਿਆ, ਬੇਔਲਾਦ, ਇਕੱਲਾ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸੌ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਿੰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ! ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਬਰਬਾਦੀ।"

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਪ ਤੀਜੀ ਜਾਂ ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।" (ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕੂਚ 20:5 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।) "ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ, ਪੜਪੋਤੇ-ਪੜਪੋਤੇ, ਅਤੇ ਪੜਪੋਤੇ-ਪੜਪੋਤੇ-ਪੜਪੋਤੇ-ਪੜਪੋਤੇ-ਪੜਪੋਤੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਈ ਜੀਵਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ, ਇੱਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਅਤੇ ਹਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਆਏ ਹਨ।"

ਉਹ ਅੱਗੇ ਝੁਕੀ, ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਈ। "ਪਰ ਮੇਰੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ—ਨਹੀਂ—ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਮੈਨੂੰ ਬਦਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹਾਂ। ਨਫ਼ਰਤ ਇੱਕ ਪਾਪ ਹੈ। ਹਰ ਵਾਰ ਉਸ ਨਫ਼ਰਤ ਨੇ ਉਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਹੈ? ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?"

* * *

ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੂਝ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਵਿਕਲਪ ਲੈਣਾ ਹੈ - ਕਰਮਚਾਰੀ, ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਪਣਾ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੌਣਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤ ਰਹੀ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਬਣਾਇਆ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ।

ਉਹ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। "ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੰਭਾਵੀ ਭਵਿੱਖਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਾਂਗੇ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀ, ਨੁਕਸਾਨ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਝਲਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵਾਂਗੀ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਹੈ। "ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਨਸੀਹਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਨੌਕਰੀ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਲਾਖਣਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਬਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਦਮਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"

ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਵਜੋਂ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਦੋਵੇਂ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਖਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਸੁੰਗੜ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਾਢ ਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ।"

ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਾਲਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ: "ਮੈਂ ਸਫਲ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਦੀਵਾਲੀਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਰੋੜਪਤੀ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਿੱਤ ਕੇ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ, ਚੁੱਪ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।"

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਖੁਸ਼ੀ!

"ਇੱਕ ਚੌਥਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਚੀਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ: ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।"

"ਕੀ ਇਹ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਹੁਨਰ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੇ ਭਾਂਡੇ! ਸਿਰੇਮਿਕਸ! ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਰਸੋਈਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਘੁਮਿਆਰ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ,

ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਹਰ ਸਲਾਹ ਮਿਲੇਗੀ। ਮੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਟੋਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਟਾਰਟ-ਅੱਪ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਯੋਜਨਾ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਯੋਜਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ - ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਟਾਕਪਾਟ, ਕੈਸਰੋਲ, ਕੌਫੀ ਕੱਪ, ਡਿਨਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ, ਸਟੀਲ ਨਾਲ, ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ।"

ਉਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਇੰਨਾ ਬੇਅੰਤ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਮੀਆਂ ਦੱਸਣ ਦਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗੀ - ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਜਿੱਤੇਗੀ? ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਡੂੰਘਾ ਬਦਲਾਅ ਲਿਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਉਹ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਚਲੀ ਗਈ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦੁਚਿੱਤੀ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਪ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਸਮਝ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਏਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਰਾਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣੀ "ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਆਵਾਜ਼" ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੋਂ ਜਨਤਕ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪੈਸੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜੇ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੇਠਲਾ ਹਨੇਰਾ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ।

"ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ."

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ - ਉਹ ਮਰਦਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਸੀ, ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ - ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ."

"ਰਿਕਾਰਡੋ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਡਿੰਗ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਲਈ ਪਿਆਰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਵਿੰਡਮਿਲਾਂ 'ਤੇ ਝੁਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਫ੍ਰੀਲਾਂਸਰ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਲਾਤੀਨੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਓ ਪੌਲੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਗਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਅਤੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਐਡੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਸੀ, ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਰੀਜ਼ ਬਾਰੇ - ਮੈਂ ਸਿਰਲੇਖ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹਾਂ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਭ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ?"

"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ। ਪਰ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋ।"

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਂ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਚਾਨਕ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਪਲ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ, ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ - ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡੋ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਠੋਕਰ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ!"

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਈ। "ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ, ਡਾ. ਵੇਇਸ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੇਖੋ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾ "ਅਜੀਬ" ਜਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡੋ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦ ਚੋਣ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।

"ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਚਮਕਦਾਰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਮੈਂ ਵੀ।

* * *

ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਕੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਵਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਅਸਫਲ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਹੋ ਗਈ! ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ: 3200।

“ਧਰਤੀ ਬਹੁਤ ਹਰੀ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਰੀ ਅਤੇ ਉਪਜਾਊ ਹੈ। ਜੰਗਲ ਹਰੇ ਭਰੇ ਹਨ, ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਰ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਖਾਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੋਜਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਉਂ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ, ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸੰਘਣੇ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਲੱਕੜ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦੇ ਬਣੇ ਸੁੰਦਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸਾਨ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪੌਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਰਲ ਜਾਂ ਤਰਲ ਰੌਸ਼ਨੀ ਡਿੱਗਦੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ; ਕਈ ਵਾਰ ਤਰਲ ਖੁਦ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ, ਕੋਈ ਅਸਲੀ ਗੁੱਸਾ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਗੁਣ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ।”

"ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ ਸੀ।

ਉਹ ਚਮਕੀ। "ਸ਼ਾਂਤ। ਆਰਾਮਦਾਇਕ। ਖੁਸ਼। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ।"

"ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਗਏ।"

ਉਸਨੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਧੇਗਾ। ਰਿਕਾਰਡੋ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ। ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸਦੇ ਸਾਮਾਨ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਸਟੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲ ਰੂਸ ਗਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵਧਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਖਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਰਿਕਾਰਡੋ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਲਗਭਗ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ, ਡਾ. ਵੇਇਸ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਮੈਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡੋ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ; ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੈਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ! ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

* * *

ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਗੁਣ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦਾ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ - ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਟੀਚਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ, ਇਸ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ।

ਗੈਰੀ: ਭਵਿੱਖ

ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ; "ਚਮਤਕਾਰੀ" ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਗੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ; ਰਹੱਸ ਜਾਂ ਜਾਦੂ ਜਾਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੀਏ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਹਾਂ ਜੋ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉਸ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ "ਦੇਖਦੇ ਹਨ", ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਡੂੰਘਾ ਮਨ ਜੋ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਲਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿੱਲ ਲਈ ਗ੍ਰਿਸਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅਤੇ ਰੂਪਕ, ਡੂੰਘੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ, ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਬੋਧ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ "ਅਸਲ" ਭਵਿੱਖ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਤਤਕਾਲਤਾ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਲਈ ਇਹ ਬਦਲਾਅ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ; ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜੇ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸੱਚ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਅਚਨਚੇਤ ਫਰਕ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਅਗਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਕੇ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਮਰਤਾ ਜੋ ਸਾਡੀ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ

ਆਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰਿਆ ਭਰਿਆ ਖੇਤਾਂ ਅਤੇ ਚਮਕਦੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਲ ਪਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤੱਥ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤਕਾਲ, ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਇੱਕ ਹਨ, ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਵਾਲੇ ਲੰਬਕਾਰੀ ਸਾਲਾਂ, ਮਹੀਨਿਆਂ, ਦਿਨਾਂ, ਘੰਟਿਆਂ ਅਤੇ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਹੁਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ "ਹੁਣ" ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਰਹੀਏ - ਅਮਰਤਾ ਲਈ।

* * *

ਭਵਿੱਖ ਇੱਕ ਲਚਕਦਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅੰਕੜਾ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਿਤ ਭਵਿੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਭਵਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਭੀੜ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੁਰੰਤ ਭਵਿੱਖ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ - ਸਾਡੇ ਸਮੂਹਿਕ ਭਵਿੱਖ, ਸਾਡੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਭਵਿੱਖ (ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਤਬਾਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਾਂਗੇ) - ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੰਚਤ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਕੀ ਹਨ, ਇਹ ਹੁਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜਿੰਨੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅੱਗੇ ਦੇਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਦੀ ਧਰਤੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਜੋ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਿਆਣਪ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਮੂਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਵੱਖਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹਾਂ: ਹੁਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੌ ਸਾਲ, ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ, ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ

ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਉਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਜੇ ਵੀ ਜਵਾਨ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 90 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਪਾਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ, ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਥੈਰੇਪੀ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕੁਝ ਝਿਜਕ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਸਥਿਰ ਮਰੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪੂਰਤੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੈ ਗਿਆ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਹੋਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। (ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਲ ਮੌਤਾਂ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ; ਜੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।)

ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਅੱਗੇ ਦੇਖਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਆਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਚੋਣਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੜਕ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਰਸਤਾ, ਇਹ ਰਸਤਾ, ਇਹ ਰਸਤਾ, ਜਾਂ ਇਹ ਰਸਤਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਅੰਤਰ ਹੋਣਗੇ?" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚੋਣਾਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਨੰਤ ਭਵਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਿਤ ਭਵਿੱਖ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਰਸਤੇ ਜਾਣ ਦੀ 5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਜਾਣ ਦੀ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਦੀ ਸਿਰਫ .0001 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਵਿੱਖ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਚਾਪ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਣਗਿਣਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਵਿੱਖ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ।

ਹੁਣ ਲਈ ਇਹ ਚੋਣਾਂ ਹੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੌਨ ਨੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਂਟਾ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਹਮਦਰਦ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ

ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਵਲਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਨਫ਼ਰਤ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਂਟੇ। ਅਜੇ ਵੀ ਚੋਣਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਜੌਨ ਅਤੇ ਐਵਲਿਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੈਰੀ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਤਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੀ ਉਂਗਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਟਰਿੱਗਰ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੌਤ ਦਾ ਅਰਥ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ।

* * *

ਗੈਰੀ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਢਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਐਂਟੀਕ ਰੋਡਸ਼ੋ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮਹਿੰਗੀ ਚਾਂਦੀ, ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਲਈ ਇੱਕ ਗੁੱਸਾ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਸਤੂ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਗੋਦਾਮ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸੁਆਦ ਮਾੜਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਟਾਕ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਲਏ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਬਕਾਇਆ ਆ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਗਲਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ, ਜੁੜਵਾਂ ਮੁੰਡੇ, ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਟਿਊਸ਼ਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ, ਕਾਂਸਟੈਂਸ, ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਮਲਟੀਪਲ ਸਕਲੇਰੋਸਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਵੇ, ਪਰ ਗੈਰੀ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਦਾ ਪਤਲਾ ਚਿਹਰਾ ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਲੇਟੀ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। "ਇਸ ਲਈ ਸੁਪਨਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਇੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਿਉਂ ਸੀ।"

"ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਹੱਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"

"ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

"ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚ?"

"'ਮੇਰੇ ਮੁੰਡੇ, ਤੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਂਗਾ।' ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਕਿਹਾ।"

"ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?"

"ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ।"

"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਹਨ।"

"ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇੱਕ ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਡਾਕਟਰ ਵੇਇਸ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਪਾਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਟੋਪੀ ਵਾਲਾ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ - ਇੱਕ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ - ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ, ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਬਚਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਾਲਜ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਵਕੀਲ, ਡਾਕਟਰ ਜਾਂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ।"

"ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਗਣਿਤ, ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਵੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਕੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

"ਨਿਰਮਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰ ਬਣਨ ਲਈ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।"

"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਤਾਕਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੈਲਾਈਆਂ। "ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖੋ।"

ਮੈਂ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ "ਔਸਤ ਸਰੀਰ, ਔਸਤ ਕੱਦ" ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ

ਸੀ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਸਵੈ-ਚਿੱਤਰ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮਿਸਰੀ, ਯੂਨਾਨੀ, ਰੋਮਨ, ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ। ਤੁਲੇਨ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਲਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮੇਜਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਜੂਨੀਅਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।"

"ਕੀ ਹੋਇਆ?"

ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਗਏ। "'ਮੇਰੇ ਮੁੰਡੇ, ਤੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ।' ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭੈਣ, ਇੱਕ ਪੈਂਸੀ, ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਕਿਹਾ - ਇਸ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 'ਕਾਸ਼ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੁੰਦੀ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੋਣਾ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਹੋਣ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਬੁਰਾ ਸੀ।"

"ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ?"

"ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਟਿਊਸ਼ਨ, ਮੇਰਾ ਕਮਰਾ ਅਤੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਸੀ। ਪਿਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹੋਵਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਸੀ। ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਦਿੱਤਾ ਪਹਿਲਾ ਚੈੱਕ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਬਣਾਉਣਾ ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ।"

"ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਸੀ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, ਉਸ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖੀ ਹੈ।" ਉਸਦੀ ਸਵੈ-ਤਰਸ ਵਾਲੀ ਦਿੱਖ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ। "ਪਰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਣਾਈ। ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।"

"ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤੀ," ਉਸਨੇ ਕੌੜੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੋ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਸਫਲਤਾ ਹਾਂ।"

"ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਅਸਫਲਤਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓਗੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ-"

"ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ?"

ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। "ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

ਉਹ ਇੰਨੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਬੇਕਾਰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। "ਕੀ ਵੱਡਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ?"

ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀਪਨ ਆ ਗਿਆ।

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।"

ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। "ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ?" ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

"ਜੇ ਉਹ ਕਰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਦਿੰਦੀ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਹਾਸਾ ਮਾਰਿਆ। "ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ।"

"ਜਦੋਂ?"

"ਕੱਲ੍ਹ ਕਿਵੇਂ? ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਹੈ? ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਹੈ।"

ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਗੌਰੀ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਦੁਚਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਹੱਦ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇੱਛਾ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ।

"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।"

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰਿਆ, ਅੱਖਾਂ ਅਚਾਨਕ ਸਾਰੇ ਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸਨ। "ਨਹੀਂ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਰਨ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ।"

"ਇਹ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਹੈ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੰਡੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ।"

"ਮੁੰਡੇ ਬਾਹਰ ਹਨ।"

"ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਦਮੇ ਬਾਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ।"

"ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਕਾਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਿਹਤਰ ਰਹਿਣਗੇ।"

ਫਿਰ, ਦਲੀਲ ਵਿਅਰਥ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ... "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਕਿਹੜਾ ਸੌਦਾ?"

"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋ ਸੈਸ਼ਨ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।"

"ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ?"

ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸੌਦੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। "ਆਓ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰੋ।"

* * *

ਜਦੋਂ ਗੈਰੀ ਡੂੰਘੇ ਸੰਮੋਹਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਰਹੇ ਦੋ ਰਸਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੇ। ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿਖਾਏਗਾ। ਦੂਜਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਰਵਾਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ ਚੁਣੀ। ਤੁਰੰਤ ਹੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ।

"ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ। ਕਾਂਸਟੈਂਸ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦੀ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੈ। ਮੁੰਡੇ ਵੀ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੰਨਾ

ਸਵਾਰਥੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟਰਿੱਗਰ ਦਬਾਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੈਂਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪਈ।" ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਸੁਰ ਨਾਲ ਸੀ। "ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜੇ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਮਿਹਨਤੀ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ! ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੰਦੂਕ 'ਤੇ। ਅਤੇ ਕਾਂਸਟੈਂਸ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਇੰਨੀ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।"

ਉਸਦੇ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗੇ। "ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ। ਤਾਂ, ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ—"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ?"

"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੀ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ।"

ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗੈਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ।

ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਫੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਚਿੱਟੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ। "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਟਰਿੱਗਰ 'ਤੇ ਕੱਸਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

"ਕੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਤੂੰ ਹੈਂ?"

"ਹਾਂ!"

"ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਰੱਖ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸੀ?"

ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ। "ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ। ਹਾਂ। ਇਹੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ।"

"ਕੀ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"

"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਰਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹੋ?"

"ਬਿਲਕੁਲ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

"ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।"

"ਤੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗਾ: ਨੌਕਰੀ, ਪਰਿਵਾਰ, ਅਹੁਦਾ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੇਰਾ ਸਵੈ-ਮਾਣ। ਮੈਂ ਅਪਮਾਨ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।"

"ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"

"ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋੜ ਲਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਹੈ।"

"ਪਰ ਅਫੇਅਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੋ? ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੇ।"

"ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਓਨਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ।"

"ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਓ?"

"ਇੱਕ ਜਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਵੇਗੀ।"

ਉਸਦੀ ਕੁੜੱਤਣ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਸੀ, ਓਨੀ ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਸੀ। "ਕੀ ਸੁਪਨਾ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਸਿਰਫ਼ . . ." ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ।"

"ਕੀ ਤੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਿਆ?"

ਉਸਨੇ ਭੌਂਕਿਆ। ਫਿਰ ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ: "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ।"

* * *

ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ। "ਕੀ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਵੇਗੀ?"

"ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"

"ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਇਹੀ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

"ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ," ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਇਹ ਇੱਕ ਯੂਨਾਨੀ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਹੈ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਸਵੈ-ਨਫ਼ਰਤ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਆਤਮਘਾਤੀ ਹਿੱਸਾ।"

ਉਹ ਕੰਬ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। "ਜੇ ਮੈਂ ਦੂਜਾ ਰਸਤਾ ਲੈਂਦਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ?"

"ਆਹ, ਵਧੀਆ ਸਵਾਲ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕੋਗੇ।"

ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਰਸਤਾ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ।

"ਮੈਂ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, "ਪਰ ਮੈਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਿੱਤ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਕਾਂਸਟੈਂਸ?"

"ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਯੋਗੀ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਵੀ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਅਚੱਲ ਨਹੀਂ, ਰੱਬ ਨਹੀਂ।"

"ਤੁਸੀਂ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜੁਝਿਆ?"

"ਅਸੀਂ ਘਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਲੈ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਚੁਕਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।"

"ਮੁੰਡੇ?"

"ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਘਰ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਕ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਕੰਮ ਹੈ?"

ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਦੁਰਲੱਭ ਸਿੱਕੇ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਸ਼ੌਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪੇਸ਼ਾ ਹਨ।"

"ਚੰਗਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਧੰਨਵਾਦ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਆਏ ਅਤੇ ਨੌਕਰੀਆਂ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਬੌਸ ਜਾਂ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ?"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ। "ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੀ ਕਾਂਸਟੈਂਸ ਦੀ ਮੌਤ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।" ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਇਹ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਗੈਰੀ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ ਜੋ ਪੌਦਿਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਬਣਾਉਣਾ ਜੋ ਪੌਸ਼ਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਉੱਚ ਚੇਤਨਾ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਵਿਕਲਪ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿਹਤਮੰਦ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਪਣਾ ਸਕਣ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਪਾਰਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਵਿਭਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣੇਗਾ। ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਬਚੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਗੈਰੀ ਦੀ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਆਧੁਨਿਕ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗੈਲਰੀ (ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਘੱਟ ਹੀ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ), ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਨੇ ਕਾਂਸਟੈਂਸ ਦੇ ਕੁਝ ਲੱਛਣਾਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਪਾਈ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ: ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਰੌਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਲਜ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

"ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਹੈ."

"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ?"

"ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰੇ ਮੁੰਡੇ, ਤੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਂ, ਤੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਤਾਂ ਕਰੇਗਾ ਹੀ।'"

* * *

ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਾਂਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਾਂਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਅਤੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਉੱਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੈਮੀਨਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਜੋ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੂਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜੋ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਵਿਕਸਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਹਾਜ਼ਰੀਨ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ - ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ, ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪਰੇਖਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਖੋਜਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਟਾਪਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ: ਇੱਕ ਸੌ ਸਾਲ, ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੋਂ

ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ। ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਦਦਗਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ?

- ਇੱਕ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਜਾਂ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੁਣ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ, ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਵਿਸ਼ਵ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਪਦਾਰਥ, ਵਧੇਰੇ ਭੀੜ, ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ, ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਗਲੋਬਲ ਵਾਰਮਿੰਗ ਹੈ; ਘੱਟ ਖਤਰਨਾਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਉਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਹਨ, ਆਦਿ। ਪਰ ਸਟੀਫਨ ਸੋਂਡਹਾਈਮ ਦੇ ਗੀਤ, "ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਾਂ," ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਲਗਭਗ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ।
- ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਇਹ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਛੇ ਸੌ ਸਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਦੂਜਾ ਹਨੇਰਾ ਯੁੱਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। (ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਸ਼ੁਭ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਕਾਲਾਪਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਡੇ ਸੰਚਤ ਯਤਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੱਧਮ ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।) ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ - ਪਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਬਾਦੀ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਆਖਿਆ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਪਜਾਊ ਸ਼ਕਤੀ ਦਰ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਦਰਾਂ ਘੱਟ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਵਾਇਰਸ, ਜ਼ਹਿਰ, ਗ੍ਰਹਿ, ਉਲਕਾ, ਯੁੱਧ, ਪਲੇਗ, ਜਾਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਣਸੁਣਿਆ ਆਫ਼ਤ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ। ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਇੰਨੀ ਬਦਲ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲੋਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ ਜਾਂ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਸੇਜਜ਼ ਫਰਾਮ ਦ

ਮਾਸਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿੰਤਾ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਾਲੇ ਸਕੂਲ ਹਾਊਸ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਤੋਂ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੇ ਬੱਚੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਕੂਲਾਂ, ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ਅਤੇ ਮਿਡਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ, ਤਬਾਹੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੇ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਜ਼ਰੂਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਲਜ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੂਰੋਂ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਲੋਕ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਸਕੂਲ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹਨ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ।

- ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸੁੰਦਰ, ਉਪਜਾਊ, ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਧਰਤੀ ਜੋ ਹਿਊਗ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਨੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਦਲਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਿਊਗ ਨੇ ਚਮਕਦਾਰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਰੀਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਹਿਊਗ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਚਮਕ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਦਲ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਚਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ - ਆਦਰਸ਼ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਂਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਮਰ ਵੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਚਿੰਤਾ ਹੁਣ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਔਖੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਭਾਵੇਂ ਸਾਡਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸਾਡੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮੂਹਿਕ ਚੇਤਨਾ ਜੋ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਅਤੇ

ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਤਰਸਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਅਮਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹਾਏ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜਾਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਇੱਕ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ।

ਪ੍ਰਵਾਨਗੀਆਂ

ਮੇਰਾ ਦਿਲੋਂ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਧੰਨਵਾਦ ਰਿਚਰਡ ਮਾਰੇਕ ਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਦੋਸਤ ਹੈ।

ਫ੍ਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਦਾ ਸਟਾਫ਼ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਫਰੈਂਡ ਹਿਲਜ਼ ਅਨਮੋਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਪਾਦਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕੈਰੀਸਾ ਹੇਜ਼, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੀਨਨ, ਸੁਜ਼ੈਨ ਡੋਨਾਹੂ, ਕਿਰਸਾ ਰੀਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਹੈ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮੌਰਿਸ ਏਜੰਸੀ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਏਜੰਟ ਜੋਨੀ ਇਵਾਨਸ ਦਾ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ, ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨਾਂ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਠੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ।

ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ

ਡਾ. ਵੇਇਸ ਮਿਆਮੀ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਤੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੇਸ਼ੇਵਰਾਂ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਾ. ਵੇਇਸ ਨੇ ਆਡੀਓਟੇਪਾਂ ਅਤੇ ਸੀਡੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ, ਇਲਾਜ,

ਡੂੰਘੀ ਆਰਾਮ, ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਜ਼ੂਅਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ:

ਵੀਸ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ
ਡਾਕਖਾਨਾ ਬਾਕਸ 560788
ਮਿਆਮੀ, ਫਲੋਰੀਡਾ 33256-0788
ਫ਼ੋਨ: (305) 598-8151
ਫੈਕਸ: (305) 598-4009
ਈਮੇਲ: in2healing@aol.com
ਵੈੱਬਸਾਈਟ: www.brianweiss.com

ਬ੍ਰਾਇਨ ਐਲ. ਵੇਇਸ, ਐਮ.ਡੀ. ਦੁਆਰਾ ਵੀ।
ਕਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਕਈ ਮਾਲਕ
ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ
ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਹੀ ਅਸਲੀ ਹੈ
ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ
ਧਿਆਨ: ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ

ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ ਈ-ਬੁੱਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਨੰਦ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਾਡੀ ਮੇਲਿੰਗ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਫ਼ਤ ਈ-ਬੁੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਨਾਲ ਹੀ, ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ ਤੋਂ ਨਵੀਆਂ ਰੀਲੀਜ਼ਾਂ, ਡੀਲਾਂ, ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਾਰੇ ਅੱਪਡੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਸਾਈਨ ਅੱਪ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਕਲਿੱਕ ਕਰੋ।

ਸਾਈਨ ਅੱਪ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕਲਿੱਕ ਕਰੋ

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਾਹਕ ਹੋ? ਆਪਣਾ ਈਮੇਲ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਈ-ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹੋਰ ਭੇਜ ਸਕੀਏ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਨਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ

ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

****

sjeet

ਮੁਫ਼ਤ ਪ੍ਰੈਸ
ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ, ਇੰਕ. ਦਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ।
1230 ਐਵੇਨਿਊ ਆਫ਼ ਦ ਅਮਰੀਕਾ
ਨਿਊਯਾਰਕ, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 2004 ਵੇਇਸ ਫੈਮਿਲੀ ਲਿਮਟਿਡ ਪਾਰਟਨਰਸ਼ਿਪ 1, ਐਲਐਲਪੀ ਦੁਆਰਾ
ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਨਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
ਫ੍ਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਕੋਲੋਫੋਨ ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ, ਇੰਕ. ਦੇ ਟ੍ਰੇਡਮਾਰਕ ਹਨ।
ਥੋਕ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੋਟਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਟਰ ਸਪੈਸ਼ਲ ਸੇਲਜ਼ ਨਾਲ 1-800-456-6798 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ ਜਾਂ business@simonandschuster.com 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ।
ਜੂਲੀ ਸ਼ੋਡਰ ਦੁਆਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ
ISBN 0-7432-6433-9
ISBN 978-0-7432-7649-8 (ਈ-ਕਿਤਾਬ)